

ὉΡΘΟΔΟΞΟΕ ΤΥΠΟΣ

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ὉΡΘΟΔΟΞΗΣ ἘΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2015 † Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2098

Από την Ἐνανδρώπησιν εἰς τὴν Μεγάλην Σύνοδον

ΣΧΟΛΙΟΝ ΕἰΣ ΕἰΣΗΓΗΣΙΝ ΤΟΥ Π. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΤΑΝΙΛΟΑΕ

Τὴν 27ην Σεπτεμβρίου 1972 ὁ μακαριστός π. Δημήτριος Στανιλοάε ἔδωσε μίαν διάλεξιν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος με θέμα «Ο πνευματικός ὀρίζων τῆς προσεχούς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξης Ἐκκλησίας». Ἡ ὁμιλία αὐτὴ ἐξεδόθη με μίαν εισαγωγὴν πρὸ ἐνός ἔτους, ἔνεκα τῆς ἀνακοινώσεως τῆς συγκλήσεως τῆς Μεγάλης Συνόδου τοῦ 2016. Δὲν θὰ ἀπομιμήσουμε τὴν δρᾶσιν τοῦ π. Δημητρίου. Εἰς τὸ παρόν θὰ ἀσχοληθοῦμε ἐπιλεκτικῶς με ἀποσπάσματα, τὰ ὁποῖα εἶναι σημαντικά.

Ὁ π. Στανιλοάε ὑπογραμμίζει ὅτι «ἀρχὴ τῆς

Ἰδρυσης τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἡ Ἐνανδρώπησι καὶ οἱ στὴ συνέχεια, στὴν Ἀνάστασι καὶ στὴν Ἀνάλημνι, πραγματοποιήθηκε ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων στὴν ἰδίᾳ τῇ θεωμένῃ ἀνθρωπότητι τοῦ Χριστοῦ, μία ἀνθρωπότητα πλημυρισμένη ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα». Ἡ ἔννοια τῆς Ἐνανδρώπησεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ φαίνεται πῶς εἶναι ἡ βᾶσις τῆς ὅλης θεολογίας τοῦ π. Δη-

μητρίου. Ἀπὸ αὐτὴν ἀπορρέουν καὶ δύο στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν ἅμεια τὴν Μεγάλην Σύνοδον ἀλλὰ καὶ τὸ περιεχόμενον, τὸ ὁποῖον αὐτὴ πρέπει νὰ λάβῃ, πάντοτε κατὰ τὸν π. Δημήτριον Στανιλοάε.

Τὸ **πρῶτον** εἶναι ὅτι ἡ Ἐνανδρώπησις παρέχει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν οὐσίαν τῆς, δηλ. τὴν κοινωνίαν Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν

ἐνότητα τῆς κοινωνίας, καὶ ὄχι ἀπλῶς ἐνότητα, ὑπογραμμίζει ὁ π. Στανιλοάε ὅτι πηγάζει ἡ «γενικὴ συνοδικότητα» τῶν πιστῶν, δηλ. πῶς ἅπλᾳ οἱ πιστοὶ ὡς Σῶμα Χριστοῦ, καὶ ἡ «συνοδικότη- τῆς ἱεραρχίας», μετὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὴ ἡ δευτέρα δὲν πρέπει νὰ συγχέεται μετὴν πρώτην, καθὼς δὲν βασίζεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς κοινωνίας. Ἔτσι καταλήγει ὅτι

«ὅλη ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία διαρκὴς Σύνοδος, μία κοινωνία, μία διαρκὴς συνεργασία ὁλων τῶν μελῶν τῆς».

Αὐτὸ ἀποκαλύπτει δύο σημαντικὲς ἀλήθειες. Ἀφ' ἐνός καταρρίπτει τὸ ἐπιχείρημα, τὸ ὁποῖον ἀναμασσῶν οἱ θιασώτες τῆς Μεγάλης Συνόδου, ὅτι δηλ. ἔχει παραλύσει ἡ συνοδικότης εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια καὶ ὅτι εἶναι

ἀναγκαία μία Οἰκουμένηκὴ Σύνοδος, διὰ νὰ καταδείξῃ ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ζωντανή. Ὡς φαίνεται ἀπὸ τὸν π. Στανιλοάε ἡ **συνοδικότης ἐντὸν ἀνθρώπων καὶ οὐδέποτε παύει, ἀλλὰ ἐνεργεῖται συνεχῶς καὶ ἀδιάκοπα**. Ἀφ' ἑτέρου ὅτι καθε Σύνοδος ποὺ συγκαλεῖται δὲν εἶναι «δουλεῖα» μόνον καπτοίων ἱεραρχῶν, ἀλλὰ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας. Δυστυχῶς, αὐτὸ δὲν φαίνεται σημε- ρα, καθὼς οἱ ἰθύνοντες τῆς συγκλήσεως τῆς Με- γάλης Συνόδου ἔχουν καταστήσει αὐτὴν ἐνα- σχόλησιν μερικῶν τάχα εἰδημόνων, ἀποστε-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Οἱ Ἡρώδες τοῦ κόσμου τούτου, οἱ κρατοῦντες, βλέπουν εἰς τὸν νεογέννητον Χριστὸν κάποιον ἀνταγωνιστὴν

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ: ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΘΟΙ

«Φῶς ὁ Πατήρ, Φῶς ὁ Υἱός, Φῶς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα»

Τοῦ μακαριστοῦ Αρχιμανδρίτου π. Μάρκου Μανώλη

Μετὰ τὰ Χριστούγεννα ἐρχεται ἡ ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπανερωθῇ ὁ Θεός, ὁλόκληρη ἡ Θεότης, ἡ Παναγία καὶ Ὁμοούσιος καὶ Ἀδιάρετος καὶ Ζωοποιὸς Τριάς, ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, Φῶς ἐκ Φωτός, Θεὸς Ἀληθινὸς ἐκ Θεοῦ Ἀληθινοῦ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ Πατρὸς. Μεγάλῃ ἐορτῇ, μεγάλῃ ἡ χαρὰ τῶν χριστιανῶν. Ἡ χαρὰ τῆς ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων, ὅπως καθε ἐορτῆς, ἀρχίζει ὀρισμένες ἡμέρες πρὸ ἐνωρὶς μετὰ τὰ προεόρτια, μετὴν ὑμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ μετὰ τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια. Σαράντα ἡμέρες, εὐσεβεῖς χρι-στιανοί, προετοιμαζόμεθα γιὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα. Σαράντα ἡμέρες προτοιμαζόμεθα γιὰ τὰ Χριστούγεννα τὴν Μητρόπολιν τῶν ἐορτῶν, ὁλντες σχε-τικῶς ἡμέρες προετοιμαζόμεθα καὶ γιὰ τὴν ἐορτὴ τῶν Ἀγίων Θεοφανείων.

Σήμερα ἡ ἡμέρα σημαίνεται στὸ ἡμερολόγιον ὡς Κυριακὴ πρὸ τῶν Φώ- των. Φῶς ἡ Θεοφάνεια εἶναι ἡ ἐορτὴ τῆς Βαπτίσσεως τοῦ Χριστοῦ μας στὸν Ὠρδάνην ποταμὸ ἀπὸ τὸν Ἰωάννη τὸν Πρόδρομον καὶ Βαπτιστή, Φῶτα διότι εἶδαμε τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸ, ποῦ εἶναι ἡ Ἁγία Τριάς. Φῶτα διότι ἡ Τριάς ὅλη καὶ προσκυνετὴ Θεότης εἶναι τρία Φῶτα. Φῶς ὁ Πατήρ, Φῶς ὁ Υἱός, Φῶς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Καὶ αἰὰ τοῦτο ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μας προετοιμαζέται καὶ μετὴν ἱερὰ ὑμνολογία, ἀλλὰ καὶ μετὴν αὐστηρὴ νηστεία, ὅπως εἶναι ἡ αἰώνια ἡμέρα, προκειμένου νὰ κοινωνήσουμε τῶν Ἀχράν- των Μυστηρίων καὶ νὰ λάβουμε τὸν Μεγάλον Ἀγιασμό.

Τὸ γεγονός τῆς Βαπτίσσεως τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ποιός καὶ γιατί ἄλλαξε τὸν οἰκουμενικὸ χαρακτῆρα τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου;

Γράφει ὁ πρωτ. π. Θεόδωρος Ζήσης, Ὁμότιμος Καθηγητὴς Α.Π.Θ.

Βλέπε εἰς τὴν 6ην σελ.

«Σύμφωνο Ἐλεύθερης Συμβίωσης»: Νομιμοποιήσις τῆς ἀνευθυνότητος, τώρα... καὶ τῆς διαστροφῆς

Τοῦ **Αρχιμ. Αὐγουστίνου Γ. Μύρου**, Δρ Θεολογίας

Σὲ μία πολιτισμένη καὶ εὐνομοῦμένη κοινωνία θεωρεῖται αὐτόνητο οἱ υπεύ-θυνοι ἀρχόντες τῆς νουοθεσίας ὑπὲρ τοῦ φυσικοῦ καὶ ἀγαθοῦ καὶ ἐναντίον τοῦ παρὰ φύσιν καὶ βλαβεροῦ. Ἡ διαχρονικὰ ἀμετακίνητη αὐτὴ ἀρχὴ ἀνα-τρέπεται ἐκ βάθρων στὴν περίπτωση τοῦ λεγομένου «συμφωνίου ἐλεύθερης συμβίωσης». Τὸ νομοθέτημα αὐτὸ στὴν οὐσίᾳ του δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ μία ὑπερπολιτισμένη καὶ τοῦ χεῖρον τείνουσα μορφή τοῦ γνωστοῦ νομοθετήματος γιὰ τὸν πολιτικὸ γάμο, ἐφ' ὅσον ἀντιμετωπίζει τὴν συμβίωσιν μετὰ ἀπόλυτο ἀποκλεισμό τοῦ Θεοῦ, ἀρνεῖται τὸν μυστηριακὸ τῆς χαρακτῆρ, ἀνοίγει τὸν δρόμον γιὰ τὴν ἀνανυγμένη τῆς μομφολοφίας ὡς φυσιοκρατικῆς σχέσεως καὶ διευκολίνει ἀκόμη περισσότερο τὴν διάλυσιν τῆς οἰκογενεῖς στὴν ἀποδεκτὴ γιὰ αἰῶνες μορφή τῆς. Παρ' ὅλον ὅτι οἱ εἰσηγηταὶ τοῦ ἐδῆλυναν ὅτι ἡ ἰσχὺς τοῦ ἐν λόγῳ νομοσχεδίου δὲν καταστήσῃ ὅσους συμβιώνουν ἐλεύθερα περισσότερον υπεύθυνους, στὴν πραγματικότητι αὐτὸ ἐπιβραβεῖ κραιφαλέα τὴν ἀνευθυνότητα (ὁ ὅρος χρησιμοποιοῖται μετὴν συνθηθεμένη στὴν ὁμιλουμένη γλῶσσά μας σημασία τῆς ἀσυνειδησίας καὶ ἀναβυστίας,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ὁ κ. Πέτρος Βασιλειάδης διαφωνεῖ με τὸν Ἅγιον Ἰουστίνον Πόποβιτς

Ὅμιλία μετὰ δέμα τὴν Μεγάλην Σύνοδον ἐπραγματοποιήσεν εἰς τὸ οἰκου-μενιστικὸν κέντρον «Pro Unione» τῆς Ρώμης ὁ ὁμότιμος καθηγητὴς κ. Πέτρος Βασιλειάδης. Ἡ ὁμιλία του αὐτὴν προκρίτει νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ περιοδικὸν «Θεολογία», ὅμως «ἔνα πρόχειρον ἀπομνηνευομένων κειμένων» μετὴν ἀδείαν τοῦ ἐδῆμοσιευθῇ εἰς τὸ πρακτορεῖον εἰδήσεων amep.gr. Εἰς τὴν συνέχεναν παραδεδομένη καὶ σχολιάζουμε μεταφρασμέ-να ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν τμήματα τῆς ὁμιλίας:

«Ἀπὸ τὴν ἐνανδρὴ τῆς διαδικασίας πρὸς τὴν Σύνοδον ὁ τίτλος ποῦ προ-τάθηκε καὶ τελικὰ ἐγένε ἀποδεκτός ἦταν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξης Ἐκκλησίας, ὄχι μίας Οἰκουμένηκῆς. Ἐνας τέτοιος τίτλος προ-ρρίξειται μόνο γιὰ ὁλόκληρον τὸν χριστιανικὸν κόσμον, τουλάχιστον ὅταν ἡ συμμετοχὴ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι ἐξασφαλισμένη. Ἡ ἀπόφα-σις αὐτὴ δὲν ἦταν κανονφανής, ἀλλὰ βασίστηκε στὴ μακρὰ κανονικὴ καὶ ἐκκλησιολογικὴ παράδοση ὁλόκληρης τῆς ἀνατολικῆς χριστιανικῆς παρά-δοξης, σύμφωνα μετὴν ὁποία ποτε ἐπίσκοποι δὲν ἐγκαταστάθηκαν σὲ μία πόλιν, ἡ ὁποία ἀρχικὰ νὰ ἀνῆκε στὴ δικαιοδοσία τοῦ ἐπισκόπου τῆς Ρώ-μης. Αὐτὸ ὀφείλεται ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι οὐδέποτε θεωρήσαν τὸν διαχωρισμὸν, καὶ κατὰ συνέπειαν τὴν ἀπώλεια τῆς κοινωνίας, μετεξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, μεταξύ τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Νέας Ρώμης, ὡς νὰ εἶναι μία πραγματικὴ κατάσταση ἐνός σχίσματος... Ἡ ἐπικείμενη Πανορθόδοξή

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ φραγκογερμανικὴ φαντασία ἐνός ὑπεραντοκράτορος θεοῦ, ποῦ ἐπιθυμεῖ νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν καὶ ζητεῖ ἱκανοποίησιν διεμόρφωσεν ἓνα ἄλλον «χριστιανισμόν» εἰς τὴν Δύσιν. Οἱ «θεοὶ» τοῦ κόσμου τούτου θυσιάζουν τοὺς ἀνθρώπους δι' αὐτοὺς, δὲν θυσιάζονται αὐτοὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ

Μετὴν ἐνανθρώπησιν καὶ γέννη-σὴ Του ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοὺς Χριστὸς πραγματοποιεῖ τὸ σκοπὸ τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Θεανθρώπου στὴν ἱστορία. Τὴν ἔνωσιν τοῦ κτιστοῦ πλάσματος μετὸν Ἄκτιστο Πλάστη. **Ὁ σκοπὸς τῆς ἐνανθρωπήσεως εἶναι ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου.** «Ἀνθρώπος γίνεται Θεός, ἵνα ὁσὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάστηται (προπάρσι Χριστουγέννων). «Αὐτὸς ἐνηθρῶ-πισεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν» (Μ. Ἀθανάσιος). «Ἀνθρώπος γὰρ ἐγένετο ὁ Θεὸς καὶ Θεὸς ὁ ἀνθρώ-πος» (Ἰω. Χρυσόστομος). Στὴ λο-γικὴ ἐνός ἠθικιστοῦ ὁ ὅρος «θεο-ποίηθῶμεν», ποῦ χρησιμοποιοῦν Πατέρες, ὅπως ὁ Μ. Ἀθανάσιος, εἶναι σκανδαλό. Γ' αὐτὸ μιλοῦν γιὰ «ἠθικὴ θέωσις». Διότι φοβούνητι νὰ δεχθῶν ὅτι μετὴ τῆς θέωσις ὁ ἀνθρώ-πος μεταμορφοῦται «κατὰ χάριν» σ' αὐτὸ ποῦ ὁ Τριαδικὸς Θεὸς εἶναι «κατὰ φύσιν» (ἀκτιστός, ἀνάρχος, ἀθάνατος). Τὰ Χριστούγεννα εἶναι, γι' αὐτὸ, ἅμεια συνδεόμενα καὶ μετὴ τῆ Σταύρωσις καὶ τὴν Ἀνάστασι, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀνάλημνιν καὶ τὴν Πεν-τηκοστή. Ὁ Χριστὸς-Θεάνθρωπος χαράζει τὸ δρόμον, ποῦ καλεῖται νὰ βαδίσει καθε σὺνδεδεμένος ἀνθρώ-πος, ἐνοῦσμενος μαζί Του.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς καὶ τὰ Χριστού-γεννα ὀδηγοῦν στὴν Πεντηκοστή, τὸ γεγονός τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ, μέσα δη-λαστὶ τὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἄν τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ γέννησις τοῦ Θεοῦ ὡς ἀνθρώπου, ἡ Πεντηκοστή εἶναι ἡ τελείωσις τοῦ ἀνθρώπου ὡς Θεοῦ κατὰ χάριν. Μὲ τὸ βάπτισμά μας μετεχέουμε στὴν σάρκωσι, τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χρι-στοῦ, ζοῦμε καὶ μεῖς τὰ «Χριστού-γεννά μας», τὴν ἀνάπλασιν μας. Οἱ

Ὁ Εὐαγγελισμὸς καὶ τὰ Χριστού-γεννα ὀδηγοῦν στὴν Πεντηκοστή, τὸ γεγονός τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ, μέσα δη-λαστὶ τὸν σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἄν τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ γέννησις τοῦ Θεοῦ ὡς ἀνθρώπου, ἡ Πεντηκοστή εἶναι ἡ τελείωσις τοῦ ἀνθρώπου ὡς Θεοῦ κατὰ χάριν. Μὲ τὸ βάπτισμά μας μετεχέουμε στὴν σάρκωσι, τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χρι-στοῦ, ζοῦμε καὶ μεῖς τὰ «Χριστού-γεννά μας», τὴν ἀνάπλασιν μας. Οἱ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕἰΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Ἔς ἐορτάσμενον πνευμα-τικῶς. Τοῦ κ. Δημητρίου Γ. Καραγάλιου. Σελ. 3.**
- **«Ἡ Βηθλεὲμ δοξάζει...». Τοῦ κ. Εὐαγγέλου Ἀποστόλου. Σελ. 4**
- **Πολεμικὰ Χριστούγεννα (1940). Τοῦ κ. Δημητρίου Κουτσουλέλου. Σελ. 5**
- **Χριστουγεννιάτικα μηνύμα-τα. Σελ. 8**
- **Αποκαλύψεις τοῦ Αρχιεπι-σκόπου διὰ τὴν Ἐκκλησια-στικὴν περιουσίαν. Σελ. 8**
- **Ἡ Ροτόντα τῆς Θεσσαλονι-κης γίνεται καὶ πάλιν ἱερὸς Ναός! Σελ. 8**

Ἡ Ἀρχὴ τῆς Συναλληλίας ἡ Συμφωνίας (Consonantia)

Γράφει ὁ κ. **Χρήστος Νικολόπουλος, Θεολόγος - Βυζαντινολόγος**

2ον.—Τελευταῖον

Ὁ **Ιουστινιανὸς** (527-565) ὑπῆρξε ὁ πρῶτος αὐτοκράτορας, ὁ ὁποῖος ὁλοκλήρωσε καὶ ἀποτύπω-σε στὸ νομοθετικὸν τοῦ ἔργου (Νεαρά ΣΤ΄, ΡΘ΄, ΡΛΖ΄) τὴν ἀρμονικὴ καὶ ἰσορροπητὴ θεωρικὴ σύνθεσις τῆς πολιτικῆς θεωρίας τῆς αυτοκρατο-ρίας. Ἡ ΣΤ΄ Νεαρά ἀποτύπωσε ἐπίσημα καὶ δεσμευτικά: «Μένυστα ἐν ἀνθρώποις ἐστὶ δῶρα Θεοῦ παρὰ τῆς ἀνῶθεν δεδομένα φιαν-θρωπίας ἱερωσύνη καὶ Βασιλεία,

ἡ μὲν τοῖς θείοις ὑπηρετουμένη, ἡ δὲ τῶν ἀνθρωπίνων ἐξάρχουσα τε καὶ ἐπιμελουμένη, καὶ ἐκ μῆος τε καὶ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς ἐκατέρω προί-ουσα, καὶ τὸν ἀνθρώπινον κατακο-σμοῦσα βίον. Ὡστε οὐδὲν οὕτως ἀν εἰη περισπούδαστον βασιλεύειν ὡς ἡ τῶν ἱερῶν σεμνότης, εἴη καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐκείνων ἐν τῶν Θεῶν ἱκετεύουσιν. Εἰ γὰρ ἡ μὲν ἀμειπτος εἰη πανταχόθεν καὶ τῆς πρὸς Θεὸν μετὰ τῆς ἀποφάνσεως, ἡ δὲ ὀρθότης καὶ προσήκοντος κατακοσμοῦ τῆς παραδοθεσιν αὐτὴ πολιτεία,

ἔσται συμφωνία τῆς ἀγαθῆς, πᾶν εἶ π χρυσὸν τὴν ἀνθρωπίνην χαριζόμε-νὴ γενέ... Καλὸς δὲ ἂν ἀπαντα τρᾶσιτο καὶ προσήκοντος, εἴπερ ἡ τοῦ πράγματος ἀρχὴ γένοιτο πρέπουσα καὶ φίλη Θεῷ. Τοῦτο δὲ ἔσσεσθαι πιστευόμεν, εἴπερ ἡ τῶν ἱερῶν κανόνων παρατήρησις φυ-λάττοιτο, ἦν οἱ τε δικαίως ὑμνούμε-νοι καὶ προσκυνητοὶ καὶ αὐτότητα καὶ ὑπῆρξαι τὸν Θεοῦ λόγον πα-ραδεδωκασιν Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἄγιοι Πατέρες ἐφύλαξαν τε καὶ ὑψηρή-σαντο...» (ΣΤ΄ Νεαρά, Προσίμιον). Οἱ δύο ἐξουσίες, ἡ **ἱερωσύνη** καὶ ἡ **βασιλεία, ἐκὼν θεῖα προέλευσις δηλαδὴ, ἔχουν πρωτογενῆ πηγὴ καὶ κοινὴ ἀναφορὰ**, τὸν ἀνθρώ-πον, δὲν εἶναι δυαντὸν νὰ βρισκόν-ται σὲ ἀντίθεσις ἡ σύγκρουσις δι' ἀμφοτέρων ὁ Θεὸς τὴν ἡμέτεραν σωτηρίαν οἰκονομεῖ. Καθεμὴ ἔχει χρὸς νὰ σέβεται τὴν ἰδιοπεριότητά του χαρακτῆρα καὶ τὴν διαφορά τῶν μέσων τῆς ἄλλης, ἀφοῦ ἡ ἱερωσύ-νη ὑπηρετεῖ τὰ θεῖα ἐνῷ ἡ βασιλεία

τῆς ἀνθρώπινες δραστηριότητες, γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς τῆς. Ὁ Ἰουστινιανὸς θέλησε στὴ ΡΘ΄ Νεαρά νὰ δείξῃ ἐκθαρόνα ὅτι καὶ οἱ δύο θεοδωρητῆς ἐξουσίες βοηθᾶνε τὸ ἔργον τῆς πολιτείας: «μίαν ἡμῖν εἶναι βοηθᾶν ἐπὶ παντὶ τῇ τῆς ἡμέτερας πολιτείας τε καὶ βασιλείας βίῳ, τὴν εἰς Θεὸν ἐλπίδα πιστευόμεν, εἰδότες ὅτι τοῦτο ἡμῖν καὶ τὴν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν τῆς βσι-ρλείας δίδωσι σωτηρίαν». Μὲ τὴν ΡΛΑ΄ Νεαρά τὸ κανονικὸ δικαίον τῆς ἐκκλησίας ἐνωματώθηκε μέσα στὸ πολιτικακὸ δικαίον: «Θεοτίζο-μεν τοῖνυν **τάξιν νόμων** ἐπέχειν τῶν ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων, τοὺς ὑπὸ τῶν ἁγίων τεσσάρων Συν-τόκων ἐκτεθέντας ἡ βασιλευθέντας, τοῦτέστι τῆς ἐν Νίκαια τῶν τῆν' καὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει τῶν ἁγίων ρν' Πατέρων καὶ τῆς ἐν Ἐφέσῳ πρώτης ἐν ἡ Νεατόριος κα-τεκρίθη καὶ τῆς ἐν Χαλκηδόνι, καθ' ἣν Εὐτυχῆς μετὰ Νεστορίου ἀνεθε-ματίσθη. Τῶν γὰρ προειρημένων

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ: ΔΕΞΑΙΝΕΤΕ!

Τὴν 25ην Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν κατὰ σάρκα Γέννησιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τοῦ 1. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Βενετίας, 15ος αἰών.

«Μυστήριον τοῦ χρόνου αἰωνίοις σεσιγημένον»

Τοῦ **Πανοσίου Αρχιμ. π. Κωνσταντίνου Χαλαμποπούλου, Πρωτοσυγγέλλου τῆς 1. Μητρώου, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωπτοῦ**

Ἡ Θεοπνευστία τῶν Χριστουγέν-νων ἐγκρατεῖ στὸ γεγονός τῆς χαρο-ποιοῦ εἰδήσεως τοῦ οὐρανότι μνη-μματος: «ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἐστὶ παντὶ τῷ λαῷ». Ὁ Λόγος αὐτὸς ἐπιδρᾷ στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ καὶ τὴν ὁδηγεῖ στὴν ἀναγέννησιν καὶ σωτηρίαν. Ἀνεκάλυ-ψαι καὶ ἀπερίγραπτος χαρὰ, ἐκφρα-στικὴ τοῦ πληρώματος τῆς, ἀποτελεῖ βαθὺν περιεχόμενο τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας, τῆς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελί-ου ποῦ σκορπίζεται «παντὶ τῷ λαῷ». Εἶναι ἡ χαρὰ σύμπαντος τοῦ λαοῦ, ὅσον πιστεύουσιν στὸν Θεὸ καὶ τὸν καθιστοῦν νόμον καὶ ὁδοδείκτη τῆς ζωῆς των, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, χρώ-ματος, ἐθνικότητας, ἐξασφαλιζοντας τὴν εὐδοκίαν ὅχι μόνο τῆς παρού-σης ζωῆς ἀλλὰ καὶ τῆς αἰωνίου.

Ἡ ἀναγγελία εἰς τὴν Παλαιάν Δια-θήκην τῆς ἐλευσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ γένους τοῦ Βασιλέως Δαβὶδ καὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ ἐκπληρώ-νεται περὶ πάντων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ὁ, πᾶ ὑπόστασις στοὺς δύο ἀνδρες τῆς Πα-λαιᾶς Διαθήκης, στὸν μὲν πρῶτον ὅτι ἐκ τοῦ ἰσικοῦ του γένους θὰ ἀναδειχ-θεῖ ἀπόγονος, ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο εὐλο-γία Θεοῦ δι' ὅλα τὰ ἔθνη, στὸν δὲ δεύ-τερο ὅτι ἐκ τοῦ κερτοῦ τῆς κοιλίας του θὰ καθίσθῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ βα-σιλεὺς μέγας, ἰσχυρὸς καὶ αἰώνιος, γί-νεται ἀπὴν πραγματικότης.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ὁ **βυζαντινὸς αὐτοκράτορας ἀναλαμβάνει πλέων ὡς ἀπο-στολὴ ὅχι μόνο νὰ κυβερνήσῃ σὺμφωνα μετὸ θεῖον νόμον, ἀλλὰ καὶ νὰ διαδώσῃ τὴν χριστιανικὴ πίστιν καὶ στοὺς μὴ χριστιανούς.** Τὴ μοναδικότητα αὐτὴ τὴν εἶχε μὴ αὐτός, γι' αὐτὸ καὶ ὁ τίτλος δὲν μποροῦσε νὰ ἐκχωρηθεῖ σὲ ἡγεμόνα ἄλλου Βασιλεῖος. Ἔτσι ἐξηγεῖται ὅτι ἡ στέμψις τῆς Ρώμης τοῦ Φράγκου ἡγεμόνα Καρόλου (Καρ-λομάγνος) τὸ 800 ἀπὸ τὸν πάπα Λέοντα Γ' (795-816) σὲ αὐτοκράτο-ρα δὲν εἶχε ἔννομον ἀποτέλεσμα γιὰ τὸν Βυζαντινόν. Ὁ Κάρολος μὴ ἀπόμεινε πολιτικακὸ δικαίον μόνο ὡς ἀνταπληρῆσις μποροῦσε νὰ ἐκληφθεῖ. Ἐπιπλέον ὁ ἴδιος ὁ Φράγκος ἡγεμόνας θὰ πρέπει νὰ γνωρίζῃ τὴς δύο συγκλίνουσες πολι-τικογενεῖς θεωρίες τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, γι' αὐτὸ καὶ ἐμφανίζονταν διδακτικὸς νὰ ὀνομάσει τὸν ἑαυτοῦ τοῦ μόνο Imperator ἄλλὰ μετὰ τὸν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΣΧΟΛΙΑ

«Ἐσωσε λαὸν δαυματουργῶν Δεσπότης»

ΜΕ ΤΗ χάρη τοῦ πανοικίριμος Θεοῦ μας ἀξιώθηκα· με καί ἐφέτος νά ἐορτάσουμε τήν Ἁγία Χριστοῦγεννα, τήν «Μητρόπολιν τῶν Ἑορτῶν», κατὰ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο. Νὰ γευτοῦμε τὸν πλοῦτο τῆς δασείρευσης χρηστότητας τοῦ οὐράνιου Πατέρα μας, ὁ Ὅποιος ἐπέστειλε τὸν Υἱό του τὸν Μονογενῆ στὴ γῆ, γιὰ νὰ λυτρώσει τὸν ἄνθρωπο καὶ ὁλόκληρὴν τὴν πλάση, ἀπὸ τὴν δουλεία τοῦ διαβόλου καὶ τὴν θορὰ τῆς ἁμαρτίας. Ἦρθε τὸ «Σπέρμα τῆς Γυναικός», γιὰ νὰ νικήσῃ καὶ νὰ συντρίμῃ τὴν κεφαλὴ τοῦ ὄφεως (Γέν.3,17) καὶ νὰ θανατώσῃ τὴν δυναστεία στὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν ἀρχικό του προορισμό· τὴν κατὰ χάριν θέωσή του. «Ἐκένωσε» τὴν ἐσω- τοῦ θεῖα μεγαλειότητα, καταδόχηκε νὰ ταπεινωθεῖ καὶ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος (Φιλίπ. 2,7), «υἱὸς ἀνθρώπου» (Ἰωάν.12,23), γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ἀνθρώπινη σωτηρία (Ματθ. 1,21). Ἡ ἐπὶ γῆς ταπεινωτικὴ Του πορεία ἀρχίζει

μὲ τὴν πάμφωτη γέννησή Του, χωρὶς «κατάλυμα», σὲ στάβλο (Λουκ.2,7), καταδιωγμένος ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη σκληρότητα. Ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὴν ἀθόρυβη πορεία του συντελέστηκε ἡ μεγαλύτερη ἐπανάσταση ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ὁ Κοσμοκράτορας διάβολος νικήθηκε καὶ συντρίφηκε καὶ διαλύθηκε τὸ κράτος τοῦ θανάτου. Τὸ χάσμα μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ γεφυρώθηκε (Ἐφ.2,14) καὶ οἱ αἰώνιες πύλες τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν διὰπάντα, γιὰ νὰ δεχτοῦν ὅσους δεχτοῦναι νὰ σωθοῦν, μὲ τὴν πίστιν στοῦ Λυτρωτῆ μας Χριστοῦ! Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς στερήσῃ τὸν παράδεισο, παρεκτός ἡ δικὴ μὲς ἀρνήση καὶ ἀποδο- χτοῦμε τὴν ἐν Χριστῷ ἀπολύτρωσή μας! Χαρεῖτε ἀδέλφια, δοξάστε τὸν δι' ἡμᾶς νηπιόσαντα Κύριό μας! Διαλα- λήστε, φωνάζτε, κηρύττε νὰ ἀκουσθεῖ ὡς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, τὸ χαρμόσυνο ἀγγέλιμα: «ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον σωτήρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος» (Λουκ.2,12)!

Ποῦ θα εὕρῃ κατάλυμα τὸ θεῖον Βρέφος;

ΤΟ ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΟ γεγονός τῆς Θείας Ἐνανθρωπήσεως ἀποτε- λεῖ τὸν κυριότερο σταθμὸ τῆς ἀνθρώπινης ιστορίας. Ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρω- πος, γιὰ νὰ γίνει ὁ ἄνθρωπος Θεός, κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸ Θεολόγο. Ὁ Σωτήρας καὶ Λυτρωτῆς μας Χριστὸς ἔρχεται γιὰ μία ἀκόμη φορὰ γιὰ νὰ θανατηθῇ στὴν ἀνθρώπινη καρδίε. Νὰ θανατώσῃ τὴν χαρὰ, τὴν ἔλπια καὶ τὴν αἰσιοδοξία. Ὡμως δὲ βρεῖ ὄραγο κατάλυμα, γιὰ νὰ γεννηθεῖ ἡ θὰ παραμεινεῖ ἔξνος καὶ καταδιω- γμένος. Δυστυχῶς θὰ βρεῖ ἐπασχαλμένης τῆς πόρτες τῆς ἀνθρωπότητας. Θὰ βρεῖ κλειστά τὰ μέγαρα τῶν μεγι- στάνων. Θὰ βρεῖ κλειστά τὰ κυβερνεῖα τῶν ἀρχόντων. Θὰ βρεῖ κλειστά τὰ πλοισπώματα τῶν ἀστών, διότι αὐτοὶ θὰ εἶναι ἀπασχολημένοι μὲ τὴν πορεία τῶν ἐπιχειρησέων τους καὶ τὰ «σκαμπανεβάζματα» τῶν χρηματι- στῶν. Θὰ βρεῖ κλειστές τῆς πόρτες τῶν θεοκρατικῶν γαυῶν, διότι αὐτοὶ εἶναι ἀπασχολημένοι μὲ τὴν πορεία τῶν διαθρησκειακῶν διαλόγων, μὲσω τῆς ὁποίας νομίζουν ὅτι γὰρ θὰ ἐπέλθῃ ἡ πολυπόθητὴ εἰρήνη στὸν κόσμο. Θὰ βρεῖ κλειστές τῆς λέ- σσης τῶν διανοουμένων, διότι δὲν ταιριάζει ἡ διδασκαλία Του μὲ τὰ σοφισμάτα τους. Θὰ βρεῖ κλειστά τὰ στέκια τῶν νέων, διότι, μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν ἐπιτίκλαση εὐδαιμονία καὶ τὰ γλέντια, ἀποζητοῦν τὴν εὐκολία καὶ ῥηδοκίαν ζωῇ καὶ ἀπεχθάνονται τῆς θυσίας. Ὁσὶ δαυχτεῖ ἀπὸ τὰ μεγάλα καὶ πολυτελεῖ ἐξνοδοχία, διότι θὰ ἔχουν κλεισθεῖ τῆς θέσεος τους ἀπὸ καιρὸ γιὰ τὸ χριστιογεννητικό «ρε- βελγόν». Ἰσως βρεῖ ἀνοιχτὲς πόρτες πτωχόσπιτων καὶ παραγκῶν πτωχῶν οικογενειάρχων, τῶν ὁποί- ων ἡ καρδιά πάλαιται ἀπὸ ἀγάπη γιὰ Ἐκεῖνον. Ἰσως βρεῖ κατάλυμα καὶ σὲ ἐρημικὰ καλυβία μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι Τὸν καλοῦν ὁλοκρινῆς κοντά τους. Ἰσως τέλος βρεῖ ἀγίασμό σὲ παγκά- κια ἀσέτων, τῶν ὁποίων δὲν ἔμμενε ἄλλη ἐλπίδα ἀπὸ Αὐτοῦ! Θὰ βρεῖ κα- τάλυμα καὶ θὰ ἀνακληθεῖ στὶς καρδιὰς ἀσέτων, ταπεινῶν καὶ πιστῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι Τὸν ἀναγνωρί- ζουν ὡς τὸν μοναδικὸ σωτήρα καὶ λυτρωτὴ τοῦ κόσμου!

Οἱ Εὐρωπαῖοι καταργοῦν τὰ Χριστοῦγεννα!

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ εἶναι ὁ μεγάλος ἀνεπι- θύμητος στὸν σύγχρονο ἀποστατη- μένο κόσμο. Ἰδιαίτερα ἀνεπιθύμητος εἶναι στὴν ἀποχριστιανισμένη Εὐρώ- πη. Τὰ φετινὰ Χριστοῦγεννα θὰ «γορυστανοῦν» χωρὶς τὸ Χριστὸ! Δε- ῖτε τὴν ἀναισθητικὴ εἰδηση: «Τέρμα ἡ γιορτὴ τῶν τῶν Χριστοῦγεννῶν στὰ γερμανικὰ δημοτικά σχολεῖα, νηπια- γωγεῖα, καὶ παιδικὸς σταθμοῦς. Ὅπως ἀναφέρουν γερμανικὰ ΜΜΕ, ἡ γιορτὴ τῶν Χριστοῦγεννῶν θὰ ἀπαγορευτεῖ καὶ θὰ τὴν ἀντικαταστή- σῃ ἡ “γιορτὴ τοῦ Φωτός”, (κατὰ τῆς ἐπιπαγῆς τῆς Νέας Τζέρσης), μὲ τὸ πρό- σχημα νὰ μὴ θέξουμε τοὺς μουσουλ- μανούς. Ὅπως φαίνεται τὴν ἰδίᾳ ὥρα, ποὺ καταφτάνουν στὴν Εὐρώ- πη ἐκατομμύρια μουσουλμάνοι, πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς Jihadists, τοὺς πᾶναι... “ἀλλεργία” μὲ τοὺς χριστιαν- οὺς καὶ τῆς γιορτῆς τους. Ἡ διευθύν- σις τῆς γερμανικῆς σχολῆς Bosco-Montessori, κυρία Nanette Weidelt ἀπὸ τὸ Dusseldorf, ἀνέφερε χαρακτηριστικὰ ὅτι εἶναι ἡ καλύτερὴ λύση, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ προσαρμοστοῦν καὶ τὰ ξένα μουσουλμανικά στὴν γερμανικὴ καθημερινότητα. Μεγάλῃ χαρὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐξέλιξη, ὅπως υπογραμμίζει ὁ Γερμανὸς ἀριστερὸς πολιτικός, Rudiger Sagel. Ὅπως δήλω- σε, δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλονται στοὺς ἄλλους τῆς δικῆς μας γιορτῆς» (www.nikosxeiladakis.gr)! Ἡ ἀλήθεια εἶναι δὲν «κόβονται» ἱδιαίτερα γιὰ τὴ γνώμην τῶν μουσουλμάνων, ἀλλὰ οἱ μουσουλμάνοι τῆς Εὐρώπης εἶναι ἡ ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἀποπομπὴ τοῦ Χρι- στοῦ ἀπὸ τὴ γηραιά (ἀμαρτωλὴ) ἥπειρο! Περιμένετε, θὰ δοῦμε καὶ ἄλλα χειρότερα, σύντομα!

Αποκαθελώνονται τὰ Χριστιανικὰ σύμβολα εἰς τὴν Εὐρώπην!

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ μόνον ἡ κατάρρηση τῶν Χριστοῦγεννῶν στὴν Εὐρώπη. Αποκαθελώνουν καὶ τὰ χριστιανικὰ σύμβολα ἀπὸ τοὺς ναοοῦ! Δικαιολο- γία: ἡ ἐνδείξη καλῆς θέσεως πρὸς τοὺς ἁλλοθρησκούς μουσουλμάνους, γιὰ «εἰρηνικὴ συνύπαρξη»! Δε- πτε τὴν εἰδηση: «Μία προτεσταντικὴ ἐκκλήσια στὸ Oberhausen ἀνακοίνω- σε ἐπίσημα ὅτι θὰ ἀφαιρέσῃ ὅλα τὰ σύμβολα ἀπὸ τὸν ναό, ἀπὸ τὴν ἱερὴ τράπεζα, μέχρι καὶ δαίους τοὺς

Β. Πούτιν: Ἡ Ρωσία ἀνήκει εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Ρώσους!

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ οἱ εὐρωπαῖοι ἠγέτες συναγιννοῦνται πῶς θὰ καταφεροῖ τὸ πῶ καίριον κτήρη- μα στὸν Χριστιανισμό, μὲ τὴν μουσουλμανοποίηση τῆς Εὐ- ρώπης, ὁ ὀρθόδοξος ἡγέτης τῆς Ρωσίας Β. Πούτιν ἔκαμε τὴν ἐξῆς καταπληκτικὴν δήλωσιν: «Ἡ Ρωσία εἶναι Ὁρθόδοξη. Ὅποι- ἀδήποτε μειονότητα, ἀπ’ ὅπου καὶ ἂν προέρχεται, ἂν θέλῃ νὰ ζεῖ, νὰ δουλεύει καὶ νὰ τρώει στὴ Ρωσία, θὰ πρέπει νὰ μιλά καὶ νὰ σέβεται τὸ ρωσικὸ δίκαιο. Ἄν θέ- λουν τὴ Σαρία, τότε τοὺς συμ- βουλεύουμε νὰ πᾶνε στὰ μέρη, ὅπου ἰσχύει ὁ τὸ Δίκαιο. Ἡ Ρωσία δὲν χρειάζεται τῆς μειονό- τητες, οἱ μειονότητες εἶναι αὐτὲς ποὺ ἔχουν ἀνάγκη τὴ Ρωσία καὶ δὲν πρόκειται νὰ τοὺς παραχω- ρήσουμε εἰδικὰ προνόμια, ἡ νὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ ἀλλάξουμε τοὺς νόμους μας, ὥστε νὰ ται- ριάζουν σὲς ἐπιθυμίες τους, ὅσο ἐντονα καὶ ἂν μᾶς κατηγοροῦν γιὰ διακρίσεις» (Ἰσθλ. Τρομα- ρικό)! Παρόμοια δήλωσιν ἔκαμε πρὶν ἀπὸ καιρὸ καὶ ἡ πρωθυ- ποργὸς τῆς Αὐστραλίας. Πάντα ὑπῆρχε τὸ πρόβλημα τῆς με- τακινήσεως πληθυσμῶν. Ὡμως οἱ μετανάστες σέβονταν ὅλανε τὸν πολιτισμό, τὰ ῥήθ καὶ ἔθιμα καὶ κυρίως τοὺς νόμους τῶν χωρίων, τοὺς τοὺς φιλοξενου- σαν. Σήμερα αὐτὸ δὲν ἰσχύει, μὲ τοὺς μουσουλμάνους, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ ἐφαρμύξουν μὲ τὴ βίᾱ τὸν ἰσλαμικὸ νόμο στὴν Εὐρώπῃ καὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμο. Καὶ βέβαια δὲν τὸ κάνουν ἀπὸ μόνου τους, κάποιοι τοὺς τὸ ὑπα- γορεύουν!

ἐντόπιους πλέον. Τς ἀποφάσεις τῆς παίρνουν οἱ ἴδιοι. Ἀλλὰ τὶ νὰ περιμέ- νει κανεὶς ἀπὸ ἀνύμωλους καὶ διε- στραμμένους; Φυσικὰ μόνον κατα- στρεφτικὲς ἀποφάσεις ὑπαγορευμέ- νες ἀπὸ τὴν Νέα Τάξη! Ὅπως, Λυπη- μένα ἀναφέρει ἑνας δαστυνομικός, ἡ μεσαία τάξη ἀρχίζει καὶ ἐπαναστατεῖ πλέον, ἀποτέλεσμα: νὰ τοὺς φιλο- νουν μὲ φυλάκια. Αὐτοὶ οἱ παράνο- μοι μουσουλμάνοι μετανάστες ἐρχονται ἐδῶ, τὰ βρῖσκουν ὅλα ἐτοι- μα, δὲν σέβονται τίποτα καὶ κανέναν, φτύνουν τῆς γυναικὸς στοὺς δρόμους, γιὰτὶ θεωροῦν τὴν εὐρωπαϊά γυναικὰ πόρνη» (www.nikosxeiladakis.gr)! Τὸ ρφικότ εἶναι ὅτι τὴν ἀποκαθῆλ- ωσ τῶν χριστιανικῶν συμβόλων τὴν κάνουν «ἐκκλησιαστικοί» παράγον- τες, ὅπως οἱ ἀναπερόμενοι δαιμονι- κοὶ προτεστάντες «κληρικοί»! Αὐτὰ καὶ ἂν δὲν εἶναι σημεῖα τῶν ἐσχάτων καιρῶν!

Ὁ ἀγγλικανικός «πριμάτος» ἡνρήθη ἐκ νέου τὴν ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ!

ΠΟΙΟΝ «Χριστιανισμό» ἀμπεπο- λεῖ ἡ Εὐρώπη; Τὴν πλεόν ἐκφυλαμέ- νη ἐκδοχὴ τοῦ! Ἐνα «Χριστιανισμό», χωρὶς Χριστὸ καὶ ἀκόμα χωρὶς Θεό! Δεῖτε τὴν ἀπίστευτὴ εἰδηση, σύμφω- να μὲ τὴν ὁποία ὁ δεύτερος στὴν τά- ζη θρησκευτικός ἡγέτης στὴν Εὐρώ- πη, ὁ πριμᾶτος τῆς ἀγγλικανικῆς «ἐκκλησίας», ἀμφιβάλλει ἀνοικτὰ γιὰ τὴν ὑπαρξὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ διαλαλεῖ πανταχόθεν: «Ὁ Τζάστιν Γουέλμπι, ὁ πρῶτος τῆς τάξεϊ ἐπίσκοπος τῆς «Ἐκκλησίας» τῆς Ἀγγλίας, δήλωσε πῶς οἱ αἱματηρὲς ἐπιθέσεις ποὺ ση- μείωθηκαν στὸ Παρίσι, τὸν ἔκαναν νὰ ἀμφισβητῇ τὴν ὑπαρξὶ τοῦ Θεοῦ. Σὲ τηλεοπτικὴ συνέντευξή ποὺ πα- ρουοιάστηκε τὴν Κυριακῇ, ὁ ἀρχιεπί- σκοπος ἀποκάλυψε πῶς βρίσκεται σὲ μία ἀναζήτηση ἀπαντήσεων, στὸν ἀπόηχο τοῦ μακελειοῦ τῆς 13ης Νο- εμβρίου. “Τὸ Σάββατο τὸ πρωῒ, ἤμουν ἐξω καί, καθὼς περπατοῦσα, προσευχόμουν καὶ ἔλεγα: “Θεέ μου γιὰτί, γιὰτί συμβαίνει αὐτό;” εἶπε στὸ BBC. “Ποῦ εἶσαι σὲ ὅλο αὐτό; Ναι! Ἡ ἐνδείξη καλῆς θέσεως πρὸς τοὺς ἁλλοθρησκούς μουσουλμάνους, γιὰ «εἰρηνικὴ συνύπαρξη»! Δε- πτε τὴν εἰδηση: «Μία προτεσταντικὴ ἐκκλήσια στὸ Oberhausen ἀνακοίνω- σε ἐπίσημα ὅτι θὰ ἀφαιρέσῃ ὅλα τὰ σύμβολα ἀπὸ τὸν ναό, ἀπὸ τὴν ἱερὴ τράπεζα, μέχρι καὶ δαίους τοὺς

Ἄκρως προβληματικὴ ἡ σύγκλησις τῆς Μεγάλῃς Συνόδου!

ΠΥΡΕΤΩΔΕΙΣ εἶναι οἱ προετοιμα- σίες γιὰ τὴν σύγκληση τῆς Πανορθό- δοξου Συνόδου, τὸν Ἰούνιο τοῦ 2016. Ὡμως τὰ θεματολόγια καὶ ὁ τρόπος τῆς συγκλήσεως καὶ τῆς λειτουργί- ας τῆς ἐνέγει τεράστιους προβληματι- σμούς σὲ ὅσους γνωρίζουν Ὁρθόδο- ξή Θεολογία. Ἐνδιαφέρον ἔχει δήλω- ση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκ- του κ. Ἱεροθέου στὴν ἐφημερίδα «Κιβωτός τῆς Ὁρθοδοξίας». («Ἐρω- τήση»: Στὴν εἰσήγησιν ποὺ κάνει στὴν Ἱεραρχία, μιλᾷστε γιὰ θεολο- γικὴ κρίση. Πιστεύετε ὅτι ἡ Πανορθό- δοξὴ Σύνοδος τοῦ 2016 θὰ εἶχε γόνι- μα ἀποτελέσματα σὲ αὐτὴν τὴν κα- τεύθυνσιν; (Απάντηση): «Αὐτὸ τῆς με- λέτες ποὺ ἔχω κάνει διαπιστώνω ὅτι ὑφίσταται θεολογικὴ κρίση, γιὰτὶ ἐπι- κρατοῦν σήμερα μερικά θεολογικά ρεύματα ποὺ διαφέρουν ἀπὸ τὴν Πατερικὴν θεολογία. Δὲν νομίζω ὅμως ὅτι ἡ Πανορθόδοξὴ Σύνοδος τοῦ 2016 θὰ ἀνακληθεῖ μὲ τὰ συγκεκρι- μένα θέματα. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μεγά- λο πρόβλημα. Ἡ θεματολογία, ποὺ ἐξεῖ καθορισθεῖ καὶ τὰ θέματα, ποὺ τελικὰ θὰ συζητηθοῦν δὲν εἶναι σο- βαρὰ θεολογικὰ ζητήματα. Ἐνωσὺ ὅτι δὲν θὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὸ «κλίμα» καὶ τὸ «actus purus», μὲ τὰ ὁποῖα ἀσχολήθηκαν οἱ Ἡ. καὶ ὁ Ὁ Ὀικουμε- νικὴ Σύνοδος, ὁπότε καὶ τὴ γυνώμη μου, αὐτὸ δεῖχνει ὅτι οἱ Προσου- νδικὲς Πανορθόδοξες Διοικήσεις δὲν προετοιμάζουν μὲ τὸν καλύτερο τρό- πο τὴ θεματολογία τῆς Ἁγίας καὶ Με- γάλῃς Συνόδου τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ποὺ πρόκειται νὰ συγ- κληθεῖ. Θεωρῶ δὲ τὴ Σύνοδος εἶναι συ- νεγάλο Φωτῖο (879-80) εἰναι συν- ἑλπίς τῆς Β' Ὀικουμενικῆς Συνόδου καὶ ἡ Σύνοδος ἐπὶ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ (1351) εἶναι συνέχεια τῆς ΣΤ' Ὀικουμενικῆς Συνόδου. Ὅταν δὲν ἀσχολοῦμαστε μὲ τέτοια σοβαρὰ θεολογικὰ ζητήματα, αὐτὸ δειχνεῖ ὅτι ἡ θεολογικὴ κρίση παρα- μένει!» Συμφωνοῦμε καὶ ἐπισημαί- νουμε πῶς ἡ θεολογικὴ κρίση, ἡ ὁποῖα ὄχι ἀλλὰ παραμένει, δὲλὰ βε- ριεύει, ἐγκυμονεῖ τεράστιους κινδύ- νους γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας! Ὁ Θεὸς νὰ βάλει τὸ χερί Του!

Ὀικουμενιστικὸν βιβλίον κατηχήσεως εἰς τὴν Τουρκία!

Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «Κιβωτός τῆς Ὁρθοδοξίας» δημοσιοποίησε τὴν ἀκόλουθὴ ἀπίστευτὴ εἰδηση: «Μία σημαντικὴ πρωτοβουλία ἀνέλαβαν οἱ χριστιανικὲς Ἐκκλησίες στὴν Κων- σταντινούπολη γιὰ πρώτη φορὰ τῆς Πόλης, σὲ συνεργασία γιὰ τὴν Τουρκικὴ Βιβλικὴ Ἑταιρεία, ἐξέδω- σαν ἕνα βιβλίο μὲ τῆς “Βασικὲς ἀρχές τῆς χριστιανοσύνης”, μὲ σκοπὸ νὰ ἐνημερώσουν τοὺς Τούρκους μου- σουλμάνους. Τῆς ἐκδότικῆς προσα- θέσεως, ἡ ὁποῖα ἀντιμετωπιστικὴ θετικὰ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν ἐκκλη- σιῶν, προηγήθηκε διάλογος, στὸν ὁποῖο συμμετέλασαν μὲ ἐκπρόσω- πους τοὺς οἱ χριστιανικὲς Ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες ἀνέλαβαν ἀπὸ κοινοῦ τὴ συγγραφή τοῦ βιβλίου “Basic Prin- ciples of Christianity” (Βασικὲς ἀρχές τῆς χριστιανοσύνης), τὸ ὁποῖο πα- ρουοιάστηκε στὸ Φανάρι πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες. Συγκεκριμένα οἱ Προ- κληθεῖνοι τῆς Ἑλληνορθόδοξης Ἐκκλησίας, τῆς Ἀρμενικῆς Ἀποστο- λικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Συριακῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, τῆς Καθο- λικῆς καὶ τῆς Ἑσθονικῆς Ἐκκλησίας στὴν Τουρκία βρεθήκαν στὸ Φανάρι γιὰ τὴν παρουσίαιαν τοῦ βιβλίου, ὅπως ἀναφέρει σὲ ρεπορτάζ τῆς ἡ τουρκικῆς ἐφημερίδα “Zaman”!» Μὲ ἄλλα λόγια, ἐκδόθηκε «χριστιανικὸ βιβλίο ἀπὸ κοινού, Ὁρθόδοξων καὶ αἱρετικῶν, δογματικὰ ἀχρωμάτιστο, νὰ διδάξῃ τοὺς Τούρκους τὸν Χρι- στιανισμό!» Ὅντως ἀπίστευτο καὶ πρωτόκοστο! Αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνει τὸ Ὀικουμενικὸ Πατριαρχεῖο γιὰ τὸν ἁλλοθρησκούς τῆς ἐπικράτειας τους, νὰ διδάξῃ δηλαδὴ ὀρθόδοξα τὴν ἀνυδρὸν πνευματικὰ Τουρκία, ἡ ὁποῖα διψᾷ γιὰ σώζουσα πίστιν, τὸ κάνει ἀπὸ κοινού μὲ τοὺς αἱρετικούς! Ποιὸν ὅμως Χριστιανισμό θὰ μάθουν οἱ Τούρκοι, ἀπογνωμνθέντο ἀπὸ τὴν δογματικὴν τοὺς διάστασιν; Τὸν ἀχρω- μὸ «χριστιανισμό» τῆς «Νέας Ἐποχῆς»! Σημεῖα καὶ αὐτὰ τῶν καιρῶν!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ Η ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΤΩΝ

ΣΤΙΣ 25 Δεκεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν προσκύνηση τῶν Μάγων. Κατὰ τοὺς χρό- νους τοῦ προφητοῦ Μωυσέως ὑπάρξεε ἕνας μάντις ὀνομαζόμενος Βαλαάμ, ποὺ κατοικο- ὕσε στὴν Περσία καὶ με- ταξὺ αὐτῶν ποὺ προ- εῖπε ἦταν ὅτι «Θεοὶ ἀνατεῖλει ἐν ἄστρυν ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰακώβ καὶ θέλει συντρίψει τοὺς ἀρχηγούς Μωββ» Ἀριθ. κδ,17. Τὴν προφητεία αὐτὴ τὴν ἐνθυμούνταν

κατὰ διαδοχὴ οἱ μάντιες καὶ οἱ μάγοι στὴν Περσία καὶ παραπτόρουν τὰ ἄστρα. Ὅταν εἶδαν, τὴν ἐπο- χὴ τοῦ Κυρίου ὅτι εἶχε ἀνατελεῖ ἕνα ἄστρο, τὸ ὁποῖο δὲν εἶχε κάνει τὴν κανονικὴν κίνησιν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ πρὸς τὴν δύση, ὅπως ἔκαναν οἱ ἄλλοι ἄστερες, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν βορρὰ πρὸς τὸν νότο, ἀφοῦ ἡ Περσία βρίσκεται βορειότερα τῆς Ἱερου- σαλῆμ καὶ ἀφοῦ ἐξετάσαν, κατάλαβαν ὅτι αὐτὸ δη- λώνει τὴν γέννηση ἐνὸς μεγάλου βασιλεῖα. Γιὰ τὸν

λόγο αὐτὸ ἀκολούθη- σαν τὸν ἄστέρα καὶ ὅταν ἦλθαν στὴν Ἱερου- σαλὴμ καὶ ἐρώτησαν τὸν Ἡρώδη «ποῦ εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαί- ων» εἶχαν τὴν σιχομο- θία ποὺ μᾶς ἀναφέρει τὸ ἱερό κείμενο τοῦ Εὐαγγελίου. Ἔτσι οἱ Μάγοι ἀφοῦ προσκύ- νησαν τὸν Χριστὸ καὶ ἀφοῦ προσέφεραν τὰ δῶρα τους, χρυσό, λί- θανο καὶ σμύρνα ἀνα- χώρησαν γιὰ τὴν Περ- σία χωρὶς νὰ εἰδοποι- ῶν

ῆσουν τὸν Ἡρώδη, ὅπως τοὺς εἶχε φανερώσει Ἄγγελος Κυρίου. Ὁ Ἡρώδης βλέποντας ὅτι ἐμπαϊχίθηκε ἀπὸ τοὺς Μάγους ἐπέστειλε στρατεύμα- τα ποὺ φόνευσαν ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς Βηθλέεμ ποὺ ἦσαν κάτω ἀπὸ δύο χρονῶν. Ὅμως εἶχε σταλεῖ ῥῆθ Ἄγγελος Κυρίου καὶ εἶχε εἰδοποιήσει τὸν Ἰωσήφ νὰ φύγῃ μαζί μὲ τὴν Μητέρα καὶ τὸ Βρέφος καὶ πᾶνε στὴν Ἀγλυπτο καὶ ἐστὶ γλύτωσε ἀπὸ τὴν σφαγὴ τὸ θεῖο βρέφος.

Ἡ Ἀρχὴ τῆς Συναλληλίας ἢ Συμφωνίας (Consonantia)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τίλο αὐτὸ προσέθετε καὶ τὸ Roma- num gubernans imperium.

Ἔτσι γεννήθηκε ἡ **Αρχὴ τῆς Συν- αλληλίας ἢ Συμφωνίας (Conso- nantia)**, δηλαδὴ ἡ ἀρμονικὴ, ἰσορ- ροπη καὶ ἰσότημ μὲ κοινὴ ἀπο- στολή σύζευξιν τῶν δύο ἐξουσίων. Ἡ ἀρχὴ αὕτῃ ἀποτελέσει τὸ θεσμικὸ κριτήριον γιὰ τὸν **ἁλληλοἔλεγχον τῶν δύο ἐξουσίων** μὲ βάση τὸ κατὰ θεὰ βούληση ἰδιαιτέρη περιε- χόμενο τῆς ἀποστολῆς καθεμῖας ἀπὸ τῆς δύο ἐξουσίας. Αὕτῃ ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀμετακίνητὴ καταστατικὴ βά- σις τῆς υπερχλιετούς πολιτικῆς ἰδε- ολογίας τοῦ Βυζαντίου. Αὕτῃ ἡ πο- λιτικὴ ἰδεολογία παρέμεινε καὶ στὸ τέλος τοῦ ΙΔ' αἰῶνα, σὲ μία περίοδον ἐδαφικῆς καὶ οικονομικῆς παρα- κινήσεως τοῦ Βυζαντίου, ὅπου ὁ **πα- τριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀντώνιος Δ' σὲ ἐπιστολῇ τοῦ πρὸς τὸν ἡγεμόνα τῆς Ρωσίας Βασίλειο Α' (1395)** ἀνέφερε: «οὐδὲν ἐν ἐνὶ καλόν, υἱέ μου, ἰνὰ λέγῃς ὅτι Ἐκκλησίαν ἐγόμεν, οὐχὶ Βασιλεῖα· οὐκ ἐνὶ δυνατόν εἶς τοὺς χριστιανούς Ἐκκλησίαν εἶναι καὶ Βασιλεῖα οὐκ ἔχειν. Ἡ γὰρ Βασιλεῖα καὶ ἡ Ἐκκλησία πολλὴν ἐνωσιν καὶ κοινωνίαν ἔχει καὶ οὐκ ἐνὶ δυνατόν ἀπ' ἀλλήλων διαιεσθῆναι».

Παρά τὴν αὐτέλεια καὶ τὴν αὐτοδυναμία τῶν δύο αὐτῶν ἐξου- σιών, ὠστόσο ἦταν καὶ οἱ δύο ἀλλήληγγνα ὑπεύθυνες γιὰ τὸν ἔλεγχον, καὶ σύμφωνα μὲ τὴν θεῖα βούληση, τῆς ἐπιλογῆς τῶν φορέ- ων ἐκτεράς ἐξουσίας σὲ καθὲ ἐπο- χῇ. Γι'αὐτὸ **τόσο οὐ αὐτοκράτορες ὅσο καὶ ὁ Ὀικουμενικός πα- τριάρχης ὑποχρεώνονταν νὰ προσφέρουν, ἀντίστοιχα, κατὰ τὴν ἀνάληψιν τῆς ἐξουσίας, ρητὲς καὶ θεσμικὰ κατοχυρωμέ- νες σχετικὲς ἐγγυήσεις πρὸς τὸν φορέα τῆς ἄλλης ἐξουσίας**. Σὲ ἀπορροφηθῶν τὴν ἱερατικὴν ἀντίθεσιν τὸν Ρωμαιοῖ αὐτοκρά- τορα, ὁ ὁποῖος στεφάταν ἀπὸ ἐνα ἄνωτερο Ρωμαιοῖ ἀξιωματοῦχο, ὁ Βυζαντινὸς αὐτοκράτορας στεφά- ραν μετὰ τὰ μέσα τοῦ Ε' αἰῶνα ἀπὸ τὸν πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως. Πρῶτος στέφθηκε ὁ Μαρκαῖνος (450) ἡ κατὰ ἄλλους ὁ Λέοντας Α' (457).

Ἡ στέμψι τοῦ αὐτοκράτορα γινό- ταν στὸ Ἐξόδομο καὶ μετὰ στὸ ναὸ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Ὁ πατριάρ- χης ἐνεργούσε τὴ στέμψιν ὡς φορέ- ας τῆς ἐτέρας θεοδομήτης ἐξου- σίας. Λάμβανε ὁ αὐτοκρατορικὸ

Μόλις ἐκεκλοφορήθη ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΣΕΠΗΣ ΤΗΣ Π.Ο.Ε. τοῦ ἔτους 2016

Ἐκκυκλοφορήθη τὸ Ἡμερολό- γιον τῆς «Πανελληνίου Ὁρθόδο- ξου Ἐνώσεως» τοῦ ἔτους 2016 μὲ θέμα: «Ἡ προστασία τῶν Ὁρθόδοξων πιστῶν ἀπὸ τῆς πλά- νης τῶν Αἰρέσεων». Θέλετε νὰ μάθετε πῶς θὰ θαι- ματουργικὸν

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Συνέντευξις τοῦ κ. Σπαλιώρα διὰ φλέγοντα ζητήματα τῆς ἐπικαιρότητος

2ον Ἑρώτησιν:
 -Πὺς ἐρμηνεύετε τὴν στάση τῶν τεσσάρων Μητροπολιτῶν τῆς Θράκης, ἡ ὁποία ἐνθαρρύνει τὴν ἱδρύσιν Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στὸ Α.Π.Θ.; Δικαιολογεῖται νὰ εἶναι αὕτη, ἐστὶ καὶ ἐν δέχρῳ καὶ πίεσις; Ἀκούγεται πὺς ἀσκήθηκαν πιέσεις ἀπὸ τὴν Ἀμερικανικὴ Προσβεία καὶ ἴσως ὄχι μόνον ἀπὸ αὐτὴν...

Ἀπάντησιν:
 -Δὲν μπορὸν νὰ πάρω θέσιν γιὰ τὸ ἐν πείσῳ καὶ καὶ δὲν μέ ἀφορᾷ, ἀν ἔλαβε χώρα καὶ τὰ τέτοιο. Ἐγὼν πάρει θέσιν ὑπὲρ κὶ ἐδῶ πρέπει νὰ λάβωμε ὑπόμιν δι᾽ αὐτοὶ οἱ Μητροπολίτες ζύν καὶ συνυπάρχουν με Μουσουλμάνους στὴν περιοχὴ ἐκείνῃ, οἱ ὁποῖοι εἶναι Ἑλληνες πολῖτες. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀμφισβητεῖ κανένας. Καὶ καλὰ κάνουν καὶ ἀγωνίζονται. Ἀλλὰ εἶναι ἄλλο τὸ γεγονός δι᾽ αὐτοὺ συνυπάρχουν στὴν Θράκῃ μας με τοὺς Ἑλληνες Μουσουλμάνους κὶ ἄλλο τὸ νὰ ἰδρῦται Κατεῦθυνσις Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν μέσα σὲ Ὁρθόδοξὴ Θεολογικὴ Σχολή.

Εὐχαὶ τοῦ ΔΣ τῆς ΠΕΘ πρὸς τοὺς Θεολόγους διὰ τὸ Ἅγιον Δωδεκαήμερον καὶ τὸ Νέον ᾽Ετος 2016

Ἔνα εὐλογημένον Ἅγιον Δωδεκαήμερον φέρνει μπροστὰ μας δύο ἀνυπέρβλητῃς πνευματικῆς σπουδαιότητας πνευματικὰ γεγονότα με μίαν κοινὴ πνευματικὴ συνισταμένη.

Α) Ἡ Γέννησις τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποκαλύπτει τὴν ἀπειρή ἀγάπην τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν κόσμον καὶ ζητᾷ τὴν ἐμπρακτὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἀνακαίθησιν τῶν Χριστιανῶν, με τὴν ἐλευθερίαν ἀποδοχῇ καὶ βίωσιν τῆς νέας ἐν Χριστῷ ζωῆς. «Βασίλευς τῶν ὀλων καὶ Κύριος ἦρθε τὸν Ἀδᾶμ ἀναλλάσσομεν!»

Β) Ἡ βάπτισις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ σηματοδοτεῖ τὴν ἀναβάπτισιν

μα με τὸν δόξαντα τρόπον, ὥστε νὰ ἀνισταθοῦμε στὴν ὑπαρξὴ μιάς τέτοιας Κατεῦθυνσις στὴν Ὁρθόδοξῃ Θεολογικῇ Σχολῇ. Καὶ τὸ ἐρώτημα ποῦ τίθεται τώρα εἶναι τὸ ποῖος θὰ διδάξῃ τῖς Ἰσλαμικῆς Σπουδές. Θὰ διδάξουν οἱ ἴδιοι οἱ Ὁρθόδοξοι ἐπιστήμονες ἰσλαμικῆς θεολογίας;... Θὰ φέρουν Μουσουλμάνους Πανεπιστημιακοὺς νὰ διδάξουν; Τὸ ἐρώτημα ποῦ τίθεται μετὰ εἶναι τὸ ποῶς θὰ χρηματοδοτησῇ τὴν ὑπαρξὴ αὐτοῦ τοῦ Τμήματος. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἐπιπλέον ἐξόδα. Ὅταν τὸ Α.Π.Θ. ἔχει σοβαρὰ οικονομικὰ προβλήματα, ὅπως φημιολογεῖται, ποῖος θὰ ἀναλάβῃ αὐτὴ τὴν οικονομικὴ ἐκτέλεσιν; Τίθενται ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀπαντηθῶν καὶ μάλιστα νὰ ἀπαντηθῶν ἐπίσημα. Ποῖος θὰ εἶναι ὁ χρηματοδότης, ποῦ θὰ στηρίξῃ αὐτὴν τὴν Κατεῦθυνσις Σπουδῶν;

Καὶ τελικὰ-γιὰ νὰ ἐπανελέγουμε στὸ σημερινικὸ-ὅταν πουθενὰ στὸν κόσμον δὲν ὑφίσταται ἡ συνυπαρξὴ τέτοιου τύπου Σπουδῶν, ἐμεῖς γιὰ τὸν λόγο νὰ τὴν δεχτοῦμε καὶ νὰ τὴν ὑλοποιήσουμε;

νεαικῇ μας ἀνακρίσειν ἄλλα καὶ τὴ φανέρωσις τοῦ λυτρωτικοῦ χριστοκεντρικοῦ μηνύματος τῶν ἁγίων ἡμερῶν, μέσα ἀπὸ τὴ σχολικὴ διαδικασία καὶ πράξιν, σὲ καρδιὰς τῶν μαθητῶν μας, συμβάλλοντας ἐτσι στὴν προσωπικὴν τοὺς πνευματικὴν μεταμορφώσιν.

Στὴ διάρκεια τοῦ περιόδου ποὺ περνᾷ ἡ Χώρα μας ἡ προσηρτὴ τοῦ ψαλμωδοῦ «Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀνῆλθῆσσε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθη» ἀποτελεῖ καὶ τὴ δικὴ μας εὐχὴ, ἐτσι ὥστε ἡ κρίσις καὶ ἡ ἐκπαύσις τῶν πνευματικῶν, πολιτισμικῶν καὶ κοινωνικῶν προτύπων καὶ ἀρχῶν ποὺ βιώνουμε τὰ τελευταῖα χρόνια νὰ ἀντιμετωπιεστεῖ ἐν Χριστῷ, ἀνακαινιστικᾷ, αἰσιδόξῳ καὶ ἐλπιδοφόρῳ.

Πρὸς τὴν κατεῦθυνσιν αὐτὴ ζητοῦμε νὰ λειτουργήσῃ καὶ ἡ παρεχόμενη ἀπὸ τὴν πολιτεία, στὰ σχολεῖα τῆς Χώρας μας, θρησκευτικὴ παιδεία. Ἡ παιδεία αὕτη δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλᾳ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξῃ Χριστιανικῇ Ἀγωγῇ, ἡ ὁποία θὰ ἐμπνέει ἐνα μάθημα Παίδειας καὶ Ἑλληνορθόδοξος Κληρονομιάς, ἐνταγμένον ἀρμονικῶς τοῦς προσανατολισμοῦς ἐνὸς Παιδαγωγικοῦ σχολείου.

Ἀντιθέτα, ἀν ἐμπρατῆσῃ ἡ λογικὴ, ἡ ὁποία διέπει τὰ προτεινόμενα ἀπὸ μίαν μικρὴ θεολογικὴ ομάδα, πολυθρησκειακοῦ χαρακτήρα, πιλοτικὰ Προγράμματα Σπουδῶν τοῦ μαθητήσας τῶν Θρησκευτικῶν, εἶναι βεβαίον πὺς θὰ ὀδηγήσῃ οὐμὲν στὴν κατάρτησιν τοῦ χριστοκεντρικοῦ μαθητήσας τῶν Θρησκευτικῶν καὶ στὴν εἰσαγωγὴν τῆς πολυθρησκείας καὶ τῆς πολυθείας στὸ ἑλληνικὸν σχολεῖο, με ἄμεσο ἀποτέλεσμα νὰ ὀδηγηθῶν πολλὰς ἐκατοντάδες χιλιάδες παιδιὰ σὲ μίαν πλήρη ἀπο-ἐκκλησιαστικὴν ποίησιν, σὲ ἕνα ἀπορροπαῖον θρησκευτικὸν συγκρητισμὸν καὶ σχετικισμῷ, ποὺ θὰ ἐπιφέρει τὴ θρησκευτικὴ σύγχυξιν καὶ τὸν ἠθικὸν καὶ κοινωνικὸν μνηδενισμῷ.

Ὅλα τὰ μέλη τῆς Πανελληνίως Ἑνώσεως Θεολόγων ὑποστηρίζουμε ἀτάλιντετα ὅτι ἡ διεξόδος ἀπὸ τὰ πάσης φύσεως διέξοδα περνάει μόνον μέσα ἀπὸ τὴν παροχὴν στὸν ἄνθρωπον καὶ ἰδιαίτερα στοὺς νέους, τῆς αὐθεντικῆς Ὁρθόδοξης Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς.

Τὸ ΔΣ τῆς Πανελληνίως Ἑνώσεως Θεολόγων, εὐχεταὶ ὀλοφύωμεν σὲ ὅλα τὰ στελεχῇ καὶ τοὺς συναδέλφους Θεολόγους διορισμένους καὶ μὴ ὀλων τῶν ἐκπαιδευτικῶν βαθμίδων καθὼς καὶ στοὺς οἰκείους τοὺς εὐλογημέναν Χριστοῦγεννα, χαροῦμέναν, εἰρηνικῷ, δημιουργικῷ, καὶ εὐλογημένῳ τὸ Νέο Ἐἶος 2016.

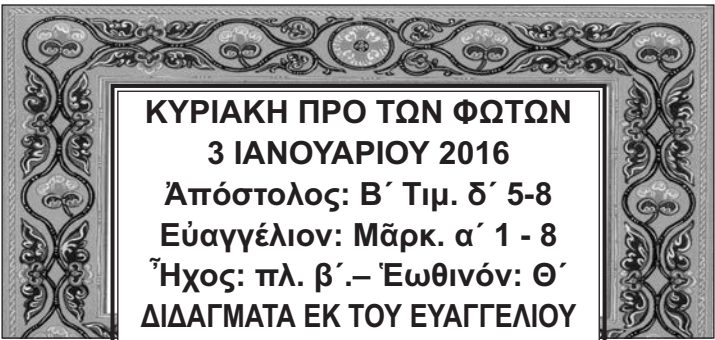
Γιὰ τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ
 Ὁ Πρόεδρος
Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας
 Δρ Θεολογίας
 Ὁ Γενικὸς Γραμματεάς
Παναγιώτης Τσαγκάρης
 ΜΑ Θεολογίας

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ὁ δρόμος τῆς ἀγάπης

Ἡ ἀγάπη εἶναι δυσκολοκατόρθωτη ἀρετὴ. Τὸ ὕψος τῆς εἶναι δυσδεώρτου καὶ δυσανάδοτο. Μοιάζει ἡ ἀγάπη μετὰ πῦλᾶ θανάτῳ, τὸ ὁποῖο δυσκόλεα μπορεῖ κάποιος νὰ ἀνεβῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ σταθεῖ στὴν κορυφὴ τοῦ γιὰ μὴ μάλᾶλον χρονικὸ διάστημα. Ἐκεῖ ὅμως καὶ τῖς εὐκολίες τῆς. Μπορεῖ ὁ καλοπροαίρετος ἄνθρωπος νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ταπεινὸν δρόμον τῆς ἐμπρατικῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἀδελφούς του, χωρὶς νὰ κοπιᾷσε πολλὰ καὶ προπαινός χωρὶς νὰ θυσιάζει πολλὰ ἀπὸ τὰ αγαθά του. Χίλις διὸ παράγμα ἀγαθὰ νὰ σκεφετῇ προκειμένου νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἀγάπην του. Ἀς ἀρχίσῃ νὰ βαδίζῃ σὲ τοὺς πρόσδετοὺς τοῦ θουνοῦ καὶ σγὰ - σγὰ νὰ ἀνεβαίνει τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι. Ἡ πορεία ὅμως αὕτη προϋποθέτει τὴν ἀγάπην

ΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

3 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2016

Ἀπόστολος: Β΄ Τιμ. δ΄ 5-8

Εὐαγγέλιον: Μάρκ. α΄ 1 - 8

Ἦχος: πλ. β΄ – Ἑωθινόν: Θ΄

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Τὸ Ἅγιον Βάπτισμα

Ὁ Ἰορδάνης εὐρίσκεται εἰς τὴν δόξαν του. Εἰς αὐτὸν μετ’ ὀλίγον πρόκειται νὰ βάπτισθῇ ὁ Κύριος. Ὁ Πρόδρομος, ὁ ἡλοκαίμενος προφήτης μετ’ ἐνδυμα τῆς καμῆλου, τὴν δερματίνην ζώνην καὶ τὴν ἀσκητικὴν μορφήν, προσελκεῖ πλῆθὺ λαοὺ καὶ ἡ ἔρημος τοῦ Ἰορδάνου ἀγάλλεται καὶ μεταβάλλεται εἰς πολυάνθρωπον καὶ πολυσύχναστον τόπον, ὅπου τρέχουν μικροὶ καὶ μεγάλοι καὶ στρατιωτικοὶ καὶ ἄρχοντες καὶ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων, διὰ νὰ λάβουν τὸ βάπτισμα ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου.

Ἀλλὰ τὸ βάπτισμα αὐτὸ τοῦ Ἰωάννου δὲν ἦταν βάπτισμα ἀφέσεως ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ ἀπλῶς βάπτισμα μετανόας. Δὲν ἤμπορούσε νὰ ἐξαλείψῃ τὸν προπατήριον καὶ τὰ ἄλλα ἁμαρτήματα. Ἀπλῶς καὶ μόνον τοὺς ἔφερεν εἰς συναισθήσιν τῆς ἁμαρτωλότητός των, διὰ νὰ δεχθοῦν κατόπιν τὸ βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος δὲ ἐβάπτισεν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Τοὺς τὸ ἐδήλωνε ὁ Πρόδρομος. «Ἐγὼ μὲν ἐβάπτισα ὑμᾶς ἐν ὕδατι. Αὐτοὺς δὲ βάπτισαι ὑμᾶς ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ». Εὐτυχεῖς ἡμεῖς, ποὺ ἠξιώθημεν νὰ βαπτισθῶμεν «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ». Ἐπειδὴ ὅμως τὸ βάπτισμα αὐτὸ ἔγνε εἰς τὴν νηπιακὴν μας ἡλικίαν, πολλοὶ ἴσως δὲν τοῦ δίδουν τὴν δεοῦσαν προσοχὴν καὶ ἐκτίμησιν. Διὰ τοῦτο θὰ γίνῃ λόγος περὶ βαπτίσματος σημερον, διὰ τὴν ἀναγκαιότητά του, διὰ τὰς ὠφέλειάς του καὶ διὰ τὰς ὑποχρεώσεis μας.

Εἶναι ἀναγκαῖον τὸν βάπτισμα εἰς πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Εἶναι ἀναγκαῖον καὶ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ εἶπεν ὁ Κύριος: «ἐν μὴ τῇ γεννηθῆ ἄνθρωπεν δι’ ὕδατος καὶ Πνεύματος, οὐ δύναται εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Ἐξαποστέλλων δὲ τοὺς μαθητὰς τοὺς εἰς τὸν κόσμον τοὺς ἔδωκε ρητὴν ἐντολήν ὅτι βάπτισζον τὸν κόσμον. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, εἶπεν, βαπτίζοντες αὐτούς...» εἰς ἄλλην περιστάσιν πάλιν διεκρίρυσεν: «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται». Ποῖος τὰ λέγει αὐτὰ; Ὁ Χριστὸς, ὁ ὁποῖος ὡς Θεὸς γνωρίζετὶ τί εἶναι ἀναγκαῖον νὰ πράξῃ ὁ ἄνθρωπος, διὰ νὰ σωθῇ καὶ ὁ ὁποῖος δι’ αὐτὸν ἀκρίβως τὸν λόγον ἤλθεν εἰς τὴν γῆν: νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Χρειάζεται λοιπὸν ἄλλη ἀποδείξις διὰ τὴν ἀναγκαῖοτητα τοῦ βαπτίσματος;

Ἡ ἀναγκαῖότης φαίνεται ἀκόμῃ καὶ ἀπὸ τὴν πράξιν τῆς Ἐκκλησίας. Κάποιος ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχῃ συναισθήσιν καὶ ἐλευθερίαν νὰ προσερχοται εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ἡ Ἐκκλησία εἰσήγγενεν ἐν τοῖσις τὸν νηπιοβαπτισμὸν, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ κανεὶς ὀρθάπιστος. Ὅλα τὰ μυστήρια, τελουμένα ὑπὸ τῶν ἱερῶν, ποὺ ἔχουν τὴν χάριν τοῦ Ἁγ. Πνεύματος. Τὸ βάπτισμα ὅμως ἐν καιρῷ ἀνάγκης ἐπιτρέπεται νὰ τελεσθῇ καὶ ἀπὸ λαϊκῶν καὶ ἀπὸ γυναικᾶ ἀκόμῃ. Τὸ ἀποκρίσθαι δὲ νὰ προλάβῃ καὶ μὴ φύγῃ κανεὶς ὀρθάπιστος ἐκ τοῦ κόσμου τοῦτου. Εἶναι ἀρκετὸν νὰ σηκώσῃ ὁ οἰοδοῦντοε τὸ νηπῖον εἰς τὸν ἀέρα καὶ νὰ εἴπῃ: «Βαπτίζετε ὁ δούλος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Ἀκριβῶς δι’ αὐτὸ, διότι δηλαδὴ εἶναι ἀνάγκη, σπουδαῖον οὐ χριστιανοὶ καὶ τὰ πάντα κἀννοουν, διὰ νὰ μὴ φύγῃ ἄνθρωπος ὀρθάπιστος. Ἐκείνος μάλιστα, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ βοηθήσῃ, νὰ τρέξῃ καὶ νὰ κἀμῃ ὃ, π ἐπιβάλλεται καὶ δὲν τὸ ἔκαμεν καὶ ἀπέθανεν ὀρθάπιστος εἰτε συγγενεῖς εἰτε ξένους, ἔχει μεγάλον κρίμα. Διὰπὶ ὅμως εἶναι τὸσόν ἀναγκαῖον;

Διὰ τὰς ὠφέλειάς ποὺ φέρεῖ. Διὰ τοῦτο βαπτισματος ἔρχεται ἡ δικαιοσύνη. Ὡς γνωστόν, καθὲς ἄνθρωπος φέρεῖ τὸν ρύπον τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος. Διὰ τοῦτο βαπτισματος ὅμως καθαρίζεται καὶ γίνεται δικαίος. Θάπτεται ἐκεῖ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον καὶ ἐξέρχεται νέος, ὅπως ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ τάφου ὁ Κύριος. Αὐτὸ συμβολίζει ἡ τρίτη κατὰδυσος. «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθημεν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτισθήμεν». «Ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνσυνταυρώθη, ἡνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας». Μυστήριον γίνεται καὶ εἰς τὸ μυστήριον βλέπομεν μερικὰ πράγματα συμβολικά.

Δὲν δυνάμεθα νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὸ βάθος. Πάντως ἡ οὐσία εἶναι, δι᾽ αὐτὴν θάνατος τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου καὶ γέννησις νέου, λευκοῦ, καθαροῦ, ἁγίου, τέκνου τοῦ Θεοῦ. Τὴν σημερινὴν ἐκείνῃν υἱοθετεῖται ἀπὸ τὸν οὐράνιον πατέρα. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπακολουθεῖ ἡ θεία Κοινωνία καὶ διὰ τὴν χαρὰν ὁ χορὸς. Γίνεται πλέον μέλος τῆς Ἐκκλησίας, τῆς οἰκογενείας τοῦ Θεοῦ καὶ ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα ἐπὶ τῇ πατρικῇ κληρονομίᾳ. Διὰ τοῦτο ἐπακολουθεῖ καὶ ἡ τριχοκουλρία, ἡ ὁποία σημαίνει ὅτι γίνεται πρόδρο- τος τῆς ποίμνης τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως ἕνας ποιμὴν ποὺ ἀγοράει ἕξον πρόβατον καὶ τὸ βάει σὺ το κοπάδι του, τὸ σημάδεύει πρωτίστως, διὰ νὰ τὸ γνωρίζῃ με διάφορα σημάδια, ἐτσι καὶ ὁ Χριστὸς. Σημαδεῖται οὕτως εἰπὴν τὸν νεοφύτονον μετὸ τὸ κόμην τῶν τριχῶν καὶ τὸν κατατάσσει εἰς τὴν λογικὴν τοῦ ποιμνῆν. Διὸ καθαρίζεται καὶ ἡ ψυχὴ του γίνεται λευκὴ καὶ ἁγία, διὰ τοῦτο καὶ λευκὰ ἐνδυμάται φορεῖ. Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν ἐβαπτίζοντο εἰς μεγάλην ἡλικίαν τὸ Μέγα Σαββάτον καὶ τὸ Πάσχα. Καὶ ἐπειδὴ τὰ λευκὰ καὶ καινούργη ἐνδυμάτα τὰ φοροῦσαν ὅλην τὴν ἐβδομάδα, νομοθετήσθῃ ἡ ἐβδομάς αὕτη Δικαιωμένης. Ἐξακολουθεῖ ἀκόμῃ νὰ ψάλλεται μέχρι σημερον κατὰ τὸ Πάσχα τὸ «ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε». Αὐτὲς εἶναι οἱ ἀνεκτίμητοι ὠφέλειες.

Κάποιος Ἑλλήν ἔτυχε νὰ ἔχῃ ἕνα χαρπὶ ὑπηκόητος Γερμανικῆς. Τὸ εἶχε πεταμένον σὲ κάποιο μπαούλο του χωρὶς νὰ τοῦ δῶῃ σημάσιον. Κατὰ τὸν Β΄ παγκόσμιον πόλεμον εἰσεβλάν οἱ Γερμανοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐνέσπειρον παντοῦ τὸν δαεθρον καὶ τὴν καταστροφήν. Ἐκαίοντο χωριά, ἐγίνοντο ἐκτελέσεις καθημερινῶς καὶ τοὺς πάντας συνέχευε φόβος καὶ τρόμος. Τότε ἐνεθυμηθῇ ὁ Ἑλλήν αὐτὸς τὴν Γερμανικὴν ὑπηκοότητά του. Τρέχει, ἀνασκαλεῖται τὰ πράγματα του, βρίσκει τὸ χαρπὶ καὶ με αὐτὸ ὄχι ἀπλῶς δὲν τὸν ἐβίαν, ἀλλὰ ἔζησε τὰ μαῦρα ἐκεῖνα χρόνια τῆς κατοχῆς καλὰ καὶ πολλοὺς ἔσωσεν ἀπὸ τὴν ἀγχόνην καὶ τὸ ἐκτελεστικὸν ἀπόσπασμα.

Ἡμεῖς ὅμως ἐπήραμε μίαν ὑπηκοότητα θαυμαστὴν, ὑψηλὴν, οὐράνιαν, ἀσυνκριντὴ καὶ ἀνυπέραν ἀπὸ οἰαδήποτε ἄλλην- ποὺ θὰ ἦτο ποτε δυνατόν νὰ φαντασθῇ ὁ ἄνθρωπος. Τὴν ἐπήραμε στὰ μικρὰ μας χρόνια, ὅταν ἐβαπτισθήμεν. Δὲν τὴν προσέχαμεν ἀτυχῶς τὴν τιμὴν αὐτὴν.

Τώρα ὅμως, ποὺ ἐκαταλάβαμεν αὐτὴν τὴν μεγάλην δέξαν, ὅτι διὰ τοῦ βαπτίσματος γίνουμε παιδιά τοῦ Θεοῦ καὶ πολῖται τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἄς προσεξώμεν. Αὐτὴν τὴν ὑπηκοότητα θὰ ἐπιδείξωμεν, διὰ νὰ εἰσελάβωμεν εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς αἰωνιότητος. Προσχωρὶ νὰ μὴ τὴν χάσωμε. Ὁ ἐχθρὸς μας διάβολος καταβάλλει ὅλας τὰς δυνάμεις του διὰ νὰ μᾶς τὴν πάρῃ. Ἀγωνίζεται νὰ μᾶς ρίψῃ πάλιν εἰς τὴν ἁμαρτίαν. Προσταθεῖ νὰ μᾶς λερωσῇ, νὰ ρυτῇ τὴν λευκοτήτά μας. Ἀλλὰ, γὰ ὄνομα Θεοῦ! Προσχωρὶ! Οὐδέμηαν πλέον σχέσιν με τὸν σατανὰν καὶ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου. Δὲν ὑποσχέσῃς κατὰ τὴν φρικτὴν ἐκείνην ὥραν τοῦ βαπτίσματος ἐνῳπῖον ἀνθρώπων, ἄγγελων καὶ Θεοῦ, δι’ ἀποτάσσασαι τὸν σατανὰν καὶ συντάσσασαι με τὸν Χριστὸν καὶ δὲν θὰ ἔχῃς καμίναν σχέσιν με τὸν διαβόλον. Δὲν εἶπες τρεῖς φορές, ὅτι «ἀποτάσσει τὸν σατανὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἔργοis αὐτοῦ»; Καὶ δὲν ὑποσχέσῃς ἄλλες τρεῖς, ὅτι «συντάσσει με τὸν Χριστόν»; Δὲν ἔπυσες κατὰ πρόσωπον τοῖς τὸν σατανὰν; Πῶς τώρα θὰ ἀρήσῃς τὸν Χριστόν, τὸν ευεργέτην σου, τὸν Αὐτῶντῃ σου, τὸν σωτήρα σου; Προσχωρὶ πανοψηφὴ εἰς ἐκεῖνο, ποὺ μᾶς φωνάζει ἡ Ἐκκλησία: «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε. Χριστὸν ἐνεδύσασθε».

†**Ἀρχ/τῆς Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, «Τὰ Μυστικά τῆς Εὐτυχίας»**

ΑΝΤΙΔΙΔΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὁρδοδοξίαν

Τοῦ κ. Λέοντος Μπράνγκ, Δρος Θεολογίας

12ον
Δικαίωσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἱκανοποίησις τοῦ Θεοῦ
 Ἡ προσωπικὴ δικαίωσις τοῦ κάθε πιστοῦ στὸν Παπισμὸ συλλαμβάνεται καὶ ἐκτίθεται φυσικὰ μέσα στὸ πλαίσιο ὄλων ἐκείνων τῶν δεδομένων ποὺ ἔχουμε διαπραγματεῦσθαι ὡς τώρα. Τὰ βασικὰ μεγεθῇ γιὰ τὴν κατανόησιν τῆς εἶναι τόσο ἡ εἰκόνα περὶ τοῦ Θεοῦ στὴ σχέση Του με τὸν ἄνθρωπον, ὅσο καὶ ἡ δικανικὴ θεωρήσῃ τῆς πίσσεως καὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου μέσω τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ. Ἐρ’ ὅσον τὸ ἀντίμῃ γιὰ τὴν ἀρχικὴ προσβολὴ τοῦ Θεοῦ ἔχει δοθεῖ στὸ ἀκέραιο, παραμένει τώρα στὸν κάθε πιστὸ, μετὰ τὴ βάπτιση του, ἡ εὐθύνη γιὰ τῆς προσωπικῆς του ἀμαρτίες, οἱ ὁποῖες δὲν τὸν ἀνίχνισον ὅμως στὴ φύση του. Στὴν ἐπίσημῃ «Κατήχησιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας» (Ἑλληνικὴ ἐκδόσις ἀπὸ τῆς «Ἐκδόσεις Κόκκτος – Libreria Editrice Vaticana», Ἀθῆναι 1996) ποὺ ἐγκρίθη ἀπὸ τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄ στῖς 25 Ἰουνίου 1992 ὀρίζεται ἡ ἀμαρτία ὡς ἔξης: «Ἡ ἀμαρτία εἶναι σφάλμα κατὰ τῆς λογικῆς, τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς σωστῆς συνειδήσεως· εἶναι ἔλλειψις ἀληθινῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς τὸν πλῆσιον, ἐξαιτίας μίᾶς διαστραμμένης προσλήψεως σὲ ὀρισμένα αγαθά». Στὴ συνέχεια ὑπάρχει μία ἀμυδρὴ ἀναφορὰ στὴν φύση τοῦ ἀνθρώπου: «Τραυματίζει τὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου καὶ προσβάλλει τὴν ἀνθρωπινὴ ἀλληλεγγύη». (ἀρ. 1849, σ. 569). Χαρακτηριστικῇ ἐδῶ στὸν ὀρισμὸ τῆς ἀμαρτίας εἶναι ἡ ἐπιλογὴ τῆς λέξεis «σφάλμα». Ἐπιβεβαιώνει ἀπόλυτα ἐκεῖνο ποὺ σημειώσαμε στὸ προηγούμενον ἀρθρον, ὅτι στὸν δυτικὸν κόσμο ἡ ἀμαρτία δὲν μπορεῖ νὰ γίνεαι ἀποδεκτὴ ὡς παρὰ φύσιν λειτουργία τοῦ ἀνθρώπου. Κινεῖται ἀπὸ ἀπορροστικὰ στὴν ἠθικὴ σφαίρα, εἶναι μία λανθασμένη ἐπιλογὴ ἡ καὶ «διαστραμμένη προσήλωση», ὅπως τὸ ἐκφράζει ἡ Κατήχησις, ἐκδηλώνοντας ἐτσι τὴν ἔλλειψιν ἀγάπης, γιὰ τὴν ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀποκαλεστικὰ ἠθικὴ εὐθύνη. Βασικὰ φανερώνη τὴν ἔλλειψιν τῶν ἐπὶ πλέον, ἐκτὸς ἀνθρωπίνης φύσεως, δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, τῆς υπερφυσικῆς χάριτος καὶ τῆς ἀγιότηας. Ἀκόμα καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς «τραυματίζει τὴ

φύση τοῦ ἀνθρώπου» πρέπει νὰ σημαίνει ὅτι προσβάλλει τὴν ἀνθρωπινὴ φύση, τὴν ἐκθέτει. Πάντως δὲν μπορεῖ νὰ σημαίνει ὅτι ἔχει πάθει κατ’ ἡ ἀνθρώπινη φύση, ἐπειδὴ τὰ πάθη, ὅπως ἀναφέρεται ἀλλοῦ στὴ Κατήχησις αὕτη, εἶναι ἕνα συστατικὸ στοιχεῖο τῆς ἀνθρωπίνης φύσεis: «Ὁ ἄνθρωπος προορίζεται νὰ φθάσῃ στὴ μακροχρότητα (στὴν αἰώνια εὐτυχία) διαμέσου τῶν ἐλευθερῶν πράξεων τῶν, τὰ πάθη τὴ τὰ αἰσθητά ματα ποὺ δοκιμάζει μποροῦν νὰ τὸν προδιαθέτουν ἢ νὰ συμβάλλουν σ’ αὐτὸν τὸν προορισμῷ» (ἀρ. 1762, σσ. 550-551). Καὶ λίγα πὺ κάτω τονίζετα: «Ὁ Ὅρος „πάθη“ ἐκφράζει τὰ αἰσθητά καὶ τὰ συναίσθηματα ... Τὰ σπουδαιότερα πάθη εἶναι ἡ ἀγάπη, τὸ μῖσος, ἡ ἐπιθυμία καὶ ὁ φόβος, ἡ χαρὰ, ἡ θλίψις καὶ ἡ ὀργή. Μέσα στὰ πάθη με τὴν ἐννοία τῶν κινήσεων τῆς εὐαισθησίας δὲν ὑπάρχει οὔτε ἠθικὸ καλὸ οὔτε ἠθικὸ κακὸ. Ἀνάλογα ὅμως με τὸ πόσο προέρχονται ἢ ὄχι ἀπὸ τὴ λογικὴ καὶ ἀπὸ τὴ θέλησιν, ὑπάρχει σ’ αὐτὰ τὸ ἠθικὸ καλὸ ἢ τὸ ἠθικὸ κακὸ» (ἀρ.

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

1953: Ή συνθήκη του Λονδίνου

Δέν είναι λίγοι αυτοί που πιστεύουν πώς τα γεγονότα τών ημερών μας είναι πρωτογώνρια στην ανθρωπότητα και πώς ο κόσμος δεν αναέζησε αυτού το έδους την οικονομική ύφεση. Η Ιστορία, ωστόσο, μάς δίδσκει πώς τα γεγονότα επαναλαμβάνονται κι αυτό γιατί ο άνθρωπος, δυστυχώς, δεν αλλάζει μυαλό και νοοτροπία. Οι τουλίπες στην Ολλανδία τόν 17ο αιώνα, οι μετοχές “φουόσκες” στην Γαλλία και στην Βρετανία τό 1720, τό Μεγάλο Κράχυ τό 1929 μοιάζουν άρκετα μέ την ιστορία τών μετοχών του Nasdaq με τής Σοφοκλέους την περίοδο 2000-2001.

Αλλά και στά θέματα που άφορούν σέ κρατικά χρέη, δέν έχει αλλάξει τίποτα επόλιν, τόσα χρόνια. Τα κρατικά χρέη είναι, έν πολλοίς, πλαιοματικά και χρησιμοποιούνται, γιά νά εξυπηρετούν πολιτικά παιχνίδια και σκοπιμότητες. Άς δούμε ένα παράδειγμα μελετώντας την Γερμανία μετά την λήξη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Ή Γερμανία ως υπαίτιος του πολέμου όφειλε σέ όλόκληρη την Εύρώπη υπέρογκα ποσά ως άποζημιώσεις, αλλά και ως έπιστροφή αυτών που είχε οικειοποιηθεί κατά την διάρκεια του πολέμου. Ωστόσο, στις 27 Φεβρουαρίου του 1953 υπέγραψε στό Λονδίνο μία συμφωνία (http://ti-nyuoi.com/hatman/) που άποσκοπούσε στην διαγραφή του Γερμανικού χρέους. Μέ την υπογραφή αυτής της συμφωνίας ή Γερμανική μεταπολεμική οικονομία έθετε τά θεμέλια του μετέπειτα «οικονομικού θαύματος». Αυτή δέν είναι προσωπική εκτίμηση του γράφοντος, αλλά πρόκειται γιά την άποψη που εκφράζει ή Γερμανίδα ιστορικός Dr. Ursula Rombbeck-Jaschinski, καθηγήτρια στό Πανεπιστήμιο τής Στουτγάρδης: «Η συμφωνία του Λονδίνου έπαιξε σηµαντικό ρόλο στό λεγόµενο οικονοµικό θαύµα της Γερµανίας.

Ήθδικοκοινωνική, πολιτιστική και σωτηριολογική προσφορά τής ελεύσεως του Χριστού εις τόν κόσμον*

Τοῦ κ. Παύλου Αθ. Παλούκα, Έπ. Σχολικοῦ Συμβούλου Δ.Ε

1ον
Προοίμιον
*«Κατήλθεν ἰν' ὕψωθ' ὤμειν»*¹
(Γρηγόριος ὁ Θεολόγος)

Τά Χριστούγεννα ἔχουν τīs πνευματικές προεκτάσεις μέσα µας και τīs ιστορικοκοινωνικές και πολιτιστικές τους στήν ανθρωπότητα. Κυρίως, ἔχουν ἄμεση σχέση µε τόν εαυτό µας και τήν πίστη µας, γιατί ἐµεῖς προ(σ)-καλέσµε τό κατέβασµα του Χριστοῦ στόν πλάνητό µας, ἀλλά και «*ὁ Θεός µας ἀνέστησε και µας ὠρίσκει*», κατά τήν Ρωσίδα φιλόσοφο Πατάνια Γκορίσεβα.

*«Ἐάν ὁ Χριστός ἐρχόταν λίγο ἀργότερα στή γῆ θά εἰκόµε µόνο τό πτωχία τής κοινωνίας»*², ἔχει πεί χαρακτηριστικά ὁ µεγάλος φιλέλληνας και διανοητής Σατυρνάριον, τονίζοντας, ἔτσι, δύο ιστορικά γεγονότα/κρίσεις. Από τήν ἑκείνη ἡμέρη, τήν πνευματική παράλυση, τήν ἠθικοθηρησκευτική, οικονοµετική και κοινωνική ἀθλιότητα, που ἔπικρατούσε πρὶν ἀπό τήν ἐνανθρώπησή του Ἰού και Λόγου του Θεοῦ, και ἀπό τήν δαή, τήν περσάσια προσφορά τῶν ποταµιστῶν του Χριστοῦ σ' ὅλους τοὺς τοµεῖς τῆς ζωῆς του ἀνθρώπου, µαζὶ µέ τήν ἀναγέννηση και τή σωτηρία του.

Α'

Η Βηθλεέμ, πόσι ἐγεννήθη ὁ Χριστός, εἶναι τό ὄροσημον.

Εἶναι τό ὄροσηµο, γιατί ὁ Χριστός, και µόνο **Αὐτός**, (κανεῖς, µα κανεῖς ἄλλος, εἴτε ὀρθινς ῥητορείας ἢ µεγάλος φιλόσοφος ἢ...), ὡς ιστορική, συγκεκριµένη, µοναδική, πρωτότυπη και ἀκτινοβολούσα Θεανόρική προσωπικότητα, µέ τήν παρουσία Του *«ὀχάζει τήν ἱστορία και δικαιώνει τήν παρουσία σὸν ἀνθρώπου σὸν κόσµο»*. Δίνει νόηµα στό περιεχόµενο τῆς ἱστορίας, ἀφοῦ γίνεται ὁ ἴδιος κέντρο τῆς παγκόσµιας ἱστορίας και τήν *«τέµνει»* ποριστικά και οὐσιαστικά και ὀχι τυπικά (ἐν ὅτι ὁ Χριστός ἡ διαχωριστική γραµµή δύο κόσµων ἀνιθετίων, τού παλιού κόσμου τῆς φθορᾶς

«Ἡ Βηθλεεὲμ δοξάζεται...»

Τοῦ Εὐαγγελίου Ἀποστόλου (πρ. Λυκαίάρχου), θεολόγου, φιλολόγου

Μία ἀσήµαντη πολίχνη, ἡ Βηθλεέμ (εἰς τὰ Εβραϊκά: Μπεθ Ελχέµ = ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ) γίνεται σηµατική, διό-τι ἐκεῖ, σύµφωνα µε τόν προφήτην Ἡσαΐαν γεννᾶται ὡς ἄνθρωπος, ὁ Θε-ἀνθρώπος.

Γεννᾶται, εἰς µίαν ἀσήµαντον φά-νην και τόν ζεαίνοντα, µε τὰ χνῶτα τους, µερικά οἰκόσµα ζῶα. Τόν πτωχόν µέ τήν παρουσία τους οἱ τρεῖς Μάγοι (Βαλθάρμ, Γασπαρ, Μελχὶόρ), ἦτοι τρεῖς σηµαντικοὶ ἀστρονόµοι - ἡγέτες τῆς Ανατολῆς. Τούς καθοδηγεῖ τό ἀστρο τῆς Βηθλεέμ: ἀστρονόµοι φα-νόμενο ἢ θεῖκό σηµεῖδι. Η ὀρθή ἐπι-στήμη σµενύνεται, ἐνώπιον τοῦ µεγα-λῆος τῆς ταπεινότητος, ἐνώπιον τῆς Σοφίας, ἡ ὁποία Ἀγαπᾷ - Δημιουργεῖ - Τελειοποιεῖ (Ὡς ἐµεγαλύνθη τά ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίη-σας...).

Οἱ ποιµένες ἔκθαμβοι νονατίζουν και προσκυνοῦν, οἱ ἄγγελοι λαμπρύ-νουν και δοξολογοῦν (Δόξα ἐν Ὑψί-στοις Θεῷ και ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία).

Τό σωτηριολογικόν θαῦµα, ἀρχίζει: ἡ Εἰρήνη ἀγγελίζεται εἰς τήν Γῆ, ἀρκεῖ νά φύγη ἡ ὀμίχλη τῆς ἀμαρτίας, ἀπὸ τήν σκέψη µας, ἡ πλάνη τῆς φιλο-δοκίας ἀπὸ τήν καρδιά µας και ὁ τυχο-δικτισµὸς τῆς ἐπιθυµαρίας ἀπὸ τήν ψυχὴν µας. Πόσο σηµαντικὸν και λυσι-τελές εἶναι, νά νωθώδωµεν ἡγέτες τῆς

Μπορεῖ µάλιστα νά ὑποστηριχθεῖ ὅτι χωρὶς τῆ διαγραφή του χρέους δέν θά ὑπῆρχε οικονοµικό θαῦµα».

Ὁ Γερμανὸς εἰδικὸς σέ ζητήµατα χρέους Jurgen Kaiser, πολιτικός ἀνα-λυτῆς και µέλος του συνδέσµου "entlas-sjahr.de" πού ἔχει σκοπὸ τῆ µείωση του χρέους τών ὑπὸ ἀνάπτυξη χωρῶν, εἶχε δηλώσει στήν Deutsche Welle πὺς ἐπὶ σερὰ ἐτῶν οἱ Γερµανοὶ προσπαθοῦσαν νά ξεχάσουν τό γε-γονός ὅπὶ ἡ χώρα τους µετὰ τοῦ Δευτέρου Παγκόσµιο Πόλεµο ἦταν υπερχρεω-µένη, ὅπως εἶναι σήµερα ἡ Ἑλλάδα ἢ κάποιες ἄλλες ὑπὸ ἀνάπτυξη χώρες: «Μαθαίναµε τότε ὅπὶ τὸ οικονοµικὸ θα-ύµα ἀφελόταν στήν ἐργαστικότητα του λαοῦ µας και στοὺς Ἀµερικανούς, οἱ ὁποῖοι µας βοήθησαν µε χρήµατα και γιά αὐτὸ ἐµεῖς τοὺς στηρίζουµε ὅπου µπορούµε. Αὐτὰ γινώσκω γιά τὴν περι-ὸ αὐτῆ. Δυστυχῶς ἐνα κοµµάτι τῆς ἱστορίας µας ἀνοήθηκε ἐπιµελώς».

Περίπου 70 χώρες ἔχαν ἀπαιτή-σεις ἀπὸ τήν Γερµανία τόσο ἀπὸ τήν προπολεµική, ὅσο και ἀπὸ τήν μετα-πολεµική περίοδο. Τό συνολικό χρέος τῆς Γερµανίας ἀνερχόταν περίπου στὰ 30 δισ. µάρκα. Ἄς σηµειωθεῖ ὅπὶ τὸ Γερµανικό χρέος τό 1953 ἀντιστοιχο-ῦσε μόλις σὸ 23% τοῦ ΑΕΠ. Ἀκόµα και γιά τῆς ὑπὸ ἀνάπτυξη χώρες ἵσχυε σήµερα ὅπὶ βρίσκονται σέ κίνδυνό µό-νο ὅταν τὸ χρέος τους ξεπερνᾷ τό 40% τοῦ ΑΕΠ. Σήµερα τὸ Ἑλληνικό χρέος βρίσκεται πάνω ἀπὸ τό 180% τοῦ ΑΕΠ και μόνο οἱ πολὺ αἰσιόδοχοι εὐελπιστοῦν ὅπὶ θά µειωθεῖ σὸ 120% σέ κάποια χρόνια.

Γιά τήν Γερµανία τοῦ 1953 ὅµως ἡ ἁπτότητα και ἡ ἐπιστροφή τῶν δανείων δέν ἀποτελοῦσε ἐπιλογή. Ἀντιθέτως, ἡ Γερµανική οἰκονομία χρειαζόταν "φρέ-σκι" χρήµα γιά τήν ἀνοικοδόµηση τῆς χώρας και τήν ἐνίσχυση τῆς οἰκο-νικῆς ἀνάπτυξης. Μετὰ ἀπὸ σκληρῆς διαπραγµατεύσεως οἱ πιστωτῆρες χώρες συμφωνοῦσαν στή διαγραφή σχεδόν τοῦ 50% τοῦ χρέους, ἐνῷ γιά τό ὑπόλοιπο προέβλεπαν ἡ μακρο-

πρόθεσηµι ἀναδιάρθρωσή του.

Παράλληλα ἡ συμφωνία δηµιούρ-γησε τῆς προϋποθέσεις, γιά νά γινεῖ ἡ Γερµανία µία µεγάλη ἐξαγωγική δύνα-µη µε τὸ νά ὀρίσει ὡς ὑποχρέωση γιά τήν ἀποπληρωµή του χρέους µόνο ἐάν ἐκρίδε χρήµατα ἀπὸ τῆς ἐξαγω-γές. «Οἱ δανειστῆς τῆς εἶχαν λοιπὸν συμφέρον νά ἀγοράζουν Γερµανικά προϊόντα», λέει ὁ Jurgen Kaiser. Κατὰ τήν ἀποψη του μία παρόμοια ρύθµιση δά µπορούσε νά βοηθήσει και τήν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία, ὅπως ὑπενθυμίζει ὁ Γερµανὸς εἰδικός, λίγο πρὶν τὸ ξεσπά-σµα τῆς κρίσης δαπανοῦσε δισεκα-τομμύρια, γιά νά ἀποκτήσει Γερµανικά ἄρµατα. «Ἄν ἐφαρµόζοµε κάπὶ ἀντί-στοιχο στήν Ἑλλάδα, τότε οἱ Γερµανοὶ θά πάρουν πίσω τὰ χρήµατά τους µό-νο ἂν ἐμπέρισουν ἐνα πλεονάσµα σὸ Ἑλληνικό ἐµπορικό ἰσοζύγιο. Και οἱ Ἑλληνες θά ἐξάγουν προϊόντα και θά φιλοξενοῦν στὰ ξενοδοχεῖα τοὺς Γερ-µανούς τουρίστες µέχρι πού νά ξεπλη-ρώσουν αὐτὰ τὰ καταρµένα τεθωρα-κισµένα».

Ἡ ιστορικός Dr. Ursula Rombbeck-Jaschinski τονίζει ὅπὶ δέν εἶναι ἐύκολη ἡ σύγκριση τῆς μεταπολεµικῆς Γερµα-νίας µε τὴ σηµερινή Ἑλλάδα. Παρόλα αὐτὰ οἱ Γερµανοὶ, λέει, δέν θά ἐπῆρτε νά ἐξχνούν στίς διαπραγµατεύσεις µέ τήν Ἑλλάδα και ὅπ κάποτε και ἡ Γερ-µανία ἦταν υπερχρεωµένη και χρεα-ζόταν βοήθεια. Πόσο µάλλον τότε πού σὸ Λονδίνο ἡ Ἑλλάδα ἀνῆκε στοὺς δανειστὰς και ἀποδέχθηκε και ἐκείνη τῆ διαγραφή του χρέους τῆς τό-τε Λυτικής Γερµανίας.

Ἡ μελέτῃ τῆς ἱστορίας εἶναι πάντοτε χρῆσιµη και ἀπαραίτητη στοὺς σο-φούς, πού µαθαίνουν ἀπὸ τὰ λάθη τῶν ἄλλων, ἀλλά και στοὺς εὐφρεῖς πού µαθαίνουν ἀπὸ τὰ δικά τους λάθη. Ἡ ἱστορία ὅµως εἶναι ἀχρηστική σὲς ἐγωπαθεῖς ἀνόνητος πού δέν µαθαί-νουν οὔτε ἀπὸ τὰ λάθη τους, οὔτε ἀπὸ τὰ λάθη τῶν ἄλλων. Ὁ νοῦν νοεῖται...

ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΣΥΝΑΞΙΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τὴν 26ην Δεκεμβρίου εορτάζομεν τὴν Συναξίν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Εἰκὼν ἐκ τοῦ Ἱ. Ὑσυχαστηρίου Ὁσίου Ἀρσένιου ὁ Καππαδόκης, Βατοπαίδιον Χαλκιδικῆς.

M. B.

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

‘Ο λόγος του περί καθολικῆς Ἑκκλησίας

Γράφει ὁ Σεβ. Μητρ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας

1. Σήµερα, ἀδελφοί μου χριστι-ανοί, ἡ ἀγία µας Ἐκκλησία εορτάζει τόν ἅγιο Ἰγνάτιον «θεοφόρο», πού ἔχει πολὺ ὑψηλὴ και ὠραία θεο-λογία. Ὁ ἴδιος ἀρεκόταν νά ὀνοµά-ζεται «θεοφόρος», γιατί τὸ ἐνωῖµεθε δυναπὶ δὲ ἔχε μέσα του τὸν Χριστό. Στόν αὐτοκράτορα Τραϊανό, πού τὸν ρώτησε «ποῖος εἶναι θεοφόρος;», ὁ ἅγιος ἀπάντησε: «Ὁ Χριστὸν ἔχων ἐν ἑστέρι»! Καὶ αὐτὸ, χριστιανοί µου, ἰσχύει γιά κάθε ἅγιο. Ὅλοι οἱ ἅγιοι µας εἶναι θεοφόροι και ὅλοι οἱ χριστιανοὶ γίνονται θεοφόροι µε τὴν Θεία Κοινωνία πού λαμβάνουν.

2. Να! Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος µας λέγει στίς ἐπιστολές του ὅπὶ οἱ χριστιανοὶ µε τὴν Θεία Κοινωνία γίνονται «θεο-φόροι», γιατί κοινωνοῦν τόν Θεό. Καὶ µὰς λέγει ἀκόµη ὁ ἅγιος εἰς τὴν Θεία Κοινωνία γίνοµεθα «ναο-φόροι». Δηλαδή γινόµεθα ναός. «Ναός» σηµαίνει κατοικία, τὸ Θεοῦ ὅπου εἶναι κατοικία, καὶ ὅχι ἕνα κοµμάτι («κλάδος») ἀπὸ τὴν ὅλη Ἐκκλησία. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία µας ἔχει ὅλη τὴν ἀλήθεια και δέν τῆς λείπει τίποτε.

Ἐστὶ λέµε κάθε φορὰ σὸ «Πί-τω. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ Σῶµα και τὸ Αἷµα τοῦ Χριστοῦ τὸ λαμβάνουµε µε τὴν Θεία Κοινωνία και γι’ αὐτὸ γινώ-µαστε «ναοφόροι», λέγει ὁ ἅγιος κατὰ Μάρκον, *«σήμερα περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἡ ἐπίβυστις µας – ἡ δική σας, ἡ δική µου και ἐκείνη τῶν παιδίων µας- ἐξαρτάται ἀπὸ τὴν προ-σκόλλησιν µας σὲς ἡθικές ἀρχές»*³. **Παρασηµατεύς:** Ἡ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Ἄγιος Α' εἰς τὸ Ἅγιον Πάσχα, Ε.Π.Ε., τόµ. 1, σελ. 68.2 Ἀρχµ. Λεωνίδου Διαμαντο-πούλου. Τὸ προσέφερον ὁ Χριστιαν-ισµός, ἐκδ. «Ὁ Σωτήρ», Αθήνα/ Δεκεµβρίου 1983, σελ. 11.3 Προσφορὴν τοῦ Ἀρχµ. Νικητῆ Βουτιῶτα, στὰ «Πρακτικά» ΚΘ' Ἐκκλησιολογικὸν Συν-εδρίου Χ.Ε.Α.Ε. µε θέµα «Νέες Τεχνολο-γίες και Ἀγορῆς τῆς Νεολαίας», Αθήνα 2004, σελ. 18-19.

*Θέµα ὁµιλίας πού πραγµατοποι-ήθηκε στήν αἵθουσα τῆς Π.Ο.Ε. (Κά-ννης 10) τὴν 21η Δεκεµβρίου 2015.

Ἄλλὰ δὲν ζῶµε πραγµατικά µε τὴν «ἐν-χρίστωσιν», τὸ νά ἔχοµε δηλα-δὴ μέσα µας τόν Χριστό, αὐτὸ πρέ-πει νά µας κάνει νά θέλοµε νά μι-µοῦµεθα και τὴν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος σ' αὐτοὺς πού ἤθε-λαν νά δύν ἐµποδίσουν νά µι μιµη-ρήσῃ νά τὸν Χριστό, αὐτοὺς τοὺς ἔλεγε νά γιὰ τὸν κάνουν τέτοιο κακό, γιατί θέλει νά εἶναι μιμητῆς τοῦ πά-θους τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ ὅλος µας λέγει «µητῆται τοῦ Κυρίου σπουδά-ζωµεν εἶναι».

3. Ἐπίσης ὠραία εἶναι αὐτὰ πού λέγει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος γιά τὴν Ἐκκλη-σία. (α) Ὁ ἅγιος εἶναι ὁ πρῶτος Πα-τέρας πού λέγει καθαρά τὸ τί εἶναι Ἐκκλησία, Ἐκκλησία, λέγει, ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος εἶναι ἡ ἁγία Τράπεζα. «Τὸ Θυσιαστήριον», λέγει ἐπὶ λέξει. Δηλα-δὴ, Ἐκκλησία εἶναι αὐτὸ πού γίνεται πάνω στήν ἁγία Τράπεζα, πάνω στὸ ἱερὸ Θυσιαστήριον. Καὶ πάνω στήν ἁγία Τράπεζα τελεῖται ἡ Θεία Λει-τουργία. Αὐτὸ εἶναι Ἐκκλησία, ἀδελ-φοί µου χριστιανοί. Ὡστε, µόνο αὐτοὺς πού γεύεται τὴν Θεία Λειτουρ-

ἡ ἐπένδυση σὸ τὴν νῆσο (ἂν καὶ ἐφ-σὸν ἐντέλει µπορεῖ νά προχωρήσει), µέ τοὺς ἐπενδυτῆς πάντως νά μετα-δίδουν τὸ τὸ ἐπενδυτικό πλάνο γιά τὴν ἀνάπτυξη τῆς Ὁρείας παραµένει και ὅπ οἱ κινήσεις τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ γραφείου δέν εἶναι ἐκείνες πού πα-γώνουν τὸ ἔργο... Νά σηµειώθῃ ὅπὶ ἡ ἐν λόγῳ ἐπενδυτικὴ ἐταιρεία τοῦ Κατάρ ἐχρῖ ἐπίσης ἐξαγοράσει ἔκτα-σι 15.000 στρεµµάτων στήν πε-ριοχὴ Πόρτο Βράνμη, βόρεια τῆς Ζα-κύνθου, ὅπου ὅµως καὶ πάλι δέν µπορεῖ νά ξεκινήσῃ τὴν ὑλοποίησιν τῶν σχεδίων τῆς καθὼς υπάρχουν ἐντάσεις ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία πού θε-ωρεῖ ὅπὶ τμήµα τῆς ἔκτασης τῆς ἀνη-θεσι ἔχει συντεῖται νά µὴ προχωρή-...

Νέος ἅγιος ἑδαφικός διεκδικήσεων «Κατὰ» καὶ Μητροπόλεως Ζακύνθου;

Ἡ μεγάλῃ ἐταιρεία τοῦ Κατάρ εἶναι ἀπεκασσµένη νά προχωρήσῃ εἰς τὰς ἐπενδύσεις τῆς, ἀλλὰ εἰς αὐτὰς συμπεριλαμβάνονται και ἐκτάσεις τῆς Ἱ. Μητρ. Ζακύνθου. Συµφώνως πρὸς ἄρθρον τῆς κ. Τέ-της Ἡγουμενίδης εἰς τῆς ἐφημερίδα «Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» τῆς 1ῆς Δεκεμβρίου 2015:

«Νέο ἐπείσοδο ἐξεγίσσεται στὴ διαμάχῃ πού ἔχει ξεσπάσει μεταξύ τῆς ἐπενδυτικῆς ἐταιρείας συµφε-ρόντων πού ἑµῖρη τοῦ Κατάρ Pimara καὶ τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ γραφείου τοῦ Στέλιου Ἀντροσταγῆ γιά τὴν ἀποτίο-ψη τῆς νήσου Οὐαῖα.... Ἡ ὅλη ὑπό-θεση ἔχει συντεῖται νά µὴ προχωρή-

Νεανικά Ζητήματα

«Ὁ Θεὸς δὲν ὑπάρχει! Δὲν τὸν συνάντησα...»

´οοὶ ἀστροναῦτες, καλοὶ μου φί-λοι, ταξίδεψαν στὸ διάστημα, στὸ τέλος νικημένοι ἀπὸ τὸ µεγαλεῖο τοῦ σὺμπαντος, ὁµολόγησαν πίστη στὸν Θεό. Μόνο δύο ἀπ’ αὐτοὺς, µάλλον γιὰ λόγους ἰδεολογικοῦ, οἱ Ρώσοι Γκαγκάριν και Τιτώφ, δὲν ἔνωσαν τὴν ἀνάγκη γιὰ κάπ τέτοιο. Εἰδικὰ ὁ τελευταῖος, ἐπισηρέφονας, ὁλῆσως µε κομπασµό: «Ὁ Θεὸς δὲν ὑπάρχει! Δὲν τὸν συνάντη-σα...»!

* * *

Ὡστόσο ἡ µὴ ἐνοχλεῖ αὐτὴ ἡ ἀπάντηση. Τὴν ἔχουνε πεί τόσο πολλοὶ στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότη-τας. Τὴν λέµε κι ἐµεῖς τόσο πολὺ σήµερα. Ἰδιαίτερα µὲ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς µας! Ὅπως συμπεριφερόµα-στε στοὺς ἐαυτοὺς µας και τοὺς ἄλλους. Τότε πού ἀδιαφοροῦµε γιὰ ὁ, πῆ ἔχει σχέση µὲ τὸν Θεό. Καὶ τότε πού, ἀκόµη και ἐπιδεικνύε, ἀννοο-ῦµε ἡ καὶ ἀπορρίπτουµε τῆς ἐντολές Του!

Κι ὅµως πόσα δὲν ἔχει κάνει Ἐκείνος, γιὰ νά µας συναντήσῃ! Τὸ µεγαλύτερο ὅλων εἶναι ἡ ἐνανθρώ-πησή Του. «Ἐκλινεν οὐρανὸς και κατέβη». Ναι, ὡς καὶ ἀνθρώπος ἔγινε ἀκόµη, προκειµένου νά µας συναντήσει. Μέχρι καὶ σ’ αὐτὸ τὸ σηµεῖο, ἔφτασε ἡ µεγαλοσύνη και ἡ ἀγάπη Του γιά µας.

Ἐτσι καθε φορὰ πού εορτά-ζουµε Χριστούγεννα, εορτάζουµε αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν µεγάλην καὶ µοναδικὴ συνάντησιν πού εἶναι ποσὴ. Τὴ συνάντησιν τοῦ Θεοῦ µὲ τὸν ἄνθρωπο, Ἀλλὰ και κάθε Χρι-στούγεννα, εἶναι πάντα και µία τέτοια συνάντησιν, ἔξερτε.

Πολλοὶ ὅµως δὲν τὴν βλέπουν. Οὔτε καν τὴν ἀντιλαμβάνονται, ὅπως και τότε πού ἦρθε ὡς ἄνθρω-πος στὴ γῆ και ἔζησε ανάµεσά µας. Ἰδια κατάστασις ἦταν και τότε γιὰ πολλοὺς!

Εἶχαν µπροστὰ τοὺς τὸν Θεάν-θρωπο. Τὸν ἔβλεπαν νά θαυµα-τουργεῖ, νά τοὺς μιλεῖ και λόγια ἀνυπερέβλητα, νά κάνει «σηµεῖα και τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλὰ» και αὐτοὶ δέν καταλάβαιναν τίποτα. Τὸ μόνο

γιά µε τὸν γλυκὸ τῆς Καρπῶ, τὴν Θεία Κοινωνία, µόνον αὐτὸς νοεῖ τὸ τί εἶναι Ἐκκλησία. Μὲ τὴν Θεία Κοι-νωνία ἔχοµε µία µυστικὴ ἔνωση και µὲ τὸν Θεό και μετὰς αὐτοῦ. Αὐτὴ ἡ ἔνωση εἶναι Ἐκκλησία. Τὴν ἔνωση ὅµως αὐτὴ δέν µποροῦµε νά ἔ-χουµε µε τοὺς παπικούς, γιατί µε αὐτοὺς δέν µποροῦµε νά τελέσοµε µαζὶ τὴν Θεία Λειτουργία. Ἀφοῦ λοι-πὸν κατὰ τὸν ἅγιο Ἰγνάτιον τὸν θεο-φόρο Ἐκκλησία εἶναι ἡ Θεία Λειτουρ-γία («τὸ Θυσιαστήριον») και ἀφοῦ µε τὸὺς παπικούς δέν µποροῦµε νά τε-λέσοµε τὴν Θεία Λειτουργία, γιατί ἀποκόπηκαν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξή πί-στι, ἄρα οἱ παπικοὶ δέν εἶναι Ἐκκλη-σία. Εἶναι πολὺ λογικὸ τὸ συµπέρα-σµα αὐτό.

(β) Ἐπίσης ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος εἶναι ὁ πρῶτος πατέρας πού ὀνοµάζει τὴν Ἐκκλησία «καθολική». Ἀδόξω, πολὺ µεγάλο καθῶς και ἐπαρχιακό θέµα τῆς ὁµοφυλοφιλίας. Οὐµίλων, γρά-φουν και τοποθετοῦνται δηµοσίως, µε τρόπο πού θαρρεῖ ὅπὶ δέν ἔχουν διαβάσει ποτε τὸ Εὐαγγέλιο, ὅπὶ δέν ἔχουν ἐντρυφήσει ποτε στήν Ἁγία Γραφή, ὅπὶ δέν ἔχουν βιώσει οὔτε στάλα τὴν Πίστη µας! Σὲ αὐτὰ πού ὑποστηρίζουν, ἀποσιωπᾷς παντελῶς ἡ ἀναφορά στὸν Χριστό µας και στὸν Θεόπνευστο λόγο Του, και ὡς υπαίτιοι γιά ὅλα αὐτὰ ὁµοφρονῶν πῶς εἶναι οἱ ἀπαίσιοι ὁµοφροβικοί δεσποτίζοντες και πιστοί, οἱ ὁποῖοι οὐσιαστικά ἔχουν οἱ ἴδιοι πρόβληµα και γι’αὐτοὺ µισοῦν τοὺς ὁµοφυλόφιλους!

Δὲν θά τολµήσοµε νά ἐκφέρωµε λόγο δικό µας, ἀλλωστε εἰµαστε µικροὶ και ἀνόδοι. Μιὰ ἀσφάεστα ὁ ἴδιος ὁ Θεός: «Καὶ ἐποίησεν ὁ Θε-ὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν, ἄρσεν και θήλυ ἐποίησεν αὐτούς.» (Ἔν.1,27). Δύο φύλα δημιούργησε ὁ Θεός, τὸν ἄντρα και τὴν γυναῖκα, δὲν θά ἄλλα εἶναι δημιουργήµατα τοῦ Πονηροῦ!

Μετὰ τὴν φιλοεξία τοῦ Ἀβραάµ, οἱ δύο, ἀπ’ τοὺς τρεῖς, ἄγγελοι, ἀνα-χώρησαν γιὰ τὰ Σόδοµα. Στὴν πύ-λιν τῆς πόλῆς κἀνθόναν ὁ Λὼτ, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ἀβραάµ, ὁ ὁποῖος µό-λις εἶδε τοὺς ἑνούς, τοὺς προσκύ-νησε και τοὺς κάλεσε πεισιπύς νά-ναι καὶ γνωρίζουν κατὰ τὴ θεική προ-εδοποίησιν, πῶς ὅσοι συμπεφε-ρονται ἐστὶ εἶναι καταδικασµένοι ὁ αἰώνιο θάνατο, ὀχι µόνον κάνουν ὅλα ὅσα ἀναφέρωµε, ἀλλὰ και ἐπι-πολέω νά γνωρίζουν γιὰ τὸ σῶµα, καὶ ὁ Σοδοµιτὰ περικυκλωσάν τὴν οἰκίαν ἀπὸ νεανίσκους ἕως πρεσβυ-τέρου, ὅπως ὁ λαὸς ἄµα, και ἔξεκα-λόνητον τὸν Λὼτ και ἐγένον πρόσ ἀν-θρώπων πρὸς αὐτὸν νύκτα; ἐξάγαγε αὐτοὺς πρὸς ἡµᾶς, ἵνα συγγενώ-µεθα αὐτοῖς...» Ἢ Σοδοµιτικὴς δηλαδή, ἀπὸ τὸν νεώτερο ἕως τὸν νερονό-τερο, ὁρµοῦσαν και βαιοπραγο-ῦσαν γιὰ νά ἀσ

Από την Ένανδρώπρσιν εἰς τὴν Μεγάλην Σύνοδον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ρουντες με αυτών τὸν τρόπον τὸν ἀπαρτίτων συμπληρωματικὸν ἔργον τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ δεύτερον, τὸ ὁποῖον ἀπορρεῖ ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν ποὺ δίδει ὁ π. Στανιλοάε εἰς τὴν Ἐνανδρώπρσιν, εἶναι οἱ αὐτὴ ἔχει ἄμεσας συνέπειες διὰ τὸ ἀνθρώπινον πρῶτον, διὰ ἑκάστον ἀνθρώπων. «Ἡ ἀγαθότης, ἡ ὁποία παρήγαγε τὸν τέλειο καρπὸ αὐτῆς τῆς ἰδίας, εἶναι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἐγίνε ἀνθρώπων καὶ θέωσε τὸν ἀνθρώπου. Εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ἐκδηλούμενος ἐνός τῶν θεωθέντων ἀνθρώπων... ἥρθε ἡ ὥρα νὰ ἀποδείξει ἡ Ἐκκλησία ὅτι καὶ αὐτὴ, ἐπίσης, ἔφθασε σὲ μία φάση κατανόησιν τοῦ ἀνθρώπινου πρῶτον, ὡς ἀνεξάντηλῆς ἀληθείας...». Οἱ φράσεις αὐτὲς δύνανται νὰ παρερμηνευθῶν ἕως ἐνός ἀνθρωποκεντρισμοῦ, ὁ ἴδιος ὅμως δίνει καὶ τὴν ὀρθὴν ἐξήγησιν, ὡς ἀναλύομεν ἀκολουθεύς.

Διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον νὰ διατυπώσῃ τὰ ἀνωτέρω ὁ π. Δημήτριος ἀναφέρει προηγουμένως εἰς τὴν ὁμιλίαν του πῶς ὁ Πατρισμός ὁ Προτεσταντισμὸς ὑπετίμησαν τὸ ἀνθρώπινον πρῶτον. Ἡ σπουδαίωτις τῆς σκέψεως του ἐγκεῖται εἰς τὸ ὅτι δὲν κατηγόρει αὐτὲς τῆς δύο αἰρέσεις με κοινωνικὰ ἐπιχειρήματα, ἀλλὰ εἰσχωρεῖ εἰς τὸ δογματικὸν ὑπόβαθρον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ αἰτία τῆς ὑποτιμήσεως τοῦ ἀνθρώπου, καὶ συγκεκριμένως εἰς τὴν διδασκαλίαν περὶ «κτιστῆς χάριτος». Ὁ μὲν Πατρισμός ἔδωκε εἰς τὸν ἀνθρώπου «μία κτιστὴ χάριτος, ὡς ὑποκατάστατος τῆς ἀκτίστου ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, ἀποκλεινόντας τὸν ἀπὸ τὴν σφαῖρα τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ «προτεσταντισμὸς ὠθησε, ἐπίσης, αὐτὴν τὴν κτιστὴ χάρις σὲ μία μειωμένη ἀποτελεσματικότητα» ἐγκλωβίζοντας τελεσιδικίους τὸν ἀνθρώπου εἰς τὴν ἀμαρτίαν. Μὲ αὐτὰ ὀδηγεῖται εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία τὴν δυνάμειν εἰς μίαν Σύνοδον νὰ διατρανώσῃ, ἀντιστικτικὰ πρὸς τῆς αἰρέσεις, τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς «πρὸς τὸν ἀνθρώπου, με βσθὴν τὴν ἐνότητι, ὡς ἐνότητι στοῦ χῶρου τῆς ἀκτίστου θείας χάριτος». Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπεριφράστως ὀδηγεῖται εἰς τὸ ὅτι «Ἐδὼς ἡ Ὀρθοδοξία δὲν μπορούσε νὰ συνεχίσῃ τὴν γραμμὴν τῶν Συνόδων τοῦ 14ου αἰῶνα, τῶν ὁποίων ἡ διδασκαλία περὶ τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ περὶ τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ περιλαμβάνει μία αἰσιδόξῃ θεώρησι τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς προόδου τοῦ κόσμου».

Τὶ ἀπαντᾷ εἰς ὅσους ὅμως ἐπιμένουν ὅτι καὶ πάλιν ἡ δυνάτις νὰ κληθῇ «Οἰκουμένη», ἀν συμμετεῖχαν οἱ Πατρίκοι; Συνεχίζει καὶ θέτει τὸ ἐρώτημα «Σήμερα κινδυνεύει ἡ ἐνότητι τῆς Ἐκκλησίας». Ἀν καὶ εἰς τὴν ἀπάντησιν τοῦ χρησιμοποιοῖ προβληματικὴν ὁρολόγιαν, καταλήγει εἰς ἕνα σπουδαῖον συμπέρασμα, ὅτι Ἀνατολὴ καὶ Δύσις δὲν ἦταν οὐτε λίγο πρὶν, οὔτε ὀλίγον μετὰ τὸ Σχίσμα, δυνάταν νὰ συναντηθῶν εἰς Σύνοδον «ἐξάπιας τῆς ἀνθρώπινης δικτατορικῆς φιλοδοξίας τῆς Ἐπισκοπῆς Ῥώμης καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ ἐφ' ὁλόκληρον τῆς δυτικῆς Χριστιανοσύνης... καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην, διότι καὶ τὰ δύο μέρη θεωροῦν (ἐνν. τότε) προσωρινῇ τὴν διαίρεση, ἐφ' ὅσον αὐτὴ δὲν εἶχε ἀκόμη βαθιὰ δογματικὴ αἰτία καὶ δὲν εἶχε παρουσιάσει σαφῶς δογματικὲς διαφορὰς...».

Ὅπως διαπιστώνει κανεὶς ἀπὸ αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἀκολουθοῦν εἰς τὴν ὁμιλίαν τοῦ π. Δημητρίου, εἶναι σαφές ὅτι καὶ ὁ ἴδιος εὐθαρσῶς διακηρύσσει ὅτι ὑπάρτουν **δογματικὲς διαφορὰς εἰς τὸν Πατρισμὸν καὶ ὅχι ὡς κάποιοι Οἰκουμενισταὶ ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν εἶναι βέβαιον.** «Ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία», συμπληροῦν, «θεωρεῖται (ἐνν. ἀπ' ὁλοῦς) ὡς Ἐκκλησία, ἡ ὁποία παρέμεινε ἐντός τῆς ἀπαρχαρότατο ἀληθείας...». Εἰπομένως, ἀν ποτε ἐκάλουντο εἰς Σύνοδον οἱ Πατρίκοι θὰ ἐκάλουντο ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ νὰ διασφαλίσῃ τῆς δογματικῆς τῶς πλάκων τῆς δογματικῆς τῶς πλάκων καὶ βεβαίως καὶ τὴν ἀπολυταρχίαν τοῦ Πάπτα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ π. Στανιλοάε βλέπει ὅτι αὐτὴ ἡ μέλλουσα νὰ συνελθῇ Σύνοδος θὰ ἦτο δυνάταν νὰ ἀποτελῇ εὐκαρίαν,

Εἰς ΜΝΥΜΟΣΥΝΟΝ ΑἰΩΝΙΟΝ

Μιχαὴλ Μιχαηλίδης

Τοῦ **Τάσου Γ. Νικολαΐδου**, Ἐκπαιδευτικοῦ

Ἀφορμὴ ὁ θάνατός του (25/6/2015) καὶ τὸ μνημόσυνον αἰένων ἀλλὰ καὶ τὸ δημοσιευθὲν κείμενο στὴ μνήμη του ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κένυας Μακαρίου. Τὶ σύμπτωσις, ὁ ὑποφαινόμενος μαθητὴς του καὶ ὁ Μητρ. Μακάριος, μαθητὴς μου. Ἀπὸ μέρους μου μέρες τώρα σκεφτόμουν νὰ σὰς ἀποστείλω ἕνα κείμενο στὴ μνήμη του.

Τὸν θυμᾶμαι, μαθητὴς Γυμνασίου νὰ κηρύττει ἀπὸ τὸν ἄμβωναν τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίας Ζώνης Λεμεσίου, τυλιγμένος στὸ ράσο τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ με ἐκείνη τὴ φωνὴ (γλυκιά) θεολογικὴ καὶ γέμει ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸν ἀγωνιστικὸν χριστιανικὸν του φρόνημα. Τὸν θυμᾶμαι σὺν καθηγητὴ τῆς Θεολογίας στὸ Γυμνάσιο, τῆς φωνῆς του στὴν Ἀθήνα. Πῶς χρησιμοποιοῦσα, ἀνόητοτα, τὰ κείμενα του στὶς ὁμιλίες μου, κὶ ὕστερα ποτὶ χρόνια πῶς ἡ τύχη τοῦ «φέρε νὰ ζήσαν» ναντηθῶν μὲσω τῆς ἐφημερίδος τοῦ Ο.Τ. Μὲ τὴ μετὰβασί μου στὴν Ἀμερική, ἀρχίσαιε μία ἀλληλογραφία καὶ γράφαμε τὰ νέα μας. Ἐτοί, διαφύλαξε μία ἐνότητά ἐπιστολῶν καὶ σὲ ψηφισλὸς τόνους. Μία ἀπ' αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ ἐσώκλειστη τῶν τελευταίων ἐτῶν τῆς ἀσθενείας του, τὴν ὁποῖαν ἐπιθῶμαι νὰ δημοσιεύσεις εἰς μνημόσυνον αἰώνιον, γιὰ νὰ γνωρίσουν καὶ τὸν ἀνθρώπου Μιχαηλίδη. Ὅσον ἀφορὰ τὸν Μητρ. Μακάριο, τὸν θυμᾶμαι μαθητὴ στὸ Γυμνάσιο καὶ φοιτητὴ στὴ Χάλκη. Περνοῦσε ἀπὸ τὸ στίππ μαζὶ καὶ λέγαμε. Ἀργότερα χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος στὴν Ἀφρική, πανηγυρίζε. Τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου. (18 Ιανουαρίου).

Εὐχαριστῶ τὴν Θεοδωρίαν τὴν ὀρθὴ συμβουλήν τῆς, ἡ ὁποία ἐφαρμόζεται, καὶ ὅσους σ' ὄλους τοὺς χαιρετισμούς μου.

Τὶς μέρες τῶν Νέων Χριστουγέννων ἤρθαν φοιτητὲς τοῦ οἰκοτροφείου καὶ μὰς τραγοῦσαν με συνοδοὶ πιάνου (ὁ ὑποφαινόμενος)!! Βλέπειτε, τώρα ἔγραψα πολλά. Μήπως τὸ παρακάνα... Τὴν ἀγάπην μου σ' ὄλους. Καὶ τοῦ Κυρίου μας τὴν ἀγάπην.

ὥστε ἡ Ὀρθοδοξία νὰ «βοηθῇ» με τῆς διατυπώσεως τῆς τῆς Δύσιν, διὰ νὰ «ἐπανεῖλθῃ» εἰς τὴν ὀρθὴν διδασκαλίαν.

Ἀπαντήσεις εἰς τὰ ἐγειρόμενα ἐπιχειρήματα

Ἡ βαθεῖα αὐτὴ προσοχικὴ τοῦ π. Στανιλοάε, ποὺ ἀνέλυσαμε με ὅλα τὰ ἀνωτέρω, σαφῶς καὶ ἀποτυπώνει ἐν παντελῶς ἀπὸ τὴν θεματολογίαν τῆς Μεγάλης Συνόδου. Ἀλλὰ ἀν ἀποσιναίῃ, τότε τὶ τὸ σπουδαῖον θὰ εἴη νὰ τὸνίσῃ αὐτὴ ἡ Σύνοδος. **Ἡ τροπὴ τὴν ὁποῖαν ἔχει ἀπὸ καρὸν λάβει αὐτὴ ἡ Σύνοδος εἶναι γραμμοκρατικὸν χαρακτῆρος** με ἐπικεντρον τὴν διευθέτησιν μερικῶν ζητημάτων. Παρὰ τὰ γνωρίσματα αὐτὰ ἐπιμένουν καποῖοι ὅτι πρέπει νὰ συγκληθῇ ἔστω (ὅπως ἐπληροπορήθημεν τελευτήτως) ὅτι διαδίδουν ἐπίσημα (χειλῇ), διὰ νὰ συναντηθῶν καὶ νὰ συζητήσων οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Τὶ ἀπαντᾷ ὁ π. Δημήτριος;

Δι' ὅσους ἐγείρουν τὸ ἐπιχείρημα ὅτι τὴν συγκλήσιν ἀπαιτεῖ ἡ ἐκκοσμίκευσις, ἡ ὁποία θέτει εἰς τὸ πειρῶν τῶν Χριστιανισμῶν καὶ ἀπειλεῖ τὴν Ὀρθοδοξίαν, ὁ π. Δημήτριος λέγει ὅτι ἡ τάσις νὰ ριφθῇ ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὸ περιβῶν τῆς ἡ ἀπόληξιν τοῦ ἀνταγωνισμοῦ «ἀνάμεσα εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τῆς Δύσεως καὶ τῆς ἐξέλιξης τῆς ἀνθρώπιότητος» καὶ τὸν ἀδιέδοτον ποῦ ἐπέφερε ὁ ἀτομικισμὸς ἐκεῖ, παράγουν καὶ αὐτὸς τῆς δυτικῆς ἀλλοιώσεως τῆς ἀληθείας τοῦ Κυρίου. Εἰπομένως, ἡ Ἀνατολή, ἡ ὁποία εἶχε ἄλλην πορείαν, δὲν ἐιργάζετο ὄντως πνευματικῶς θὰ ἐκέρδιζε τὴν Δύσιν.

Δι' ὅσους ἐγείρουν τὸ ἐπιχείρημα ὅτι διακατέχονται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀπαντήσων τὴς τάσεις τῆς σύγχρονης ἀνθρωπότητος», ὁ π. Δημήτριος προειδοποιεῖ διὰ τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος ἐπραγματοποιήθῃ εἰς τὸν Πατρισμὸν καὶ Προτεσταντισμῶν, ὁ ὁποῖο εἶχον τὴν ἰδίαν ἐπιθυμίαν: «Τεῖνον νὰ καταστοῖν ὁργανώσεις ἀπλῆς κοσμικῆς ὑπηρέσεως. Ὁ μὲν ρωμαιοκαθολικισμὸς ὡς παγκόσμιον συγκεντρωτικὸν ὄργανωσιν... ὁ δὲ προτεσταντισμὸς ὡς ἕνα συνθετὸν σύνολο ὁργανώσεων καὶ ἐξειδικευμένων διοικητικῶν ὑπηρεσιῶν». Ἐκεῖ ἐπιθυμοῦμε νὰ καντηνίσουμε καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν;

Δι' ὅσους ἐγείρουν τὸ ἐπιχείρημα ὅτι οἱ Πατρίκοι μὰς μέμονται ὅτι δὲν ἔχουμε συγκυλᾶσαι Οἰκουμένην Σύνοδον χίλια χρόνια, ἐνῶ οἱ ἴδιοι τὸ ἐκάναν, ἀπαντᾷ ὅτι **ἡ Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ, ὅχι μονάχα δὲν ἱκανοποίησε ἀλλὰ, ἀντιθέτα, δημιούργησε σύγχυση στοὺς κόλπους τοῦ Καθολικισμοῦ.**

Δι' ὅσους ἰσχυρίζονται ὅτι πρέπει νὰ λυθῶν ζητήματα ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, γράφει: «Οἱ μεταβολὲς ποὺ σχετίζονται με τὴν ἐκκλησιαστικὴν πολιτικὴν, οἱ ἐννοιες Βυζαντινῶν, Νέας Ῥώμης κ.λπ. δὲν ἀνγίλουν τὰ βαθεύτερα στρώματα τοῦ λαοῦ».

Δι' ὅσους ἐγείρουν εἰς τὸ ὅτι ἀπαιτεῖται νὰ φανῇ πρὸς τὰ ἔξω μία ἐνότητις τῆς Ὀρθοδοξίας Ἐκκλησίας σημειώνει: «Ἡ ἐνότητις τῆς Ὀρθοξείας, συνίσταται στὸ βασικότατο χαρακτηριστικὸν τῆς Παράδοξου. Ὁ λαὸς βασιστικὸς στὴν Παράδοξον, διαμορφώσε τὴν ὑπόστασιν του, σχεδὸν ταυτίσθηκε πρὸς τὴν ἐνοῖαν τῆς Παράδοξου, εἶναι ριζωμένος σ' αὐτὴ καὶ πλάζεται ἀπὸ αὐτὴ. Τὸ στῆριγμα αὐτὸ τῆς ἐνότητος δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱεραρχίαν ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Θεόν...».

Ἡ Μεγάλη Σύνοδος θὰ κἀνὴν κακόν;

Πρέπει τελικῶς νὰ συγκληθῇ ἡ Μεγάλη Σύνοδος; **«Δὲν ἔξω ἀν εἰμαστε προετοιμασμένοι γιὰ μίαν Σύνοδο... Ὅα ἔλεγα εἰς τὸ θέμα τῆς Συνόδου μοῖαιζεν με τὸν καταρράκτην τοῦ μαιντίν. Ὁ καταρράκτης δὲν εἶναι ἀκόμη ὥριμος, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐγχείρησις...».** Μὰ ἐκκερνοῦν χρόνια, Ἄνε, σηματοπὶ προβλημάτων... **«ἀλλὰ ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι σοβαρότατα τὰ προβλήματα, ἀπαιτεῖται, πρὶν τὴν προσπάθειαν γιὰ τὴν ἐπίλυσιν τους, ἡ πλήρης ὠρίμανσις τοῦ... ἡ σοβαρότητα τῶν προβλημάτων με κάνει νὰ νομίζω ὅτι, ἂν ἡ Σύνοδος συγκληθῇ πρὶν τὰ προβλήματα αὐτὰ νὰ ὠριμώσουν καὶ νὰ ἐπεξεργασθῶν, μπορεῖ νὰ κάνει καὶ κακόν!**

Συμπεράσματα

Συμφωνῶς πρὸς τὰ ὅσα ἐξετέθησαν, συμπεραίνεται ὅτι ἡ Μεγάλη Σύνοδος: α) δὲν μπορεῖ εἰς καμίναν περίπτωση νὰ εἶναι Οἰκουμένη, β) δὲν περιλαμβάνει τὴν θεολογικὴν προοπτικὴν ποὺ θεωρεῖ ἀπαραίτητὸν ὁ π. Δημήτριος, γ) νὰ συγκληθῇ βεβαιώσασθαι θὰ προξενήσῃ κακὸν καὶ ὁ δὲν πρέπει νὰ συγκληθῇ. Διὰ τὸ τελευτάσιον ἡ πιθανὴ ἀντίρρηση εἶναι ὅτι ἔχουν παρέλθει ἤδη 40 ἔτη ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν αὐτῆν. Ὡστόσο, ἐρωτῶμεν: Ἥλλαξε οὐσιαστικῶς τίποτε κατὰ τὴ ἐπὶ αὐτῇ, Ἡ μίτησις... εἰς ἐγγράμματα εἰς περσπεκτιῶν φύλλον... δὲν εἶναι ἐμφανὴς ἡ ἀνωριμότης, διότι ἀν ἐπὶ τῆς ἐπὶ τῆς τοῦ θέμα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Διπτύχων ἐξηρθεῖσαν τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν πρὸς συζήτησιν, δὲν ἀνεμάνεται προξενήσῃς διχασμοῦ διὰ τὰ ὑπόλοιπα;

Γιὰ τὴς ὁμιλίες τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου σὲ CD
Βασίλειος Παπαδόπουλος
Τ.Θ 40909, Μικροχώρι 19014 Καπαρνόφι Τηλ. 22950.56080, 6946.004 136

Ὁρθόδοξος Τύπος

«Συμφωνὸν Ἐλευθέρης Συμβίωσης»: Νομιμοποιήσις τῆς ἀνευθυνότητος, τώρα... καὶ τῆς διαστροφῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κατὰ Γ. Μπαμπινιώτην). Εἶναι χαρακτηριστικὸς ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖο δημοσιογράφος, ἡ ὁποία τὸ ἀξιολογούσε τότε «θετικὰ», ἀπευθύνονταν σὲ ὅσους ἐπρόκειτο νὰ τὸ ἀξιολοῦσαν, γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ: «*Συν-υπογράφοντας δηλαδὴ ἕνα συμβό-λαιο με τὸ ἔτερον ἡμῶν δὲν θὰ σὰς ἐπιβάλει νὰ φορέσετε βέρα καὶ κυ-ρίως θὰ σὰς ἐπιτρέπεται νὰ δραπτεῖ-στε ὅποτε ἐσὰς θέλησετε*».

Τὸ πὸ χαρακτῆρὸς καὶ διακρι-τικὸ γνώρισμα τῆς «ἐλευθέρης συμ-βίωσης» εἶναι ἀναμφιβόλῃ ἡ ἀνευθυ-νότης. Αὐτὸ δηλώνει πρῶτα πρῶτα τὸ ἴδιον τὸ ὄνομα τῆς ἰδιόρρυθμης αὐτῆς σχέσης. «Ἐλευθέρη», γιὰ ὅσους τὴν «ἐπάρσονται» εἶσι, σημα-ίνει συμβίβωσις ἀπαλλαγμένη ἀπὸ δε-σμεύσεις. Καθένας ἀπὸ τοὺς δύο, ποὺ ὑπογράφουν, δὲν ἀναλαμβάνει καμμία οὐσιαστικὴ καὶ μόνιμη ὑπε-χρέωσιν γιὰ τὸν ἄλλο. Αὐτὸ τὸ φρό-νημα ἐκφράζουν ἄρκετοι νῶοι τῆς ἐποχῆς μας, οἱ ὁποῖοι συμβιώνουν ἐλευθέρα καὶ ἀναβάλλουν συνεχῶς τὴν συναυθιμίαν μετὰ τὸν γνωστὸ ἐπι-χείρημα: «*Εἶναι νῦν καὶ δεσμευθῇ. Θέλω νὰ ᾄσω τὴ ζωὴ μου*». Ἀλλὰ καὶ ἡ φιλοσοφία ποὺ γνωστὸς «ζω-φώνων» κινεῖται στὴν ἰδίαν γραμμῇ. Θεμελιώνεται τὴν βάση ὅτι οἱ πολί-τες ποὺ δὲν συμβιώνουν ὡς ζύνειν εἶναι ἀπαραίτητοι νὰ ἀπαλλαγθῶν ἀπὸ ὅλες τῆς οὐσιαστικῆς δεσμεύσεως μετὰ τῆς καὶ νὰ διαπράξουν μόνον κάποιες τυπικὰς, ἀλλὰ καὶ αὐτὲς με ἰδιαίτερη χαλαρότητα.

Εἶναι κοινὰ ἀποδεκτὸ ὅτι ἀνάμεσα στὰ θετικὰ γνωρίσματα, καὶ μάλιστα στὰ κύρια, τοῦ ἀνθρώπινου πρῶτον ποὺ εἶναι ἡ ὑπευθυνότης. Ὁ κάθε ἀνθρώπος ὀφείλει νὰ εἶναι υπεύθυ-νος, ἐπειδὴ εἶναι πλάσματος ἐλευθέ-ρος. Μὲ τὴν κακὴ ὅμως χρήσιν τῆς ἐλευθερίας ἡ υπευθυνότης μπορεῖ νὰ μεταρρατῇ σὲ ἀνευθυνότητα.

Βασικὸ γνώρισμα τῆς ἀνευθυνό-τητος ἀποτελεῖ ἡ ἀποφυγὴ τῶν δε-σμεύσεων, ἐνῶ, ἀντίθετα, κύριο γνώ-ρισμα τῆς υπευθυνότητος ἀποτελεῖ ἡ ἀνάληψη τῶν δεσμεύσεων. Ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ὡς υπεύθυνος πρῶτον δεσμεύεται ἀπέναντι τὸν ἄλλο πρῶτον καὶ ἀγωνίζεται με φι-λότιμον νὰ ἀνταποκριθῇ ὅσο καλύτε-ρα μπορεῖ στὶς δεσμεύσεις του. Αὐτὴ ἡ υπευθυνότης ἀποτελεῖ με τὴν σειρά τῆς γνώσεως τῆς γνησίως ἀυθεντικῆς ἀλήθης. Ὅποιοι ἀληθινὰ ἀγαπᾷ, ἔξεσι νὰ θυσιάζονται. Καὶ θυ-σιάζονται, διότι εἶναι υπεύθυνοί καὶ τηρεῖ τῆς δεσμεύσεως του. Ἀντίθετα, ὁποῖος δὲν ἀγαπᾷ δὲν μπορεῖ καὶ νὰ θυσιασθῇ. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ θυ-σιασθῇ, ἐπειδὴ δὲν εἶναι υπεύθυνος. Καὶ δὲν εἶναι υπεύθυνος, ὅταν δὲν θέλει νὰ δεσμευθῇ. Πρόκειται γιὰ αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ συμβαίνει στὴν λεγομένη «ἐλευθερὴ συμβίβωσις». Αὐτὴν τὴν συμβίβωσιν, ποὺ, σὲ τελικὴ ἀνάλυσιν, σκοτίζουν τὴν ἰδίαν τὴν ἀγά-πην στὴν γνήσιαν καὶ αὐθεντικὴν τῆς μορφῇ.

Νομίζω πῶς τὸ τραγικότερο λά-θος τοῦ νομοθέτη εἶναι ἡ μεταφορά τῆς ἀνευθυνότητος ἀπὸ τὴν χώρα τῆς ἀπάθειας εἰς βασίλειον τῶν ἀξίων, καὶ συγκρώνως ἡ ἀπαθίσις, τῆς υπευθυνότητος. Αὐτὸ σημαίνει ἀνα-τροπὴ τῆς φυσικῆς τάξεως, ἀπο-δερύνουσι τοῦ ἀνθρώπινου πρῶ-σώπου, κατάρτησιν τὸν προδια-γραφῶν, με τῆς ὁποῖες ὁ ἀνθρώπος εἶχε πλάσθῃ ἀπὸ τὸν Δημιουργὸ του, καὶ διασπρῆλξιν τῶν προσω-πικῶν καὶ διανοητικῶν σχέσεων. Δὲν πρόκειται ἀλλὰ γιὰ μία λανθα-σμένη ἐκτίμησις, ποὺ ἀνὰ καταστρο-φικὴ ἐπέμβασις στὴ δομὴ τοῦ ἀνθρώπινου πρῶσώπου καὶ τῶν σχέσεων του με τὰ ἄλλα πρῶσώτα. Εἶναι ἰδιαιτέρα χαρακτηριστικὰ αὐτὰ τὰ ὁποῖα σημειώονται στὴν ἀποκα-τηρικὴ ἐκθεσὶς τοῦ Συμφώνου: «*Ανεξάρτητα ἀπὸ τὴν ἀμφισβήτησιν περὶ ῥήκων, κοινωνικῶν καὶ νομικῶν ἀποδεκτῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν σκοπι-μότητα γιὰ τὴν θεματοποίησιν ἐνώσε-ων μετὰ τῶν πρῶτων τοῦ ἰδίου φύ-λου, ἡ διαφορετικότητα τῶν καταστά-σεων συντηροῦν γιὰ τὴν νομοθετικὴν ἀνεμπίστησιν τοῦς*».

Εἶναι, λοιπόν, παραδεκτὸ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς ἐμμενῶστες καὶ πρωτεργάτες τοῦ νομοσχεδίου ὅτι με κρίτηρια δοκιμασμένα γιὰ αἰῶνες ὑπάρχει σοβαρὴ καὶ καθολικὴ ἀμφι-σβήτησις τοῦ μορφώματος, ποὺ προκλητικὰ ἐπεχείρησαν νὰ καλύ-ψουν νομοθετικὰ. Καὶ ἐνῶ ἡ τεκμη-ριωμένη ἀμφισβήτησις παρακαμπτε-τα χωρὶς καμμία οὐσιαστικὴν ἐπιχει-ρηματολογία, ἡ ὁλὴ προσπάθεια ἐπι-χειρεῖται νὰ στηριχθῇ στὸ ἐπιτόλαιο καὶ ἀνεδοκίμη ἐπιχείρημα ὅτι ἡ Πολι-τεία πρέπει πάντα νὰ προσαρμόζε-ται στὶς τρέχουσες ἀλλαγὰς καὶ ἐξέλι-ξεις καὶ νὰ διαμορφώσῃ ἀνάλογα τοὺς νόμους καὶ τοὺς κανόνες σὲ κοι-νωνικὰ ζητήματα, ὅπως αὐτὰ ποὺ γὰ-μου καὶ τῆς συμβίβωσις, χωρὶς καμ-μία διακρίσιν ἀν πρόκειται γιὰ ἐξέλι-ξιν πρὸς τὸ καλὸ ἢ πρὸς τὸ κακόν. Με βάση τὴ λογικὴ αὐτὴ δὲν θὰ εἶναι κα-θόλου παραδόξον τὸ μέλλον ἡ πολι-τεία νὰ νομοποιοῦσιν ἀκόμη τὴν παι-δοφιλία (ὅπως στὴν Ὀλλανδία), τὴν νηκροβασία (ὅπως στὴ Γερμανία), τὴν νεκροβία, τὴν κλοπὴ καὶ τὸν φόνον.

Ἐνα πρῶτον ἐνδεικτικὸ βῆμα πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν ἀποτελεῖ ἡ κα-τάθεσις πρὸς ψήφισιν τοῦ νομοσχε-δίου γιὰ τὴν ἐπέκτασιν τοῦ «Συμφῶ-ντος ἐλευθέρης συμβίβωσις» στὸ ὁμόφυλῃ ἀνέγγιγμα, με τὸ ὁποῖο οὐσιαστικὰ ἀναγνωρίζεται ἐπίσημα ἡ διαστροφὴ τῆς ὁμοφυλοφιλίας. Ἡ τραγικότητα τῆς υποθέσεως εὐρί-σκεται στὸ ὅτι οἱ ἐνθερμοὶ ὑποστηρι-κταὶ αὐτοῦ τοῦ νομοσχεδίου πι-στεύουν καὶ διαλαλοῦν ὅτι ὁ ὁμοφυ-λοφιλικὴ σχέση εἶναι φυσιολογική. Ὅμως γιὰ νὰ «βαπτίσω» τὴν δια-στροφὴν φυσιολογικὴν κατάσταση, θὰ πρέπει νὰ διαγραφῶν τὴν παγκό-

σμια λαϊκὴ παράδοξον πολλῶν αἰῶ-νων, ποὺ θεωρεῖ τὴν ὁμοφυλοφιλία διαστροφὴν, τὴν φυσιολογικὴν παράδο-σιν, ποὺ ἀποτυπώνεται στὰ λέξεκά-κα καὶ στὶς ἐγκυκλοπαίδεις σχεδὸν μέ-χρι τὰ τέλη τοῦ 20οῦ αἰῶνος, τῆς νο-μικῆς παράδοξου, ποὺ θεωρεῖ ἀκόμη κολάσιμες ὕβρεις τοὺς σχετικούς με τοὺς ὁμοφυλοφίλους χαρακτῆρι-σμούς, καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης γιὰ τὸ Σόδομα καὶ τὴ Γο-μόρρα, ποὺ ἐπιβεβαιώνεται, ἐκτός τῶν ἄλλων, καὶ ἀπὸ τὴν ἀπουσία ἐμβύβων ὄντων στὴ Νεκρὰ Θάλασσα. Εἶναι ἀπαραίτητὸ, ἐπίσης, νὰ ἀθετη-σων τοὺς θεοπευστοὺς λόγους τοῦ ἀποστόλου Παύλου, σύμφωνα με τοὺς ὁποῖους «*αἱ τε θείαιαι αὐτῶν με-τῆλξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν, ὁμοῖως δὲ καὶ οἱ ἀρσε-νες φάνετες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλείας ἐξέκαυθησαν ἐν τῇ ὁρεῇ αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἀρσενες ἐν ἀρεσῇ τὴν ἀσχημοσύνην καταργά-ζοντες καὶ τὴν ἀνημιόβωσιν ἢ ἐδὲ τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν αὐτοῖς ἀπολαμβά-νοντες*» (Ρω. 1:26-27), καὶ νὰ ἀναζη-τοῦν ἀντιπάρθεσις ἡ προκατασκευα-σμένα «ἐπιστημονικὰ ἱατρικὰ» συμ-περάσματα, γιὰ νὰ στηριχθῶν τὸν «ζῶντος σὶς δικὸς τοῦς αὐθαίρετες καὶ ἐμπειθῆσις ἰδεολογίας».

Στὸ ζήτημα ποὺ μὰς ἀναγκάζει παρατηροῦναι ὄντως ἀλλαγὰς καὶ ἐξελίξεις, ἀλλὰ ἰσχυοῦρα πρὸς τὸ χει-ρότερον. Μία προσηκτικὴ μετὴ εἶναι ποὺ εὐκόλο καὶ καταδεχθῇ, ὅπως καὶ βεβαίως ὡς σχετικῆς ἐρεύνης, τὴ στενὴ σχέση ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴν χάραξιν τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν καὶ στὰ φαινόμενα τῶν ἀμε-τρικῶν δραστηριῶν με τὰ νορκωτικά, τὰ ἐγκλημάτα, τὶς αὐτοκτονίες, τὰ δια-ζύγια, τὶς καταβλήσεις, τῆς σεξουαλικῆς ἀσυνδοσίας καὶ τὰ ἀφροδίσια νοσήμα-τα.

Γιατὶ

Ποιός και γιατί άλλαξε τον οίκουμενικό χαρακτήρα της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου;

2ον 4. Πρόσθετες μαρτυρίες περί του ότι η Σύνοδος έθεωρείται και συνεκαλείτο ως Οικουμενική

’Ο πατριάρχης Αθηνάγορος, εν πρώτοις, σπὸν ὅποιο ἀρέλειται ἡ ἀναγνωρίση τοῦ ἐνδιαιρέμενου γιὰ σύγκληση τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, κατανοοῦσιν τὴν Σύνοδο ὡς Οἰκουμένην, ὅπως τὴν κατανοοῦσαν καὶ ὅσοι τοὺ πρώτον ἐθεσαν τὸ θέμα κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ 1920, ὅπως αὐτὸ φαίνεται σὺς συζητήσεις καὶ σὰ πρακτικὰ τοῦ συγκληθέντος στὴν Κωνσταντινούπολιν «Πανορθόδοξον Συνεδρίου» τοῦ 1923 μὲ πρωτοβουλία τοῦ μασόνου πατριάρχου Μελετίου Δ΄ Μεταξάκη, ὁ ὁποῖος ἐπέβαλε καὶ τὴν θεματολογία, ποὺ ὡς κακὴ κληρονομία μᾶς συνοδεύει μέχρι σήμερα. Ἐίχε προταθῇ μάλιστα γὰ λόγους ἰσχυροῦ συμβολισμοῦ ἡ προτεινόμενη νέα Οἰκουμένη Σύνοδος καὶ συγκληθῇ τὸ 1925, ὁπότε θὰ ἐορτάζονταν τὰ 1600 ἐτὶ ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Α΄ ἐν Νίκαια Συνόδου ἀλλὰ λόγω μὴ ἐπαρκoῦ χρόνου αὐτὸ δὲν κατέστη δυνατό. Ἡ ἀναβολὴ ἐπὶ ἐν τῷ τὸν δίδoχο τοῦ Μεταξάκη πατριάρχου Βασίλειο Γ΄, ὁδoλὰ δὲν καὶ συγκληθῇ ἡ Σύνοδος τὸ 1926, δὲν προσέφερε τὸν ἀπαραίτητο γιὰ τὴν προετοιμασία χρόνον, ὁπότε ἀποφασίσθηκε ἀντὶ τῆς συνόδου, νὰ καὶ συγκληθῇ μία «Προσύνoδος» καὶ πρὸ αὐτῆς μία «Προκαταρκτικὴ Ἐπιτροπὴ τῶν Ἁγίων Οὐρθόδοξων Ἐκκλησιῶν», ἡ ὁποία συνήλθε πράγματι τὸ 1930 στὴν Ἱ. Μονὴ Βατοπεδίου Ἀγίου Ὁρους, ὅπου συζητήθηκε καὶ ἕνας πρῶτος κατάλογος θεμάτων γιὰ τὴν μέλλουσα Σύνοδος. Εἶναι πάντως χαρακτηριστικὸ ὅτι, μολοντὶ ἀναγγέλλθηκε ἀπὸ τὴν πατριάρχη Φώτιο Β΄ ἡ ἐναρκτήρια συνεδρία τῆς «Προσύνoδος» γιὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ ἔτους 1932, ἀνέβηλθαι καὶ αὕτῃ ἐπὶ ὁρίστων. Ἀναμενόνταν πάντως νὰ ἀκολουθῇ τῇ Ὑπόθεσιν τοῦ Ἐξωτερικοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σὲ εἰσήγησιν ποὺ ἀνέγνωσαν ἐνώπιον τῶν συνοδικῶν ἀρχερέων καὶ τῶν καθηγιῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, στὶς 6 Φεβρουαρίου 1973 στὴν Ἱ. Μονὴ Πεντέλης, ἐπὶ τῇ μνημτὴ τοῦ ἱεροῦ Φωτίου με θέμα «Ἡ Μεγάλη Σύνοδος». Οὐ κατὰλογος τῶν θεμάτων καὶ ἡ προετοιμασία αὐτῆς»εἶπε: «Μετὰ τὴν Ζ΄ Οἰκουμένηκὴν Σύνοδο ἐγένετο δις ἀπώπειρα συγκλήσεως Οἰκουμένης Σύνοδος. Ἡ μία συνεκλήθη τῷ 879 ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ σήμερον πημνωμένου μεγάλου Ἱεράρχου καὶ ἡ ἄλλη βραδύτερον τῷ 1341 ἐπὶ τῶν

ἡμερῶν τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἀλλ’ οὐδεμία ἐξ αὐτῶν ἀνεγνωρίσθη τελικῶς ὡς Οἰκουμένηκῃ. Ἡ Ζ΄ Οἰκουμένηκὴ Σύνοδος συνήλθε τῷ 787. Ἐκτοσε παρήλθον 1196 ἐτὶ χωρὶς νὰ καταστῇ δυνατόν νὰ συγκληθῇ ἄλλη Οἰκουμένηκὴ Σύνοδος παρὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀναγκῶν καὶ τὸ μέγεθος τῶν προβλημάτων, ἅντινα ἐγεννήθησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων, συνετεία κυρίως τῶν ἐπειδουσῶν μεταβολῶν εἰς τὸν χώρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ γενικώτερον εἰς τὸν κόσμον. Κατὰ τὸ πρῶτον τείταρον τὸ αἰώνιος μᾶς ἵρχεαι νὰ γίνεται πολλὴ συζήτησις γύρω ἀπὸ τὴν ἀναγκαῖότητα συγκλήσεως μίας Οἰκουμένηκῆς συνόδου. Κατ’ ἀρχὴν αἱ Οὐρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἐσκέφθησαν νὰ συγκαλέσωσιν μίαν Προσύνoδον, ἀντὶ τῆς Οἰκουμένης, τῆς ὁποίας μάλιστα τὰ θέματα διετυπώθησαν εἰς τὸν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει κατὰ τὸ 1932 καταρτισθέντα κατάλογον. Οὐ αἰδιμος Πατριάρχης Ἀθηνάγορος, μέσα εἰς τὰς μεγάλους τὸν προσηπτικὰς, συνέλαβε τὸ νόημα τῆς συγκλήσεως αὐτῆ εὐθέως μίας Οἰκουμένης Συνόδου, χωρὶς νὰ μεσολαβῇ ἡ Προσύνoδος, τὴν ὁποίαν μάλιστα ὠνόμασε “Μεγάλην Σύνοδο”, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτων, ἐν προπαρασκευαστικῷ σταδίῳ, συνεκάλεσε τὰς ἐκασταχοὺ Οὐρθόδοξους Ἐκκλησίας τρίς εἰς τὴν Ῥόδον κατὰ τὰ ἔτη 1961, 1962, 1963»[17].

’Ο ἀρχιμανδρίτης τότε καὶ τῶρα ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σεργίας καὶ ὁμητικός καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Βελιγράδιου Ἀθανάσιος Γιεβτς, σὲ ἄρθρο τοῦ με τίτλο «*Παράδοσις καὶ ἀνανέωσις ἐν τῷ θεσμῷ τῶν Οἰκουμένων Συνόδων*» ἐπιδικῶν νὰ δείξει πῶς ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθει Σύνοδος πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ πρόβλημα «παράδοσις καὶ ἀνανέωσις». Ἀσχέτως βεβαίαι πρὸς τὸ ὅτι τέτοια προβληματικὴ δὲν ὑπάρχει στὶς Οἰκουμένης Συνόδους, αἱ ὁποῖες ἐμφαντικῶς ἐμμένουν στὴν Παράδοση καὶ ἀπορρίπτουν τὴς καινοτομίας καὶ ἀνανεώσεις, ὅπως δεῖξαμε παλαιότερα μὲ ἄρθρο μας ὑπὸ τὸν τίτλο «*Παράδοση καὶ ἀνανέωσις τὴν Πατερικὴ Θεολογίᾳ*»[18], ὁμολοία ἔχει ὅτι, ὅπως καὶ ὁ Γεροντὶς τῶν Ἀγίων Ἰουστίνος Ποπόβιτς θεωρεῖ ὅτι ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Σύνοδος θεωρεῖται καὶ συγκαλείται ὡς Οἰκουμένηκῃ. Γράφει: «Τοιοιτροπῶτες θὰ ἡμωρέσωμεν νὰ ἐχόμεν εἰς τὸν θέματος τῆς ιστοριοθεολογικῆς μελέτῃς τοῦ ὡς ἄνω θεματός περισσότερο συγκεκριμένη νὰ συμπεράσματα, διὰ νὰ παραθεσώμεν αὐτὰ πρὸς τὸν σύγχρονον προβληματισμόν περὶ παραδόσεως καὶ ἀνανεώσεως, μάλιστα δὲ ἐν ὧνι τῆς μελετωμένης Οἰκουμένης Συνόδου τῆς Ορθοδόξου»[19].

’Ο ἀρχιμανδρίτης τότε καὶ τῶρα ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σεργίας καὶ ὁμητικός καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Βελιγράδιου Ἀθανάσιος Γιεβτς, σὲ ἄρθρο τοῦ με τίτλο «*Παράδοσις καὶ ἀνανέωσις ἐν τῷ θεσμῷ τῶν Οἰκουμένων Συνόδων*» ἐπιδικῶν νὰ δείξει πῶς ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Σύνοδος πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ πρόβλημα «παράδοσις καὶ ἀνανέωσις». Ἀσχέτως βεβαίαι πρὸς τὸ ὅτι τέτοια προβληματικὴ δὲν ὑπάρχει στὶς Οἰκουμένης Συνόδους, αἱ ὁποῖες ἐμφαντικῶς ἐμμένουν στὴν Παράδοση καὶ ἀπορρίπτουν τὴς καινοτομίας καὶ ἀνανεώσεις, ὅπως δεῖξαμε παλαιότερα μὲ ἄρθρο μας ὑπὸ τὸν τίτλο «*Παράδοση καὶ ἀνανέωσις τὴν Πατερικὴ Θεολογίᾳ*»[18], ὁμολοία ἔχει ὅτι, ὅπως καὶ ὁ Γεροντὶς τῶν Ἀγίων Ἰουστίνος Ποπόβιτς θεωρεῖ ὅτι ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Σύνοδος θεωρεῖται καὶ συγκαλείται ὡς Οἰκουμένηκῃ. Γράφει: «Τοιοιτροπῶτες θὰ ἡμωρέσωμεν νὰ ἐχόμεν εἰς τὸν θέματος τῆς ιστοριοθεολογικῆς μελέτῃς τοῦ ὡς ἄνω θεματός περισσότερο συγκεκριμένη νὰ συμπεράσματα, διὰ νὰ παραθεσώμεν αὐτὰ πρὸς τὸν σύγχρονον προβληματισμόν περὶ παραδόσεως καὶ ἀνανεώσεως, μάλιστα δὲ ἐν ὧνι τῆς μελετωμένης Οἰκουμένης Συνόδου τῆς Ορθοδόξου»[19].

5. Γιατί ἔγινε αὕτῃ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς φύσεως τῆς Συνόδου;

α) Γιὰ νὰ μὴ ἀναγνωρισθοῦν ὡς Οἰκουμένης ἡ ἀντιπατικὴ Σύνοδοι τοῦ 879 καὶ τοῦ 1351

Μετὰ ἀπὸ τὰ ἐκτεθέντα ἐκτλήσονται πράγματι κανεὶς καὶ ἀπορεῖ. Αὐτὸς ὁ ὁρατισμός καὶ ὁ πῶθος πολλῶν αἰώνων νὰ συγκαλέσῃ ἐπὶ τέλους ἡ Οὐρθόδοξ Ἐκκλησία Οἰκουμένηκῃ Σύνοδο, ἡ μόνῃ τοῦ δικαιοῦται νὰ συγκαλέῃ Οἰκουμένης Συνόδους, ὡς ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ποὺ ἔθρεψε καὶ ἐκίνησε τὸν νοῦ καὶ τῆς καρδιῆς ὧλων τῶν Οὐρθόδοξων, ἐπὶ πολλὰς δεκαετίαι, σέχονδ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ περασμένου αἰώνου, γιὰ τὴν ὅντι ἐγκατεστάθηκε, χωρὶς μάλιστα νὰ γίνωσιν γνωστοὶ οἱ λόγοι, χωρὶς νὰ ἐνημερωθοῦν αἱ καὶ συμφωνήσωσιν οἱ Ἱεραρχεῖς τῶν τοπικῶν αυτοκέφαλῶν Ἐκκλησιῶν, δὲν γνωρίζει ὁ οἰκουμένηκος πατριάρχης Βαρθολομαῖος ὅτι οἱ προκατόχοι τοῦ πατριάρχου, καὶ μάλιστα τὸ πρότυπὸ τοῦ ὁ Ἀθηνάγορος, ὁ Γεροντὶς τοῦ μητροπολίτης Χαλκηδόνος Μελτίων, καθηγηταὶ τοῦ στήν Χαλκί, οἱ ἐκπρὼσωποι ὧλων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὅλος ὁ θεολογικός κόσμος, ἀλλὰ καὶ τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκκλησίας, θεωροῦν ὅτι ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Σύνοδος εἶναι Οἰκουμένηκῃ. Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τὰ γνωρίζει, ἀφοῦ ἐκτὸς τῶν ἄλλων δραστηριοτήτων τοῦ διετέλεσε καὶ Πρόεδρος σὲ Προσυνοδικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ Δασκέαεις; Ἐφ’ ὅσον οὐτὸ ὁ ἴδιος, οὐτὸ ὁ Οἰκουμένηκο Πατριάρχειο ἐνέμωρεται γιὰ τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς, τὴν ὁποία ἐροκυφώσκει ἐμεῖς καὶ ὁ μητροπολίτης Μεσσηνίας καὶ τὴν ἀνακοίνωσε ὡς καὶ δεδομένον καὶ αὐτονόητο στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὸν Οκτώβριου τοῦ 2014, δικαιολογεῖται νὰ πηθανολογεῖται κάποιους λόγους, μέχρι νὰ μάθωμε τοὺς πραγματικούς. Παραμένει βεβαίαι ἀμφισβητοὶ τὸ ἐρώτημα, ποῦ ἰσχύει καὶ γιὰ ἄλλα θέματα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴν Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, σὸ ἀποῖα θὰ ἀναφερθοῦμε προσεχῶς: Ἐχόμεν τὴν Οὐρθόδοξ Ἐκκλησία κάποιον «πρῶτον», ὡπὸν τὸν πάπα, χωρὶς ἴσους (sine paribus), ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ ἀποφασίζῃ αὐτονομικῶς καὶ αὐτοδικαίως (ipso jure) γιὰ τόσο σοβαρὰ θέματα; Γι’ αὐτὸ σπειδόμεν κάποιον ἀνώριμο θεολογικὰ νεοσσοὶ νὰ ὑποστηρίξουν τὸ κείμενον τῆς Ραβέννας καὶ νὰ μεταφέρουν τὸ παγκόσμιον πρῶτεῖο τοῦ πάπα καὶ σπὸν οἰκουμένηκο πατριάρχη; Οὐτε τοῖμοιμε νὰ διανοηθῶμε ἐπὶ αὐτῇ ἡ αὐθαίρετ ἀλλαγὴ τοῦ χαρακτήρος τῆς Συνόδου ὑποκύπτει δέωσις πρῶτεῖοι καὶ παραμεριεμῶ τὸ συνοδικὸ πολυτεύματος τῆς Ἐκκλησίας.

Στὸ μνημονευθὲν προηγούμενον ἄρθρο μας «Μεταλλαγμένη καὶ ἀλλοιωμένη ἡ Ἀγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος», γράμαμε ἐξηγώντας αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ, ὅτι «ἐπειδὴ μία Οἰκουμένη Σύνοδος, γιὰ νὰ θεωρηθῇ ὡς τοιαύτῃ, πρέπει νὰ ἐπικυρσεῖ τῆς προηγούμενης Οἰκουμένης, δηλαδή τῆς δύο ἀντιπατικῆς συνόδους τοῦ ἁγίου Φωτίου (879-880) καὶ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ (1351), οἱ ἰδίκοι μᾶς

Γράφει ὁ πρωτ. π. Θεόδωρος Ζήσης, Ὁμότιμος Καθηγητῆς Α.Π.Θ.

φιλοπαπικὸι ἡγέτες ἐπ’ οὐδενὶ θὰ ἴθελαν νὰ εὐρεθοῖν μπροστὰ σὲ τέτοιο ἐνδεχόμενον»[20]. Τὴν γνώμη μας αὕτῃ συμμερίζεται καὶ ὁ μητροπολίτης Πειραιῶς Σεραφεῖμ, ὁ ὁποῖος στὸ μνημονευθὲν ἄρθρο τοῦ γιὰ τὴν Σύναξιν τῶν Ἱεραρχῶν τοῦ Θρόνου γράφει: «Ἡ Σύνοδος αὕτῃ κατ’ ἀρχὴν προγραμματισμένη ὡς Οἰκουμένηκῃ, ἔστω καὶ ἂν ὀνομαστικῇ Πανορθόδοξῃ. Ὅμως, τὰ τελευταῖα χρόνια αἱ οἰκουμένηστῆς τὴν ἀποχαρακτήρισαν καὶ διέγραμαν τὸν Οἰκουμένηκὸν τὴν χαρακτήρα. Διότι, ἀν συγκαλούνταν ὡς Οἰκουμένηκῃ, θὰ εἶχε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀναγνωρίσωσιν ὡς 8η καὶ 9η Οἰκουμένης Συνόδους τῆς ἐπὶ Μ. Φωτίου καὶ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Αὐτὸ, ὅμως, θὰ ἐνοχλοῦσε τὸ Βατικανόν, ἐπειδὴ αὐτὴς ὁ Σύνοδοι καταδικάζουν τὸν Παπισμό, ὡς αἱρεσὴ»[21]. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ ἀποφευχθεῖ αὐτὸς ὁ σκόπελος, διότι ἐφ’ ὅσον οἱ τοπικῆς αυτοκέφαλῆς Ἐκκλησίαις δὲν γνωρίζουν, ἀφοῦ δὲν συνταροφίσσων, ὅτι ἄλλαξε ὁ χαρακτήρας τῆς Συνόδου καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ θεωροῦν ὡς Οἰκουμένηκῃ, θὰ ζητήσωσιν ὡς Οἰκουμένηκῃ νὰ ἀναγνωρίσωσιν τῆς δύο προηγούμενης Οἰκουμένης Συνόδους τῶν Η΄ καὶ τῶν Θ΄. Ἦδη ἐνὶ γνωστὸ ὅτι ὁ πατριάρχης τῆς Σεργίας Εἰρηνοφάνης ἐζήτησε μὲ ἐγγράφω ποῦ ἐστάλη στὶς Ἐκκλησίας νὰ ἀναγνωρισθοῦν οἱ δύο Συνόδου ὡς Οἰκουμένης.

Ὑπενθυμίζουμε ὅτι μὲ λύπη ἀντιμετωπίσαμε τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ζητήματος αὐτοῦ στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία δὲν εἶχε αἰσία ἐκβασθ. Ἐξέκρινε μὲ ἀξέπειαν πρωτοβουλίες τοῦ μητροπολίτου Πειραιῶς Σεραφεῖμ, τῆς ὁποῖας ἐπὶήνεσε καὶ ἐξήρε μὲ εἰδικὸ κείμενον τῆς ἡ «*Σύναξη Οὐρθόδοξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν*», ἐθώσασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ περιληφθεῖ ὡς θέμα στὴν ἡμερήσια διάταξί τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τὸν Οκτώβριου τοῦ 2011 καὶ νὰ ὁρισθῶν μάλιστα καὶ δύο ἐισηγητές, ὁ μητροπολίτης Ναυπακτοῦ Ἱερόθεος καὶ Γόρτυνος Ἱερεμίας, τῶν ὁποίων ὁμῶς οἱ ἐξαιρετικῆς εἰσηγήσεις, ἀν καὶ ὑπῆρχαν στὴν ἡμερήσια διάταξί, δὲν ἀνεγνωρίσθησαν μετὰ ἀπὸ ἐπέμμελλον κάποιου Διευθυντηρίου. Σχετικὸ Ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Πειραιῶς μὲ ἡμερομηνία 16.12.2013 ἐγραφε: «Εἶναι ἐγνωσμένον τοῖς πᾶσι, ὅτι ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Συνοδικῆς περιόδου 2010-2011 ἐμήνησεν ὡς θέματα τῆς τακτικῆς συγκλήσεως τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὑποβολὴν προτάσεων πρὸς τὴν Γραμματεῖαν τῆς μέλλουσας νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξου Συνόδου διὰ τὴν τυπικὴν ἀναγνωρίσιν τῶν Οἰκουμένηκῆς περιωπτήτων Η΄ καὶ Θ΄ Συνόδων τῆς Μῆς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Οὐρθόδοξου Ἐκκλησίας, τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνελθουσῶν κατὰ τὰ ἔτη 879-880 καὶ 1341-1351 μ.Χ., ὄντως Οἰκουμένης Συνόδων, καὶ ὅτι κατὰ πρόβληον παρόρβαν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐφαλοκιδεῦθῃ ἡ συγκεκριμένη διαδικασία καὶ ἐτέθη εἰς τὰς περιωνυμίας καλένδους τῆς». Τὸ σχετικὸ κείμενο τῆς «Συνάξεως Οὐρθόδοξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» προέβαιε στὶς ἐξῆς ἐκμνήσεις:

«Τοιοιτροπῶτες ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας μας ἔχασε μίαν μοναδικὴν εὐκαιρία, νὰ δηλώσῃ τὴν συνοδικὴν οὐρθόδοξὴν δυναμικὴ τῆς, γιὰ νὰ μὴ δυσωρεστήσῃ τὸν Οἰκουμένηκο Πατριάρχη, τὸν Πάπα, τοῖς φιλοπαπικῶς καὶ τοὺς οἰκουμένηστῆς, ἐνὺ μὲ τὴν ἐνέργειαν τῆς αὐτῇ προσέβαλε τὴν μνημτὴ τῶν Μεγάλων Ἁγίων Πάτερων μας ἱεροῦ Φωτίου καὶ Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, οἱ ὁποῖο πρωταγωνίστησαν στὶς δύο συνόδους. Ἡ πλειοψηφία τῶν Ἱεραρχῶν μας, παραπέμποντας τὸ θέμα αὐτὸ εἰς τὰς ἑλληνικάς καλένδους, ἐδεῖξε ἀσυνέπειαν καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ τῆς, διότι ἡ ἴδια Σύνοδος εἴθε ἀναθεσθῇ εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Ναυπαικτικῆς καὶ Γόρτυνος κ.κ. Ἱερόθεο καὶ Ἱερεμία νὰ παρουσάσωσιν τὴς περὶ Ὀνόνης καὶ Ἐνάτης Οἰκουμένης Συνόδου διατηρήσεως, οἱ ὁποῖες συνιστοῦν πατερικῆς ὁμολογίης, καθ’ ὅλα ἐγκυρες καὶ ἀμωγες ιστοριοθεολογικῆς μελέτης.

Ἡ ὑπὸ τῶν οἰκουμένηστων τοῦ Φαναρίου καὶ τῶν μετ’ αὐτῶν ὁμοφρονούντων μεθοδευομένη μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 2016, ὅπως μὲ σαφηνεῖα διαχωμαρρεῖται ἐκ τῶν προσυνοδικῶν πανορθόδοξων διασκεύσεων αὐτῆς τῶν ὁποίων τὰ θέματα, τὰ κείμενα καὶ τὰ πορίσματα πηρνοῦνται καὶ διαφωλιόσσονται ἐν κρυπτῇ καὶ παραβυσθίῳ, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς θεολογικούς διαλόγους μετὰ τῶν παπικῶν κ.ά. αἱρετικῶν, δηλαδή χωρὶς ἐπιστημονικὴ ἐνημέρωσιν τῶν συνόδων καὶ πληρωμάτων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἀνευ συνοδικῆς διαγνώμης, δίχως καὶ διατύπωση συνοδικῶν προτάσεων-προβλήμεθα ὅτι ἀπεργάζεται τὴν ἀποδοχὴ τῶν αἰρέσεων τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ ὡς ἀσθεντικῶν ἐκκλησιῶν! Ἐὰν ὄντως εἴη, ὅπως διαφαίνεται, ἐξελθόντων τῇ ἐκκλησιαστικῇ μας πράγματι, τότε εὐχόμεθα νὰ μὴ συνέλθῃ ποτε!

Ἐὼν ὅμως συνέλθῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος, ἔστω καὶ χωρὶς αὐτὸ τὸν σκοπὸ, ἀλλὰ δὲν ἀναγνωρίσει τῆς Ὀνόνης καὶ Ἐνάτης Οἰκουμένης Συνόδους ὡς οἰκουμένης, τότε θὰ εἶναι μίαι Οἰκουμένητικὴ Σύνοδος. Θὰ εἶναι μίαι ψευδοσύνοδος, ὅπως ἡ σύνοδος τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας, ποὺ ἐπιβλήθηκε ἀπὸ κάποιους φιλοπαπικῶς τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοὺς παπικῶς τῆς Δύσεως, ὅπως καὶ σήμερᾳ ἐπιχειρεῖται νὰ συμβῇ. Ἀλλὰ ὅπως τῆ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀντίστροφ καὶ ἀνίστασι ἐλαχίστων κορυφῶν τῆς Ἁγίας Οὐρθόδοξος μας, προσεξάρχοντος τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, μὲ τὴ συμμετοχὴ καὶ στήριξή τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, κατὰφεραν νὰ ἀπορριφθεῖ καὶ νὰ χαρακτηριθεῖ ψευδοσύνοδος ἡ αἱρετικὴ καὶ ληστρικὴ σύνοδος τῶν Φερράρας-Φλωρεντίας, ἐστὶ καὶ σήμερᾳ ὁ πιστὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ, ὡς διαχρονικὴ συνειδησιὴ τῆς Ἐκκλησίας μας θὰ ἀντιδράσει καὶ θὰ ἀνισταθεῖ»[22].

β) Γιὰ νὰ μὴ κληθοῦν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι καὶ νὰ ἐπιλεγῶν οἰκουμένηστῆς

’Ο ἀποχαρακτήρισμός τῆς Συνόδου ὡς Οἰκουμένης καὶ ἡ ἐκπτώσις τῆς ἐπὶ αὐτῇ Πανορθόδοξῃ Συνόδο διεκονοῖται τοὺς σχεδιστάς καὶ σὲ ἕνα ἄλλο σημείο. Εἶναι βεβαῖο ὅτι παρὰ τὴν ἐκτεταμένην οἰκουμένητικὴν διέβρσην ποὺ ἔχουν ὑποστήσῃ οἱ Ἱεραρχεῖς τῶν τοπικῶν αυτοκέφαλῶν Ἐκκλησιῶν, θὰ εὐρίσκοντο ἄρκετοι ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀντιδρούσαν στὶς, ὅπως προδιαγράφονται, ἀντορθόδοξες ἀποφάσεις τῆς Συνόδου καὶ θὰ ἠρῶνουν τὴ τῆς υπογράφουν. Αὐτὸ μάλιστα θὰ συνέβαινε σὲ μεγαλύτερη ἐκταση, ἂν εἶχε κατορθωθῇ νὰ συνέλθῃ ἡ

Σύνοδος, ὅπως ἔπρεπε, ἐνωρίτερα, διότι θὰ ὑπῆρχαν τότε περισσότεροὶ παραδοσιακοὶ ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦ θανάτου ἔχουν ἐκλείψει, ἐνὺ οἱ νεώτερο ἀντερπάρων μὲ οἰκουμένητικὸ φιλοπαπικὸ διαπολόνιον. Ἰσως μάλιστα αὐτὸ νὰ ἐξηγῇ καὶ τὸν λόγο τῆς κατὰ τὰ ἄλλα ἀνεγνήτης καὶ μοναδικῆς στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία μεγάλης χρονικῆς διάρκειας γιὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς Συνόδου.

ἐνὺ ὅλοι στὴν ἀρχὴ ἐτόνιζαν ὅτι ἡ Σύνοδος πρέπει νὰ συγκληθεῖ τοῦ ταχύτερον δυνατόν, κατέληξε τελικὰ στὴν πρῶτὰ τοῦ βραδύτερον δυνατόν.

Αὐτὸ τὴν ἱστορία καὶ τὴν πράξιν τῶν Οἰκουμένης Συνόδων γνωρίζουμε ὅτι δὲν δικαιολογεῖται μὲ κανενὸς εἰδους σοφιστεῖας ἡ μὴ κλήση ὧλων τῶν Ἑπισκόπων. Οἰκουμένηκῃ Σύνοδος ὀνομάζεται ἐκείνη στὴν ὁποία μετέχουν οἱ ἐπίσκοποι ὅλης τῆς Οἰκουμένης, εἶναι σύνοδος ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν δὲν καλούνται νὰ μετάρουν ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι, ἡ Σύνοδος δὲν εἶναι Οἰκουμένηκῃ, Γενικὴ, ἀλλὰ εἶναι Μερικὴ, σύνοδος ἐπὶ μέρους ἐκκλησίας ἡ ἐπὶ μέρους ἐκκλησιῶν, ὅχι ὅμως Σύνοδος τῆς ὅλης, τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὅ,οι ἰσχυαὶ γιὰ τὰ μὲλῃ τῆς Ἐκκλησίας ὡς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν γνωστὴ εἰκόνα τοῦ Ἀποστόλου Παυλοῦ[23], ἰσχύει καὶ γιὰ τῆς ἐπὶ μέρους ἐκκλησίας-ἐπισκόπους, σὲ σχέση μὲ τὴν Ἐκκλησίαν: δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μέλος, ἀκομὴ καὶ ἡ κεφαλή, ὅτι δὲν ἐχεῖ ἀνάγκη τῶν ἄλλων μελών. Μὲ ποῖο κριτήριθ θὰ ἐξαιρέσωμε κάποιους ἐπισκόπους- ἐκκλησίας, ὅσο μικρῆς καὶ ταπεινῆς καὶ ἂν εἶναι. Δὲν εἰσάγουμε ἐστὶ ἀντιπεριτροπὴ ἀνίσότητ, δὲν τραυματίζουμε τὸ ἐκκλησιολογικὸ δόγμα τῆς ἰσότητος τῶν ἐπισκόπων; Πῶς θὰ ἐκπρσωσῇται στὴν Οἰκουμένηκῃ Σύνοδο μίαι τοπικὴ ἐυχαριστικὴ Ἐκκλησία, ποὺ καθ’ ἐαυτὴν ἀποτελεῖ τὴν ὅλη Ἐκκλησίαν; Δὲν προσβάλλεται εἰς καὶ ἡ εὐχαριστιακὴ ἐκκλησιολογία, ἀφοῦ παρῶντων, παραμερίζονται κάποιους εὐχαριστιακῆς κοινότητες-ἐκκλησίες;

Σὲ παλαιότερη μελέτῃ τοῦ ὁ καθηγητῆς Βλ. Φειδᾶς, ὁ ὁποῖος μετέχει σχεδὸν ἐξ ἀρχῆς στὴν προετοιμασίαν τῆς Συνόδου καὶ εἶναι καὶ τώρα μέλος τῆς «Γραμματείας τῆς τῆς Προπαρασκευῆς τῆς Συνόδου», με τίτλο «Ἡ Α΄ Οἰκουμένηκὴ Σύνοδος. Προβλήματα περὶ τὴν σύγκλησιν, τὴν συγκρότησιν καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς Συνόδου», προβάλει τὴν ἐν λόγω Σύνοδο ὡς πρότυπο καὶ ἀρχέτυπο ὧλων τῶν μετὰ ταῦτα συνόδων, ἐπομένως καὶ τῆς μέλλουσας νὰ συνέλθῃ Μεγάλης καὶ Ἁγίας Συνόδου. Ἐπικαλεῖται μαρτυρίες τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἱστορικῶν, ἀπὸ τῆς ὁποῖς προκύπτει ὅτι ὁ Μ. Κωνσταντίνος, ποὺ εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς συγκλήσεως τῆς Συνόδου ἐκάλεσε ὅλους τοὺς ἐπισκόπους τῆς αυτοκρατορίας. Οὐ εὐσεβὺς Καισαρείας γράφει: «Ὁσπερ ἐπιστρατεύων αὐτῷ φάλαγγα Θεοῦ σὺνδοον οἰκουμένηκην συνεκροτεῖ, σπεύδων ἀπανταχόθεν τοὺς ἐπισκόπους γράμμασι πηρικῶς προκαλοῦμενος... Ὡς αὐν ἐφοῖται πανταχοῦ τὸ παράγγελμα, αὐὰ πῖνος ἀπὸ νύσσης οἱ πάντες ἔθεον σὺν προθυμίᾳ τῇ πάσῃ»[24]. Ὁ Συζωμένος ἐπίσης λέγει ὅτι ὁ βασιλεὺς «συνεκάλεσε σὺνδοον εἰς Νίκαιαν τῆς Βιβλίας καὶ πανταχῇ τοῖς προσεστώσι τῶν ἐκκλησιῶν ἐγραμην εἰς ρητὴν ἡμέραν παρῆναι»[25][α]. Ὁ Φιλοστόργιος ἀναφέρει ὅτι «*τῶν αὐν ἐπισκόπων τὴν πρὸς πολλὰς διαμετρίκωμένων δόξας, ἐδόξε τῷ Κωνσταντίνῳ βασιλεῖ, σὺνδοον ἐν Νίκαια πάντων τῶν ἐπισκό*

Ο Πρόεδρος τής Δημοκρατίας συνηντήθη με τόν Πατριάρχην τής Βουλγαρίας

Μετά τήν ἀνάκνησιν του ζητήματος τῶν κλαπέντων κειμηλίων ἀπό τόν Οἶκ. Πατριάρχην, ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας μετέβη εἰς τήν Βουλγαρίαν, διὰ νά ἀποκαταστήσῃ τὰς σχέσεις. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπό τὸν Εκκλίσιαonline τῆς 17ης Δεκεμβρίου 2015:

«Ο κ. Παυλόπουλος συναντήθηκε με τὸν Πατριάρχη Πάσης Βουλγαρίας, κ. Νεόφυτο. Κατὰ τὴ συνάντη συνομιλία τους μπροστὰ στὶς κάμερες ὁ Ἑλληνας Πρόεδρος ἀναφέρθηκε στὸ ρόλο ποὺ διαδραμάτισε ὁ Χριστιανισμὸς στὴν οἰκοδόμησι τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ὁράματός... Ὁ Πρ. Παυλόπουλος συζητᾷ γιὰ ἀρκετὲς ἐκκρομότητες σὲ διμερές ἐπίπεδο, τόσο με τὸν πρόεδρο Πλεβνέλιεφ ὅσο καὶ με τὸν πρωθυπουργὸ Μπόικο Μπόρισφφ, ὁ ὁποῖος λίγες μέρες νωρίτερα εἶχε ἀρνηθεῖ νὰ συναντήσῃ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο,

Ἀποκαλύψεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν

Κατὰ τὰ ἐγκαινία νέας Μονάδος Γυναικολογίας –Μαιευτικῆς καὶ Περιγεννητικῆς Ἱατρικῆς τοῦ Εὐγενεῖου Θεραπευτηρίου τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ἐξεμνηστεύθη τὴς τὸ κράτος ὑπαρτάζει τὴν περιουσίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ δελτίου τύπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 7ης Δεκεμβρίου 2015:

«Μετὰ τὸν ἀγασμὸ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀνέφερε: "Τυχρὰ ἐχθὲς ἀνοῖξα ἐνα φάκελο ποὺ εἶχα γιὰ μελέτη. Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σὰς κῶνω κοινωνίους αὐτὴν τὴν θεϊάτων, ποὺ ἄρχισαν νὰ συζητοῦνται τὸ 1979. Ἕμουν τότε Ἀρχηγματοεὺς τῆς Συνόδου καὶ ὁ μακαρίστος Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεὶμ με πήρε μαζί του σὲ μία συνάντησιν με τὸν τότε Πρύτανη τοῦ Πανεπιστημίου. Ἦ γυναικὰ τοῦ Σάλμαν εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία 116 στρέμματα γιὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ νοσοκομείου Σωτηρία. Ἡ Ἐκκλησία, βέβαια, δὲν ἀρνήθηκε κὶ ἔδωσε τὴν ἐκταση. Στῇ

Ποῖα εἶναι τὰ αἰτήματα τῶν Παπικῶν εἰς τὸν Ὑπ. Παιδείας;

Ἡ ἀναστάσις εἰς τὴν Παιδείαν εἶναι μεγάλη, ὄχι μόνον διότι οἱ προσλήψεις τῶν ἐκπαιδευτικῶν δὲν ἐπαρκοῦν, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ κ. Ὑπουργὸς ἐπιμένει εἰς τὴν θέσιν του διὰ ἀλλαγῆς εἰς τὸ μᾶθημα τῶν θρησκευτικῶν πρὸς ἐμφαλμένην κατευθύνσιν. Νέα ἐρωτήματα γεννᾷ ἡ συνάντησις με Παπακοῦς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδήλωσεν ὅτι διὰ ἀσχυοληθῆ με τὰ αἰτήματα. Θὰ ὑπάρξει καὶ οἰκουμενικὴν ἀστροφὴ τοῦ μαθηματος τῶν θρησκευτικῶν; Συμφώνως πρὸς τὸn amen.gr τῆς 11 Δεκεμβρίου 2015:

« Τὸ ἀπόγευμα τῆς Τρίτης 10 Νοεμβρίου, ὁ Ἀξιότιμος Ὑπουργὸς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Φίλης, μετὰ ἀπὸ δικὴ του πρόσκληση, δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν τῶν μελῶν τῆς Καθολικῆς Ἱεραρχίας στὴν Ἑλλάδα... Ἡ συνάντησις στὴν ὁποία ἦταν παρὼν καὶ ὁ Γενικός Γραμματεὺς Θρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου κος Γεώργιος Καλαν-

τζῆς, ἔγινε μέσα σὲ μία πολὺ καλὴ ἀτμόσφαιρα καὶ ὁ κ. Ὑπουργὸς θέλησε νὰ ἐνημερωθεῖ καὶ γιὰ τὰ προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Νομικὸ πρόσωπο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας στὴν Ελλάδα. Οἱ Ἱεράρχες ἐνημέρωσαν τὸν κ. Ὑπουργὸ γιὰ θέματα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦν καὶ ἀφοροῦν τὴν ἀρμοδιότητά τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων καὶ ὄχι μόνον. Ο κ. Ὑπουργὸς ἄκουσε με ἐνδιαφέρον καὶ προσοχὴ τὰ αἰτήματα τῶν Ἱεραρχῶν καὶ δήλωσε ὅτι θὰ ἀσχυοληθεῖ με αὐτὰ καὶ θὰ ὑπάρξει ἐν συντομία ἡ ἀπάντησις τοῦ Ὑπουργείου, ἰδιαιτέρα γιὰ τὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν Παιδεία. Οἱ Ἱεράρχες διαπίστωσαν τῆς καλῆς προθέσεώς τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καὶ ἔφυσαν ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ἱκανοποιημένου καὶ με τὴν εὐχὴ νὰ ὑπάρδωσιν καὶ ἄλλα Ὑπουργεία, ποὺ θὰ ἤθελαν νὰ γνωριστοῦν ἀπὸ κοντὰ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας στὴν Ἑλλάδα».

Μητροπολίτης Χίου: «Ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀλλάξῃ τὸν κόσμον»

Κατὰ τοῦ συμφώνου συμβιώσεως ἐτάχθη ὁ Σεβ. Μητρ. Χίου κ. Μάρκος καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν πρόκειται νὰ ἀλλάξῃ ὅσον καὶ ἂν ἀλλάξῃ ἡ κοινωνία. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΠΟΛΙΤΗΣ ΧΙΟΥ» τῆς 16ης Δεκεμβρίου 2015:

«Χωρὶς ἀκρότητα στὸν λόγο του, ἥπιος, προσεκτικὸς τῶσεται ἀντίθετος μετὸ τὸ σύμφωνο συμβίωσης ὁ Μητροπολίτης Χίου, κ. Μάρκος. Μόνον τὸ μυστήριον τοῦ γάμου εἶναι ἀποδεκτὸ γιὰ τὸν Θεό, ὅπως τὸν-σε, ὁ Μητροπολίτης σημειώνοντας με νόημα κ' Ἐκκλησία εἶναι ἀντίθετη σὲ ὅλα τὰ σύμφωνα συμβίωσης

Ἡ Ροτόντα τῆς Θεσσαλονίκης γίνετα καὶ πάλιν Ἱερὸς Ναός!

Παρὰ τὰς πολυχρόνιους διαμάχας ἐπὶ τέλους κατέστη κατανοητὸν ἀπὸ τὴν ἀρχαιολογίαν ὅτι πρόκειται διὰ ἱερὸν ναὸν καὶ ὄχι ἀπλῶς διὰ μνημεῖον. Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τῆς κ. Μ. Ριτζαλέου εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΕΘΝΟΣ» τῆς 16ης Δεκεμβρίου 2015:

«Βγαίνουν οἱ σκαλωσιές ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ροτόντας καὶ ἀποβιβάζεται στὸ κοινὸ με μία μουσικὴ ἐκδήλωση θρησκευτικὸ περιεχόμενον, ὅμως διχάζει ἡ πρόθεσι τῆς Ἐφορείας Ἀρχαιοτήτων Πόλης Θεσσαλονίκης νὰ τοποθετήσῃ σταυρὸ πάνω στὸ μνημεῖο...»

«Τὸ μνημεῖο ἔχει αὐτὴν τὴν σιγμὴν παραπλανητικὴν εἰκόνα. Εἶναι ἓνα θαυμάσιον κτίριον με μοναρὸ πού μοιάζει με τζαμί. Ἡ Ροτόντα εἶναι ἐνὸς κρατικὸς ναὸς καὶ τὸ μνημεῖο πρέπει νὰ ἰσορροπήσῃ. Ἐχει 1.300

Χριστουγεννιάτικα μηνύματα

Τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου Βαρθολομαίου

...Ἀτυχῶς, κατὰ τὴν ἐποχὴν μας, πολλοὶ ἄνθρωποι σκέπτονται ὅπως ὁ ἐκτελεστὴς ἐκείνους τῶν νηπίων Ἡρώδης, ὁ ἄνομος καὶ ἀδίκτατος, καὶ ἐξολοθρευτὸν τοὺς συνανθρώπους τὸν διὰ ποικίλων τρόπων. Ὁ σπρεβλιωμένος ἀπὸ τὴν ἐνωικήν κεντρικότητά του νοῦς τοῦ ἐξουσιαστοῦ τοῦ κόσμου τούτου, ὁ ὁποῖος προσωποποιεῖται εἰς τὸ φονικὸν πρόσωπον τοῦ Ἡρώδου, εἶδε παραδόξως κίνδυνον διὰ τὴν ὑπόστασιν του τὴν γεννῆσιν ἐνὸς ἀδίκου Παίδου. Καὶ ὡς καταληλότερον τρόπον διὰ τὴν προφυλάξιν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας του ἀπὸ τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον ἐνέντηεν εἰς αὐτόν – κατὰ τὴν ἀποψίν του – ἡ γέννησις τοῦ Παίδου, ἐπέλεξε τὴν ἐξολοθρευσίν του...

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας, θεωρουμένην ὡς ἐποχὴν προόδου, πολλὰ παιδιὰ ἀναγκάζονται νὰ καταστοῦν πρόσφυγες ἀκολουθοῦντα τοὺς γονεῖς τὴν, διὰ νὰ σώσωσιν τὴν ζωὴν τὴν, τὴν ὁποῖαν ὑποβλέπουν ποικιλοῦνι ἐχθροὶ τὴν. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀποτελεῖ ὄναδος διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Διὸ καὶ ἐπὶ τῇ Γεννήσει τοῦ Παίδου Ἰησοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ λυτρωτοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, διακηρύχτομεν ἀπὸ τοῦ Ἀγιωτάτου Ἀποστολικοῦ καὶ Πατριαρχικοῦ Οἰκουμενικοῦ Ὁρόνου ὅτι οἱ κοινωνία πᾶσαι πρέπει νὰ ἐξασφαλισθῶν τὴν ἀσφαλὴ ἀνάπτυξιν τῶν παιδίων καὶ νὰ σεβασθοῦν τὸ δικαίωμά τὴν εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὴν παιδείαν καὶ εἰς τὴν κανονικὴν ἀνάπτυξιν τὴν, τὴν ὁποῖαν ἡμπορεῖ νὰ ἐξαφύσῃ ἡ ἀνατροπὴ καὶ διαπαιδαγώγησις τὸν ἐνὸς τοῦ πλαιοῦ τῆς παραδοσιακῆς οἰκογενείας, με βῆσιν τὰς ἀρχὰς τῆς ἀγάπης, τῆς φιλανθρωπίας, τῆς εἰρήνης, τῆς ἀλληλεγγύης, ἀγαθῶν τὰ ὁποῖα κομίζει εἰς ἡμᾶς σήμερον ὁ δ' ἡμᾶς σαρκαῶναις Κύριος.

Ὁ τεχθεὶς Σωτὴρ καλεῖ ὅλους τὰ ἀποδεχόμενον τὸ μῆνυμα τοῦ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἰς τὴν μακρὰν ἀνθρωπίνην ἱστορίαν οἱ λαοὶ ἐπραγματοποίησαν πολλὰς μετακινήσεις καὶ ἐποκιρισμοὺς. Ἡλπίμενον ὅμως εἶ, μετὰ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους, καὶ τὰς περὶ τῆς εἰρήνης διακηρύξεις ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν ἡγετῶν καὶ ὁργανισμῶν, οἱ σύγχρονοι κοινωνία δὲ ᾔδυναντο νὰ ἐξασφαλισθῶν τὴν εἰρηνικὴν διαβίωσιν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς χώρας τὴν. Ἀτυχῶς, τὰ γεγονότα διαφεύδων τὴν ἐλπίδα, διότι μεγάλα μᾶζι ἀνθρώπων πρὸ τῆς ἀπειλῆς τῆς ἐξολοθρευσεὺς τὸν ἀναγκάζονται νὰ λάβωσιν τὴν πικρὰν ὁδὸν τῆς προσφυγῆς.

Ἡ διαμορφωμένη αὕτη κατάστασις, μετὸ τοῦ διαρκὸς ἀκούμενον κύμα τὴν προσφυγῶν, αὐξάνει τὰς εὐθύνας ἡμῶν, ὅσων ἔχομεν εἰσὶν τὴν εὐλογίαν νὰ ζώμεν ἐθνηκῶς καὶ μετὰ κάποιαν ἀνείαν, νὰ μὴ μενημενὸν ἀναισθητοῖ ἐνώπιον τοῦ καθημερινοῦ δράματος χιλιάδων συνανθρώπων μας, ἀλλὰ νὰ ἐκφραστοῦμεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐμπρακτὸν ἀλληλεγγύην καὶ ἀγάπην μας, μετὴν βεβαιότητα ὅτι καθεὺς εὐεργεσία πρὸς αὐτοὺς ἀποβαίνει εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τε χθέντος καὶ σάρκα λαβόντος Ἰοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὄχι ὡς βασιλεὺς, ὄχι ὡς ἐξουσιαστής, ὄχι ὡς δυνάστης, ὄχι ὡς πλοῦσιος, ἀλλὰ ἐτέχθη ὡς νηπῖνον καὶ ἀνυπεράσπιστον Βρέφος, εἰς σμικρὸν σταῖλον, ἀνευ ἐστίας, ὅπως ζῆν αὐτὴν τὴν στήγνμν χιλιάδες συνανθρώπων μας, καὶ ἡγαγέσθῃ εἰς τὸν πρῶτον ἐτὸν τῆς ἡλικίας τῆς ζωῆς τὸν νὰ γεννευθεῖ ὡς χώραν μακρὸν, διὰ νὰ σωθεῖ ὁ πρὸ μῖσους τοῦ Ἡρώδου. Τὸν νηπίον τὴν σσημερινὸν προσφύγων, θὰ ἐλέγγομεν, τὸ ὄρων αἶμα ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα πίνουν, τοῦ δὲ Ἡρώδου ἡ ἀνασφαλῆς ψυχὴ «τὸ κρίμα ἔδεξάτο».

Αὐτὸ τὸ τεχθεὶν καὶ εἰς Αἰγύπτου πορευόμενον Θεῶν Βρέφος εἶναι ὁ πραγματικὸς ὑπερασπιστὴς τὸν σημερινῶν προσφύγων, τὸν δικωμένον ὑπὸ τῶν συγχρόνων Ἡρώδων.

Αὐτὸ τὸ τεχθεὶν καὶ εἰς Αἰγύπτου πορευόμενον Θεῶν Βρέφος εἶναι ὁ πραγματικὸς ὑπερασπιστὴς τὸν σημερινῶν προσφύγων, τὸν δικωμένον ὑπὸ τῶν συγχρόνων Ἡρώδων.

Αὐτὸ τὸ τεχθεὶν καὶ εἰς Αἰγύπτου πορευόμενον Θεῶν Βρέφος εἶναι ὁ πραγματικὸς ὑπερασπιστὴς τὸν σημερινῶν προσφύγων, τὸν δικωμένον ὑπὸ τῶν συγχρόνων Ἡρώδων.

Εἶθε τὸ νέον ἔτος ἡ Κυβέρνησις νὰ δώσῃ διορισμοὺς κληρικῶν!

Ἐπὶ πέντε χρόνια ἐπὶήρσαμε στάσις ἀνομιῶν. Ἡ λύσις προσφορὰς ἐνὸς ἀριθμοῦ θέσεων ἐφημερίων, γιὰ νὰ διανεμηθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο σὲ καθεὺς Μητρόπολιν ἀπὸ μία (1) ἢ στὶς παραμεθόριες περιοχεῖς ἀπὸ δύο (2) καὶ στὴν Ἱερὰ

Τοῦ Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος κ. Νικολάου

Ἀρχιεπισκόπῳ λόγῳ τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῶν εἰδικῶν ἀναγκῶν περισσότητες, ἦταν ἀυσιεπής. Τὸ ζυνάρι σφίχτηκε μόνον στὴν Ἐκκλησία, παρ' ὅτι ἡ πολιτεία ἔχει δεσμευθεῖ με συμφωνίας καὶ ὑπογράφει νὰ μισθοδοτῇ τὸν ἐφημερικὸ κληρὸ ἀντὶ τῆς μεγάλῃς κτηματικῆς περιουσίας ποὺ ἔλαβε αὐτῇ.

Σαῖνθ ἐν εἰκῇ ἀντίρρηση νὰ ὑποστοῖ τὸ μερίδιον τοῦ οικονομικοῦ περιορισμοῦ, ἔαν διαπιστώναμε, ὅτι καὶ στοὺς ἄλλους τομεῖς τῶν κρατικῶν δαπανῶν ἐπεβλήθη ὁ περιορισμὸς. Δυστυχῶς ὅμως συνεχίζονται οἱ ἀσυστόλεις δαπάνης με σκανδαλιστικὸς μισθοὺς, ἐφορτισμοὺς, δεξιώσεις καὶ πολλὰ περριπτά, ἀν' ὅπως τὸν ἀρμόδιο ὑπουργὸ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἔλαβε τὴν διαβεβαίωσι, ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἰσχυστῇ τὸν μὲτρο. Δυστυχῶς ὅμως παραπληνίσαντες καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 2011 ἄρχισε ἐφαρμοζόμενον τὸ νέο μετρο παύσεως τῶν διορισμῶν τῶν ἐφημερίων, τὸ ὁποῖο ἐπέφερε πολλὰ προβλήματα εἰς τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ πρόσχημα ἦταν ἡ οικονομικὴ κρίσις.

Αὐτὸ, τὸ Βρέφος Ἰησοῦς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, «ἐγένετο τοῖς ἀσθενέαν ὡς ασθενεῖς» (πρβλ. Ἀ.Κορ. θ' 22), σύμμορφον πάντων ἡμῶν, τῶν ἀδυνάτων, τῶν ἐξουθενημένων, τῶν κινδυνευόντων, τῶν προσφύγων. Ἡ συμπαράστασις καὶ ἡ βοήθεια ἡμῶν πρὸς τοὺς διωκόμενους καὶ ἐκτοπιζόμενους συνανθρώπους μας, ἀνεξαρτήτως φυλῆς, γένους καὶ θρησκείας, θὰ εἶναι διὰ τὴν τεχνένην Κύριον δῶρα πολυτιμότερα τῶν δωρῶν τῶν μάνων, ἡθασμοῦ, κτημωτερί, κτημωτερί «χρυσοῦ καὶ λίβανου καὶ σμύρνης» (πρβλ. Ματθ. β', 11), πλοῦτος πνευματικὸς ἀναφιρετος καὶ μόνιμος, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ φθαρῇ ὅσοι αἰῶνες καὶ ἔαν παρελθούν, ἀλλὰ θὰ μᾶς ἀναμνηεῖ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν...

καὶ τῆς δοκιμασίας τοὺς. Μὲ τὸν Χριστὸ, ἔχομεν δικαιοσύνη διὰ τῆς εἰρήνης, καθὼς Ἐκεῖνος προσφέρει σωτηρίαν σὲ ὅλους. Ἡ Σάρκωσις Του ἀποτελεῖ τὴ σφραγίδα αὐτῆς τῆς ὑποσχέσεως...

Τοῦ Σεβ. Ἡλείας

Τὰ Χριστουγεννιάτικα ἦλθαν ἡ μάλλον ξαναῆλθαν, ὅπως δύο χιλιάδες χρόνια τώρα ἔρχονται. Ἥλθαν, διὰ νὰ προσφέρουν τὴν ἀναγέννησι τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν αὐτὴ γῆς εἰρήνην. Ἥλθαν, διὰ νὰ κάνουν τοὺς ἀνθρώπους παῖδι τοῦ Θεοῦ, μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νὰ γίνουιν καὶ μεταξὺ τοὺς ἀδελφοί, ἀνεξαρτήτως σὲ ποιά φυλὴ ἀνήκουν, ποιά γλώσσα ὁμιλοῦν ἡ πόση γνώσις ἡ ποιά Κρατικὴ θέσι κατέχουν σὲ τοὺτ τὴν ζωὴ...

Ἰδιαιτέρα τὰ Χριστουγεννιάτικα ἦλθαν διὰ τοὺς νέους μας, γιὰ αὐτοὶ εἶναι ποῦ κοντὰ στὴν κατὰ σάρκα γέννησις οἱ Του καὶ γιὰτὸ ὁ παλιὸς τῶν ἡμερῶν» Κύριος ποῦ, σήμερα γεννητὰι ἐκ Παρθένου, εἶναι περισσότερον κοντὰ τοὺς καὶ θέλει νὰ μείνωσιν πάντα νεοὶ με ὅλα τὰ γνωρίσματα τῆς νότης.

Τοῦ Σεβ. Γόρτυνος

...ἀδελφοί μου, τὸ μῆνυμα τῶν Χριστουγεννίων εἶναι νὰ προσπαθεῖ ὁ καθένας νὰ ἐνώσει τὸν ἐαυτοῦ του μετὸν Θεό. Ἀλλὰ ὁ Θεός, μὲς λέγουιν πάλι οἱ ἅγιοι Πατέρες, δὲν μπορεῖ νὰ ἐνωθεῖ μετὸ ἀκάθαρτον. Πρέπει λοιπόν, διὰ νὰ ἐνωθῶμε μετὸν Θεό, πρέπει νὰ ἀγωνιστοῦμε νὰ καθαρίσουμε τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὰ ἁμαρτήρια μας πᾶθη. Ἡ ἐνωσις τῆς θείας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ ἐγενε στὴν καθαρὰ Κοιλίᾳ τῆς Παναγίας μας. Καὶ ἡ δικὴ μας ἐνωσις μετὸν Θεό θὰ γίνῃ στὴν Κοιλίᾳ τῆς Θεοτόκου Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία τῆς τῆς Χάρει τοῦ Θεοῦ, μετὴν ὅποια μποροῦμε νὰ καθαρίσουμε τὴν ψυχὴ μας, γιὰ νὰ πετύχωμε τὴν θέωσις μας, γιὰ τὴν ὁποῖα εἰμαστε προσημνοί καὶ γιὰ τὴν ὁποῖα ἐγενε ἡ σάρκωσις τοῦ Ἰοῦ τοῦ Θεοῦ, ποῦ ἐφορτάμε σήμερα.

Τὰ πράγματα στὴν πατρίδα μας καὶ στὸν κόσμὸ διὸν δὲν πᾶνε καθόλου καλὰ. Ἀλλὰ αὐτὸ ἐμὲς δὲν πρέπει νὰ μᾶς πειράξῃ καθόλου οὔτε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν βιβλικὴ ἀλήθεια ὅτι ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἀποκαθίστα τὴν τάξιν τῆς Δημιουργίας, ἡ ὁποία ἔχει ἐπιβερνωθεῖ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, τὴν βία καὶ τὸν θάνατον. Ὁ Προφήτης λέγει ὅτι Ἐκεῖνος ἐρχεται με σαρσίαν, κατανόησι καὶ δικαιοσύνην, φέρνωσις εἰρήνην, διὰ τῆς ὁποίας συμβολισθεταὶ λύκος μετὰ ἀρνός, καὶ πτόρδαλις ἀνακαταπαύεται ἐρίφω, καὶ μοσχάρησι καὶ ταύροις καὶ λέων ἀμα βοσκήθησονται, καὶ παιδιὸν μικρὸν ἀρεῖ αὐτοὺς (Ἡσ. 11:6). Οἱ εἰκόνοσι σάβας φανερώνωσιν ὅτι ἡ παρούσα καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Κυρίου μας ἀποκαθιστοῦν τῆς σχέσεως ἐνὸς τῆς δημιουργίας ὅπως τῆς ἦθελε ὁ Θεός. Μέσα ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς Σαρκώσεως,

τῆς καρδίας του, ἡ ὁποία εἶναι πλασμένη μόνον γιὰ τὸν Θεό...

Τοῦ Σεβ. Μεσσηναίας

...Φτάσαμε, ἀντὶ τὰ ἐξοδά μας νὰ γίνωμεν γιὰ τὸ φαγητὸ, τὸ σπιτὶ καὶ τὰς ἀνάγκες μας, ὅ, τι δεδουλευμένον νὰ πηγαίνει σὲ δύο φοβερεῖς λέξεις: σὲ φόρους καὶ σὲ χρεῖ. Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ ἀντιληφθεῖ κανεὶς τὸ αἶσθημα πνιμῶν, ποῦ διακατέχει ἱσως καὶ τὴν πλειοψηφίαν τῶν συμπολιτῶν μας, σίγουρα καὶ ἀρκετοὺς ἀπὸ μᾶς. Ποῖος μποροῦσε νὰ φαντασθεῖ ὅτι ὁ ὑπερόχος καὶ ὑπερήφανος λαὸς μας θὰ ἐφῆταν σὲ αὐτὸ τὸ κατάντημα;

Νὰ ἐκεῖ δώσει καὶ τὴν τελευταία σταγόνα τοῦ ἱερῶτα του, τοῦ κόπου του, τῆς ἀξίας του, καὶ παρὰ ταῦτα νὰ ἔχομε ὡς λαὸς διασურθεῖ παγκοσμίως; Καὶ τώρα χωρὶς καμμία ἐλπίδα καὶ ἐγγύρησι νὰ διεκδικεῖ τὸ κράτος μας πιστικὰ τὰ δάκρυα καὶ τὸ αἷμα μας; Εἶναι αὐτογόητο ὅτι δὲν ἀντέχομε ἄλλο. Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ αὐτὸ. Πρέπει ὅμως νὰ το ποῦμε. Νὰ τὸ φωνάξουμε σταὶ αὐτὰ τῶν ἀρμολογῶν: «Ὡς ἐδοῦ! Δὲν μποροῦμε ἄλλο. Βρέστε ἄλλες λύσεις...

... Ἥρθε ἡ ὥρα ποῦ τὸ πρέπει ὁ λαὸς νὰ δεῖξῃ τὸν διατεγρημα τῆς δύναμης του, νὰ κάνει νωμέστη τὰ ὀριά του. Ἥρθε ἡ ὥρα δλοῖ μας νὰ πάρουμε σταὶ χέρια μας τῆς τύχης μας. Ὅσο παραμένουμε ἀδρανεῖς, ὅσο μένομε ἡ ὑποτελεῖς σὲ ἐσφαλμένους ἢ ἀβασταχτες ἐπιλογές, τόσο καθιστοῦμε τὸν ἐαυτοῦ μας συνυπευθῖνον στὸν ἄργὸ ἄλλα βέβαιον ὑπαρκτικὸ ἐκφυλισμό μας. Ἄν δὲν ἐμπνηστούμε, τελειώσαμε. Δὲν θὰ ὑπάρξῃ συνέχεια!

Καιρὸς πλεόν νὰ ξεσηκωθοῦμε. Τὰ πάντα πρέπει νὰ ἀλλάξουν. Καὶ ἐπειθεῖ δὲν θὰ τὰ ἀλλάξουν κάποιοι ἄλλοι, πρέπει νὰ μποῦσι σὲ παιχνίδι ὁ λαὸς. Ὅποιος ποτάνε γιὰ τὴν κατάσταση καὶ ἀγαπᾷ τὴν ἀλήθεια ἔχει θέση σὲ αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ. Κανεὶς δὲν περισσεύει. Ὅλες οἱ ἀνθρωπότης, ὅλες οἱ μεγάλες ἀλλαγὲς ἐγέναν ἀπὸ ἠρωϊκοὺς ἀνθρώπους, κυρίως νέους. Ὅχι ἀπὸ συμβιβασμένους οὔτε ἀπὸ ἀγοανακτισμένων, ἀλλὰ ἀπὸ ὑγιῶς ἐπαναστατημένων. Ὅλοι μας καὶ πρέπει καὶ μποροῦμε καὶ ἐπιβάλλεται νὰ ἀλλάξουμε με δικὴ μας πρωτοβουλία τὸ μέλλον μας. Ὅχι με βία, ἀλλὰ με δύναμιν καὶ ἀποφασιστικότητα...

...Ὁ λαὸς εἶναι ὅ, τι ἱερώτερο ἔχομε μετὰ τὸν Θεὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία στὴ φύσιν τῆς εἶναι ἡ ἀνσὰ τοῦ λαοῦ. Αὐτὴν τὴν ἀνάσα τελευταία στερηθήκαμε. Ἥρθε ἡ ὥρα νὰ ξαναχρῆσῃ ὁ ζωπικός θηλασμός. Δὲν ἀμφισβητοῦ βέβαια ὅτι εἰμαστε καὶ θύματα. Κάποιοι μᾶς ἐγγέλασαν. Κάποιοι διαφύρηθηκαν τὰ θέματα ποὺ με ἐνοχλεῖ ἀνικανότητα. Κάποιοι μᾶς δέισαν διενδῶς καὶ μᾶς ὀδηγήσαν στὰ σόματα τῶν θηρίων αὐτοῦ τοῦ κόσμου εἰς ἀπὸ ἐπιπολιτισμοῦ εἰς ἐνδοχόμενον εἰς ἀπὸ ὑποπτες σκοπιμότητες. Καὶ νὰ ποῦ φτάσαμε!...

...Τι συμβαίνει στὶς ψυχὰς μας. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ μῶδουν ἀπὸ τὴν τροίκα οὔτε ἀπὸ τῆς μεταξὺ τοὺς διαβωλεύσεως. Θὰ τὸ μῶδουν ἀπὸ τὸν λαό. Πρέπει τὴν φωνὴν μας νὰ θὰ ἀκούσωσιν. Δὲν γίνετα ἀλλῶς. Θὰ ἤθελα λοιπόν νὰ πῶ σὲ ὅσους δὲν μποροῦν νὰ πληρώσωσιν τὴν λεγόμενι «ἐκτακτὴ εἰσφορὰ ἀκινήτων» νὰ μὴ φτάσωσιν σὲ ἀπόγνωμν. Νὰ ἔξωσιν διὰ θὰ βρεθοῦμε ὅλοι ἐνωμένοι στὸ πλεῖρον τοὺς καὶ θὰ φωνάξωμε μαζί: «Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος». Ἄς καταλάβωσιν ὅτι δὲν ἔχομε. Δὲν μποροῦμε...

...Ἄν σ